

Pryzmat

Pismo informacyjne Politechniki Wrocławskiej

Nr 139

luty 2001

Odwiedził nas pan premier...

Premier i minister nauki witani przez kandydata na senatora RP Marka Muszyńskiego. Obok JM Rektor PWr.

Tłum młodzieży witał Gościa na schodach Gmachu Głównego.

Pracownicy także wiedzieli o spotkaniu.

Obok Encyklopedii Wrocławia premier otrzymał jako pamiątki krawat Politechniki i srebrną do niego spinkę.

Przedstawicielka szkolnego pisma COOL była cool!

JM Rektor zaprosił chętnych do zadawania gościom pytań przed udostępnionym mikrofonem. Chętni byli.

Międzynarodówka Tortowa contra BOR 1:1

Było interesująco!

Polska XXI wieku – szansa młodego pokolenia

Pod takim hasłem odbyło się 19 stycznia w Auli PWr spotkanie premiera Jerzego Buzka z młodzieżą.

Jego organizatorami były KZ NSZZ „Solidarność” i Niezależne Zrzeszenie Studentów PWr. Za stołem prezydalnym zasiadli – oprócz gościa – JM Rektor prof. Andrzej Mulak, minister Andrzej Wiszniewski oraz b. poseł „Solidarności” Marek Muszyński (I-25), kandydat do Senatu RP.

Aula była wypełniona młodzieżą – studentami i uczniami. Ale obecni byli także pracownicy uczelni i osoby spoza niej.

Premier Jerzy Buzek przedstawił prace, jakie prowadzi rząd, by zapewnić długofalowy rozwój kraju. Przede wszystkim omówił bliski młodzieży problem reformy edukacji (choć dzisiejsi studenci już nie skorzystają już z tych innowacji). Rośnie liczba wyższych szkół zawodowych, niepublicznych i państwowych szkół wyższych. Rozwijany jest system kredytów i pożyczek dla studentów, gdyż „diamenty talentów są szeroko rozsiane po kraju”.

Absolwenci powinni w przyszłości mieć nie tylko dobrą pracę, ale doczekać zasobnej emerytury. To zapewnić musi reforma emerytalna. Rozwojowi kraju ma też służyć coraz bliższy kontakt z Unią Europejską, a także wiele szczególnych rozwiązań, jak starania o bezpieczeństwo energetyczne. Miarą sukcesu Polski na nowej drodze rozwoju jest liczba 700 tysięcy ludzi, którzy powrócili z emigracji, z krajów Europy Zachodniej.

Premier podkreślił, że inne pokolenia nie miały tak szczęśliwej młodości. Nie mogły się cieszyć wolnością i dobrobytem. Dostrzegł też piękno naszego miasta. „Gratuluję Wam Wrocławia, gratuluję Wam, że tu studiujecie” – powiedział.

Prof. A. Wiszniewski podkreślił rolę nauki w rozwoju gospodarczym. Dziś, gdy zmalała konkurencja między mocarstwami politycznymi, coraz większe znaczenie mają

inwestycje w badania. Dlatego społeczeństwa kształcą się, a globalizacja sprawia, że każdy sukces zostaje natychmiast dostrzeżony w świecie. Wszyscy jesteśmy mieszkańcami globalnej wioski. Symbolem tego jest fakt, że konferencja OECD „Global research village” odbędzie się w Warszawie w 2002 roku. Świat czeka na ludzi wykształconych, pomysłowych i chcących ciężko pracować.

Słowa Marka Muszyńskiego zabrzmiały nieco mniej entuzjastycznie, gdyż była to analiza coraz trudniejszej sytuacji szkolnictwa wyższego. Rosnąca liczba studentów nie idzie w parze ze wzrostem nakładów. To prowadzi do przeciążenia infrastruktury technicznej i (przynajmniej potencjalnego) obniżania poziomu kształcenia. Trudno o chętnych do pracy na uczelni, a rosnący udział płatnych studiów grozi zamykaniem się kręgu społecznego elit.

Wypowiedź Marka Muszyńskiego została przerwana na chwilę przez pojawienie się przedstawiciela Międzynarodówki Tortowej, który usiłował złożyć ciasto ze śmietaną na ramieniu premiera. Nie do końca udało mu się to, gdyż został schwytyany i wyniesiony przez BORowców.

W dalszej części zadawano pytania: o znaczenie Fundacji Edukacji Narodowej, o ułatwienia, na jakie mogą liczyć młodzi ludzie przy podejmowaniu własnej działalności gospodarczej, o jakość kształcenia, o uznawanie polskich dyplomów szkół wyższych w UE, możliwości uchylenia się od służby wojskowej, systemy finansowania nauki, lustrację oraz o Expo 2010 we Wrocławiu.

Premier – indagowany kilkakrotnie o to, jak uwolnić się od służby wojskowej – podkreślił, że obecnie dąży się do ograniczenia okresu służby i skali poboru. Jednakże kraj musi liczyć na wykształconych i inteligentnych ludzi, którzy podejmą ten trud. Tylko to gwarantuje, że Polska będzie poważnym partnerem w strukturach NATO.

Na część pytań odpowiadał również prof. Wiszniewski.

Na zakończenie spotkania JM Rektor i studenci wyrazili ubolewanie z powodu in-

Dokończenie na stronie 41

– Może kawalek torcika?

Szanowni Państwo,

Ostatnie tygodnie były wypełnione polityką. Aż dwóch przedstawicieli rządu bawiło w auli Politechniki Wrocławskiej. Nieco polityki kryje się też w dyskusjach, które toczą rektorzy z ministrem edukacji narodowej. Nie ma jednak pewności, jaki będzie ich finał, a właściwie jaka będzie skala korekt budżetowych. Na szczęście przyziemne sprawy materialne nie są jedyną omawianą kwestią. Zdecydowanie dojrzeła sprawa akredytacji, i to zarówno w wersji ministerialnej (AKA), jak społecznej (KAUT). Już wkrótce los studenta powinien być godny pozazdroszczenia. Poza lepszym poziomem nauczania powinni się oni doczekać np. ławek na korytarzach i obszernych bibliotek. Nie jesteśmy pewni, czy uda się to tak szybko osiągnąć, ale kto wie.

Tymczasem zapraszamy Czytelników na spacer po nowej nawierzchni dziedzińca zespołu budynków A. Zachęcamy też, by przyjrzeć się, jak będzie wyglądał w niedalekiej przyszłości plac Dominikański. Wkoło życie toczy się coraz prędzej, więc nic dziwnego, że wiosna przyszła w lutym. Przerwa semestralna nie dała zbyt wielu możliwości pojeżdżenia na nartach, chyba że ktoś z Państwa zakwalifikował się na konkurs skoków w Lahti. Prosimy o ewentualne zdjęcia z lotu.

Specjalną nagrodę za skok bez nart ufundowała

Redakcja

Fot. Bartosz Sadowski

Pryzmat

Pismo Informacyjne
Politechniki Wrocławskiej

Politechnika Wrocławska
Wybrzeże Wyspiańskiego 27
50-370 Wrocław

Skład redakcji: Maria Kiszka (red.nacz.),
Adam Kisielnicki, Maria Lewowska, Hanna Waśkowska
Redakcja mieści się w bud D-5, pok. 2, 3 i 22
tel.320-22-89 (red.nacz.) i 320-21-17, telefax 320-27-63
e-mail: pryzmat@wtm.ite.pwr.wroc.pl

<http://www.pwr.wroc.pl/politechnika/pryzmat/>

Opr.graf.,red. techniczna, DTP, skład i lamowanie: Adam Kisielnicki
Druk: Drukarnia Oficyny Wydawniczej PWr Nakł. 1500 egz.

R O Z M A I T O Ś C I

SALA IM. ALFREDA JAHNA

Sala nr 309 Urzędu Miejskiego otrzymała imię prof. Alfreda Jahna. Pomysłodawcą tej uroczystości był przewodniczący Rady Miejskiej Jarosław Obremski.

Prof. Alfred Jahn był geografem, geomorfologiem i polarnikiem.

W latach 1962-68 pełnił funkcję rektora Uniwersytetu Wrocławskiego.

Był laureatem nagrody Miasta Wrocławia, Honorowym Obywatel Wrocławia (Civitate Wratislaviensis Donatus). W 1980 r. stanął na czele Społecznego Komitetu Panoramy Raclawickiej i doprowadził do jej otwarcia w 1985 roku.

MARSZAŁEK = WICEPREZYDENT

Nie, nie, nasz instynkt konkurowania z Uniwersytetem Wrocławskim nie posunął się tak daleko, byśmy starali się dla naszego pracownika o miejsce jeszcze bliższe Pana Prezydenta RP niż ma pani dr Barbara Labuda. Po prostu marszałek Województwa Dolnośląskiego prof. Jan Waszkiewicz otrzymał nominację na I wiceprezydenta Stowarzyszenia Regionów Europy.

TRZYNASTKA!

Jak poinformował JM Rektor prof. Andrzej Mulak, wypłata „dodatku rocznego” (odpowiednika dawnej „trzynastki”) za rok 2000 nastąpi 15 marca 2001 r.

W przypadku otrzymania środków z Ministerstwa Edukacji Narodowej we wcześniejszym terminie istnieje możliwość przyspieszenia wypłaty.

BAL FILOLOGA

Studium Języków Obcych PWr zorganizowało 2 lutego bal karnawałowy, którym odbywał się w Klubie Studenckim w Gmachu Głównym. Choć planowano udział około 70 osób, zgromadził on ostatecznie aż 130. To pozwoliło na obniżenie kosztów własnych organizatorów, którzy podjęli uchwałę, że uzyskaną nadwyżkę przeznaczą na dobroczynny cel. Konkretną adresatką tej pomocy jest pracowniczka Politechniki Wrocławskiej znajdująca się w trudnej osobistej i rodzinnej sytuacji.

Wszystkim organizatorom, a zwłaszcza paniom mgr Krystynie Łazowskiej, mgr Ewie Frymar i kierownikowi SJO panu mgr Marianowi Góreckiemu, gratulujemy udanego balu. Cieszymy się też, że nie ginie serdeczne zainteresowanie dla bliźnich.

CZOŁG SPRZEDAM

Do Wrocławskiego Centrum Sieciowo-Superkomputerowego na ręce dr inż. Józefa Janyszka przyszedł datowany 9 stycznia 2001 r. list z Wrocławskiej Regionalnej Rozgłośni Polskiego Radia. Na prośbę adresata zamieszczamy poniżej jego treść.

*Szanowny Panie
Serdecznie Panu dziękuję za pomoc w zorganizowaniu internetowej aukcji czołgu „Rdzawy 102 i 3”, która uświetniła IX Finał Wielkiej Orkiestry Świątecznej Pomocy.*

Jak zapewne Pan wie, wylicytowana cena czołgu osiągnęła kwotę 51200 złotych. Ciekawostką jest to, że jeden z uczestników licytacji zadeklarował wpłatę 26000 złotych na konto Orkiestry za kolejny czołg, gdyby tylko takowy się znalazł. Dzięki Śląskiemu Okręgowi Wojskowemu otrzymaliśmy zapewnienie, iż jest to możliwe. Tak więc kwota bezpośrednio związana z naszą licytacją wzrasta do 77200 złotych. A wszystko to dla dobra małych dzieci. Jest to nasz wspólny sukces. Cieszę się ogromnie, że byliście z nami.

Z poważaniem

**Dyrektor Techniczny
Radia Wrocław SA
mgr inż. Mirosław Ostrowski**

ZNOWU JESTEŚMY W V PR

Z przyjemnością odnotowujemy, że naukowcy z Politechniki Wrocławskiej zostali włączeni w realizację kolejnego projektu V Programu Ramowego. Tym razem jest to projekt o nazwie QUIPROCONE (Quantum Information Processing & Communications Network of Excellence). Jego budżet przekracza milion euro, a środki te są przeznaczone wyłącznie na współpracę między

uczestnikami projektu – członkami Network of Excellence. Koordynatorem projektu jest Hewlett-Packard Ltd. (Wlk. Brytania). W wyniku umowy podpisanej 21 grudnia 2000 r. uczestnikami sieci doskonałości QUIPROCONE są także Uniwersytety: w Cambridge, Genewie, Wiedniu, Paryżu (Ecole Normale Supérieure), Bristolu, Southampton, Hamburgu, Bielefeld, Heidelbergu, Hanowerze, Sztokholmie, Karlsruhe, Rzymie, Innsbrucku, Poczdamie, Banghor i Aarhus, jak również kilka instytutów, jak IF – Helsinki, ISI – Turyn, ECT – Trydent, QIP – Oxford. Ze strony polskiej do QUIPROCONE uczestnikiem prac jest zespół prof. Lucjana Jacaka z Instytutu Fizyki Politechniki Wrocławskiej.

WIZYTA PRZEWODNICZĄCEGO KRASP

15 stycznia 2001 r. przebywał na Uniwersytecie Wrocławskim z roboczą wizytą prof. Jerzy Woźnicki, rektor Politechniki Warszawskiej, przewodniczący Konferencji Rektorów Akademickich Szkół Polskich. Spotkał się z poszerzonym o przedstawiciela związków zawodowych i przewodniczącego senackiej Komisji Finansów Kolegium Rektorsko-Dziekańskim UWr i Kolegium Rektorów Uczelni Wrocławia i Opola. Omówił losy projektu ustawy *Prawo o szkolnictwie wyższym*, budżet roku 2000 i perspektywy wyższego szkolnictwa niepublicznego.

ERRATA

Podpis do zdjęcia na str. 20 numeru 138 „Pryzmatu”, a dotyczący jubileuszu SIMP przy PWr, zawiera – jak nam uświadomiono – pewną niejasność. W związku z tym podpis powinien brzmieć:

W prezydium zasiadli (od lewej): inż. A. Bielański, prof. Z. Gnutek, dyr. J. Wróbel, prof. H. Żebrowski, JM Rektor prof. A. Mulak oraz prof. J. Koch; **na zdjęciu niewidoczny prof. W. Kollek, dziekan Wydz. Mechanicznego.**

W tym samym artykule błędnie podaliśmy imię jednego z zasłużonych dla SIMPU pracowników PWr. Jest nim widoczny na zdjęciu na str. 23 dr inż. Zbigniew Smalek (I-24).

• W artykule „Trójpolifosforan sodu – nasza codzienność” zamieszczonym w numerze 138 nie powiedziano, że do grona organizatorów konferencji „Techniczne i środowiskowe aspekty wytwarzania i stosowania trójpolifosforanu sodu” należy również prof. Jerzy Zwoździak. Przepraszamy wszystkich zainteresowanych.

Z S E N A T U

XVI POSIEDZENIE SENATU

(25.01..2001 r.)

W związku z nieobecnością **JM Rektora** obradom przewodniczył Prorektor ds. Nauki prof. **Jerzy Zdanowski**.

Prof. **J.Zwoździak** zgłosił uwagę do pktu 7.2. protokołu podkreślając, że kierowanej przez niego Komisji Senackiej ds. Ekonomiczno-Finansowych zależy na ustosunkowaniu się władz uczelni do wniosku o ustalenie, jaka część pieniędzy przyznanych na badania własne i działalność statutową jest przeznaczona na rzeczywiste finansowanie badań naukowych, a jaka – na inne cele (np. fundusz osobowy).

• Senat wyraził zgodę na mianowanie na stanowisko profesora zwyczajnego prof. dr hab. inż. **Pawła Kafarskiego**.

• Zatwierdzono też wnioski o mianowanie dr hab. inż. Jana Felby na stanowisko profesora nadzwyczajnego i o ponowne mianowanie na stanowisko profesora nadzwyczajnego dr hab. inż. **Ernesta Kubicy** i dr hab. inż. **Jerzego Kisilewicz**a. Komisja ds. Rozwoju Kadry Naukowej poparła wszystkie wnioski kadrowe.

• Pozytywnie zaopiniowano wniosek o nagrodę Prezesa Rady Ministrów dla prof. **H.Góreckiego**. Komisja ds. rozwoju kadry naukowej poparła także ten wniosek.

• Zatwierdzono opinię prof. **E.Mielcarzewicza** o dorobku i działalności naukowej prof. **Artura Wieczystego**, któremu Politechnika Krakowska zamierza nadać doktorat h.c. (51:0:1) Korzystając z obecności w Senacie prof. **E.Mielcarzewicz** podziękował za przyznany mu Medal PWR.

• Prorektor **J.Zdanowski** poinformował, że ze względu na ograniczenie finansowania z budżetu, jakie nastąpiło w IV kwartale 2000 r., konieczna jest rewizja planów budżetowych na rok bieżący (dotacja budżetowa została zmniejszona o 3,14%, fundusz pomocy dla studentów o 4,06%). Ponadto władze uczelni chcą zaprezentować bieżący stan analizy („elementy monitoringu”) zamkniętego roku budżetowego.

Limit wynagrodzeń osobowych nie może być naruszony, zatem przeliczeniu ulegną pozostałe składniki budżetu. Zatem choć zmniejszenie jest proporcjonalne we wszystkich jednostkach, skutki są różne, szczególnie duże cięcia dotyczą filii – wyniosą 4% (Głos z sali: 6%). MEN ma nadzieję na skompensowanie uczelniom tej straty w bieżącym roku.

Tu prelegent przedstawił obszerne dane dotyczące wzrostu planowanej i otrzymanej

dotacji w latach 1998-2000 z uwzględnieniem planowanej i rzeczywistej inflacji. Wynikało z nich, że najlepiej było nam w 1999 roku.

Następnie zapoznał zebranych (przy użyciu przezroczy, czyli „rzucając jamnikiem”) z tabelami dokumentującymi rozliczenie środków budżetowych w poszczególnych jednostkach uczelni w ub.r. Większy „jamnik” miał wymiary 21x13 kratek, więc przekazujemy tylko podstawowe wnioski:

– będą korekty w wysokości ok. 2 mln zł,

– bilans dodatni wykazały: Architektura, Elektronika, Elektryczny, Górniczo, IZ, ME,

– pozostałe wydziały, nawet jeżeli zrealizują plan, są na minusie sięgającym nawet 600 tys. zł.

Uczelnia jest dużym organizmem, dzięki temu nawet przy 75% blokadzie niektóre wydziały wyszły na plus. Ponieważ Senat zaplanował „opcję zerową”, w dalszych rozliczeniach nie będzie brany wcześniejszy wynik finansowy wydziału. Nie będzie dyskryminatorów ani redystrybucji. Każdy wydział będzie radził sobie sam. Władze chcą obecnie postawić na dofinansowanie laboratoriów (ale nie komputerowych) i innych inwestycji. Chcą też dofinansować wydawanie skryptów.

Prorektor przypomniał, że znowelizowana ustawa o finansach publicznych wyraźnie zalicza uczelnie do kategorii jednostek budżetowych. Zatem kierownik jednostki odpowiada za celowość i rentowność wydatków. Wydatki reprezentacyjne są pod kontrolą rektora, a minister w ramach nadzoru ocenia sposób kontrolowania. Ustalono, że kontrola obejmie minimum 5% wydatków jednostki.

Prof. **J.Koch** poinformował, że w związku z ograniczeniem środków na działalność statutową o 6,8% poszczególne zespoły KBN rozważają, czy placówki PAN i JBRy mają mieć ograniczone fundusze w tej samej proporcji. Zespół T-7 zdecydował, że wydziały (wśród nich są 3 z PWR) dostaną tę samą kwotę, co w 2000 r., zaś JBRy (z wyjątkiem dwóch) – po 92% zeszłorocznej dotacji. Zatem dla ww. wydziałów strata wynika tylko z inflacji.

Prof. **H.Górecki** dodał, że praktyką zespołów KBN jest przeznaczanie 35% środków na naukę (jest to obecnie ok. 1,2 mld zł). Choć ujęto 6%, to środki na granty celowe i badawcze zwiększyły się o 20%. Postuluje się też zwiększenie mnożnika rozdziału środków dla uczelni z 0,3 do 0,4.

Prof. **J.Zdanowski** wyraził pogląd, że nie można ustalić maksymalnego procentowego obciążenia funduszem plac środków na badania, co proponują niektórzy. Byłoby to przyjęcie unifikacyjnych rozwiązań w skali uczelni. Nie można też stosować takiego kryterium do zleceń z przemysłu ani grantów (o ile pensje nie są płacone z funduszu nauki). Prof. **J.Misiewicz** odpowiedział, że kontrola społeczna powinna też dotyczyć przeznaczenia środków na badania.

Prof. **J.Koch** wezwał, by w odpowiedzi na ograniczenia w finansowaniu szkolnictwa wyższego Rektor PWR został zobowiązany do prezentowania na posiedzeniach ponaduczelnianych gremiów poglądu o konieczności radykalnych kroków, np. ograniczenia rekrutacji na studia.

Prof. **J.Zwoździak** zaproponował, by szukać sposobów realizacji i stymulacji badań.

Prof. **L.Jacak** zauważył, że ograniczenie przez uczelnię środków statutowych i na badania własne prowadzi do pogorszenia pozycji badawczej Politechniki Wrocławskiej względem innych uczelni, które nie stosują tak drastycznych cięć. Wezwał, by podjąć aktywne działania w celu pozyskania pieniędzy z KBN i MEN.

Prof. **J.Biernat** stwierdził, że bolączką jest też brak skryptów i dotacji na ich wydawanie. Prof. **J.Koch** wyjaśnił, że dotacje KBN są kierowane na konkretne publikacje. Stwierdził też, że istnieją źródła finansowania badań, z których mało kto korzysta (np. z Komisji UE dla średnich i małych przedsiębiorstw lub z 5.PR). Ponadto reprezentacja wrocławska w KBN to zaledwie 3 osoby.

Na formalny wniosek prof. **J.Misiewicza** przegłosowano pozytywnie (44:4:4) propozycję, by na kwietniowym posiedzeniu odbyła się debata nad minimalnym poziomem finansowania badań.

Przyjęto też proponowaną korektę budżetu (46:4:2).

• Otwierając dyskusję o zmianach Statutu PWR, które umożliwiłyby zmiany struktur wydziałowych prof. **J.Zdanowski** wyraził pogląd, że uczelnia dojrzała do przemian. Statut, którego sam jest współautorem, miał na celu przeciwdziałanie dezintegracji struktury uczelni. Zatem wszelkie zmiany statutowe wymagały kwalifikowanej większości głosów w Senacie. Obecnie nie ma potrzeby utrzymywania takiego sta-

Dokończenie na stronie 6

Z S E N A T U

Dokończenie ze strony 5

nu. Należy ułatwić procedury, o ile tylko chcąc się wydzielić jednostka spełnia wymagania kadrowe. Pod tym względem wyróżnia się I-25. Władze rektorskie przedstawiły senackiej komisji statutowej pod dyskusję „materiały przejściowe”, ale „góra urodziła mysz”. Prorektor jest zwolennikiem wprowadzenia zapisu, że mogą istnieć wydziały bezinstytutowe, przy czym wcześniejsza struktura (instytut) może zostać utrzymana przez 5 lat po powołaniu wydziału. (Komisja nie poparła tego rozwiązania.) Można by też obniżyć próg wymaganego poparcia w głosowaniu.

Odpowiadając na wątpliwości prof. **J.Kocha** prof. **J.Zdanowski** przyznał, że władze nie przedstawiły konkretnego dokumentu z propozycjami zmian. Prof. **J.Koch** zaproponował, by dalsze prace prowadzić w oparciu o konkretną propozycję zawierającą jasną tezę oraz by w pracach uwzględnić całość struktury uczelni. Należy przy tym odpowiedzieć na pytania o koncepcję tej struktury (instytuty czy katedry?), o powszechność praw habilitowania na wydziałach, a doktoryzowania w instytutach. I niech wszyscy powiedzą, „co ich gniecie na wydziałach”.

Prof. **J.Zdanowski** był zdania, że debata w komisji senackiej odzwierciedla walkę interesów, który to pogląd wzbudził zdecydowany protest prof. **J.Biernata**.

Dr **J.Górniak** jako członek Komisji ds. Statutu i Regulaminów zaproponował, żeby kierownictwo przedstawiło komisji rzetelny, firmowany przez rektora albo ekspertów projekt zmian. Sprawa jest poważna, ponieważ będzie miała wpływ na finanse i dydaktykę.

Prof. **J.Biernat** zwrócił uwagę, że dotąd nie udzielono głosu przewodniczącemu Komisji ds. Statutu i Regulaminów prof. **E.Kubicy**.

Prof. **K.Wójs** nawiązując do problemu wydziałów jednoinstytutowych stwierdził, że proponowane metody (zapis §103) poprawy struktury są próbą nałożenia sankcji na instytut wydziałowy, a przecież sam w sobie nie jest on przeszkodą we właściwym działaniu. Prof. **J.Zdanowski** replikował, że skoro na bezwydziałowej uczelni rolę rady wydziału przejmuje senat, to analogicznie rola rady instytutu przechodzi na radę wydziału.

Prof. **L.Jacac** zauważył, że propozycje zmian statutowych są przedwczesne wobec zapowiadanych zmian ustawy o szkolnictwie wyższym. Ponadto uczelnia powinna w pierwszej kolejności zająć się swoją sytuacją finansową.

Dopuszczony wreszcie do głosu prof. **E.Kubica** wyjaśnił, że Komisja ds. Statutu i Regulaminów opracowała propozycje zmian i uzupełnień do Statutu w rozdziałach III, IV i IX. Uważa, że ze względu na ich znaczenie Senat powinien zapoznać się ze wszystkimi propozycjami. Zaproponował ponadto, by zająć się ordynacją wyborczą. Na tym zamknięto dyskusję.

• Dziekan Wydz. Architektury prof. **E.Trocka-Leszczyńska** przedstawiła wnioski:

– o zniesienie Wydziałowego Zakładu Budownictwa Ogólnego, który nie spełnia warunków statutowych (tzn. w ciągu roku nie udało się pozyskać samodzielnego pracownika naukowego na stanowisko kierownika);

– o zmianę nazwy Wydziałowego Zakładu Konstrukcji Budowlanych na Wydziało-

wy Zakład Konstrukcji i Budownictwa Ogólnego, gdyż jednostka ta przejęła działalność prowadzoną przez likwidowany zakład.

Senat jednogłośnie wyraził zgodę na te zmiany.

• Senat zapoznał się ze wstępnymi propozycjami:

– powołania międzyuczelnianego Centrum Biomonitoringu, Biotechnologii i Ochrony Ekosystemu Dolnego Śląska,
– zaopiniowania kandydata na stanowisko kierownika CBBiOEDŚ.

Udziałowcem tej inicjatywy ma być Akademia Rolnicza, a być może i Akademia Medyczna. Propozycja regulaminu została uzgodniona przez grupę założycielską z udziałem władz uczelni. Stojąca na czele Centrum rada ma składać się z przedstawicieli inicjatorów i rektorów. Kierownik Centrum ma być pracownikiem PWr. Jeden z jego dwóch zastępców ma reprezentować AR. Granty realizowane przez Centrum powinny być wykonywane na AR lub PWr. Co istotne, uczelnie te nie powinny naliczać sobie wzajemnie obciążeń przy wspólnie prowadzonych pracach. Prof. **E.Kubica** przedstawił szczegółowe uwagi do treści regulaminu. Senat przyjął projekt wraz z poprawkami (41:0:1) oraz pozytywnie zaopiniował osobę prof.zw.dr hab. **Mariana Kochmana** na stanowisko kierownika.

• Zaaprobowano opłatę 1500 zł/semestr za studia wieczorowe z informatyki prowadzone na Wydz. Elektroniki: (42:0:0).

• Prorektor **J.Zdanowski** poinformował, że zgodnie z propozycją związków zawodowych („S”, ZNP) wypłata „trzynastki” nastąpi w tym roku w jednym dla wszystkich pracowników terminie: 15 marca.

Następne posiedzenie Senatu: 22 lutego o godz. 14.00 (mk)

Zarządzenia, Okólniki, Ogłoszenia

W ostatnim czasie ukazały się następujące zarządzenia wewnętrzne i pisma okólne:

• **Zarządzenie wewnętrzne 3/2001** z dnia 17.01.2001 r. w sprawie obowiązkowych egzemplarzy bibliotecznych;

• **Zarządzenie wewnętrzne 4/2001** z dnia 31.01.2001 r. w sprawie zniesienia Zakładu Budownictwa Ogólnego i zmiany nazwy Zakładu Budowlanych na Wydziale Architektury;

• **Pismo okólne 2/2001** z dnia 22.01.2001 r. w sprawie wnioskowania o nadanie Medalu Komisji Edukacji Narodowej;

• **Pismo okólne 3/2001** z dnia 26.01.2001 r. w sprawie trybu wnioskowania o odznaczenia (orderzy) państwowe;

Zgodnie z pismem okólnym wnioski o nadanie odznaczeń (orderów) **należy skła-**
dać do 23 marca 2001 r. w Samodzielnej Sekcji Kształcenia i Rozwoju Kadry Naukowej (bud. A-1, pok. 153, tel. 38-73 lub

328-63-66);

• **Pismo okólne 4/2001** z dnia 30.01.2001 r. w sprawie stawek świadczeń pomocy materialnej;

• **Pismo okólne 5/2001** z dnia 9.02.2001 r. w sprawie zmiany kwoty ekwiwalentu pieniężnego za pranie i naprawę odzieży roboczej przez pracowników we własnym zakresie.

(ml)

Posiedzenia Kolegium Prorektorów Wyższych Uczelni Wrocławskich

Posiedzenie listopadowe (14.11.2000 r.)

1. Prezentacja Państwowej Wyższej Szkoły Teatralnej

Posiedzenie odbyło się w Państwowej Wyższej Szkole Teatralnej, otworzyła je pani prorektor prof. dr hab. Anna Twardowska. Przedstawiła swoją uczelnię, która jest filią Państwowej Wyższej Szkoły Teatralnej z Krakowa – studenci kształcą się na dwóch Wydziałach: Lalkarskim i Aktorskim. Studiują tu również wolni słuchacze, prowadzone jest też Podyplomowe Studium Reżyserii. Obecnie głównym dążeniem uczelni jest usamodzielnienie się – Krakowska PWST nie stawia przeszkód.

2. Matura 2002

Na spotkanie zostały zaproszone: pani Grażyna Tomaszewska – dyrektor Okręgowej Komisji Egzaminacyjnej we Wrocławiu – oraz pani Barbara Laska (Wojewódzki Ośrodek Metodyczny). Omówiły one główne założenia matury wchodzącej w życie od roku 2002, która ma pełnić funkcje selekcyjne. Egzamin maturalny ma pełnić rolę egzaminu kwalifikacyjnego, powinien pozwolić określić, jaki poziom ogólnych kwalifikacji posiada absolwent szkoły średniej. Przedmiotami obowiązkowymi będą język polski, język obcy, matematyka. Oprócz nich będą przedmioty wybieralne – również takie, których abiturient nie uczył się w szkole średniej. Egzamin będzie miał formę ustną (wewnętrzny – w szkole) i pisemną (zewnątrzny – sprawdzany przez egzaminatorów spoza szkoły).

Zaprezentowano sylabusy do poszczególnych przedmiotów (m.in. napisane Braille'm).

Poruszono następujące problemy:

- poufność zadań – egzaminy takie same w całej Polsce, duże zagrożenie tzw. „przeciekami”;
 - absolwenci z różnymi maturami (z roku 2002 i sprzed tego okresu, matury z techników i liceów), problem karencji – okres przejściowy do 2005 roku,
 - ilość przedmiotów wybieralnych na maturze (można wybrać więcej niż 1 przedmiot),
 - możliwość poprawiania ocen maturalnych – do 5 lat, po tym okresie należy zdawać jeszcze raz całą maturę,
 - ustalanie limitów przyjęć na studia będzie skomplikowane ze względu na różne matury,
 - problem z informatyką – czy brać pod uwagę przy określaniu zasad rekrutacji przez poszczególne uczelnie (jest to narzędzie a nie jakaś konkretna wiedza),
 - termin zakończenia egzaminu maturalnego – do 30 VI 2002 r.
- Stwierdzono, że najlepiej byłoby, gdyby uczelnie danego typu (np. uniwersytety) ujednotoczyły wymagania punktowe. Potrzebne mogą być jednak dodatkowe pomiary kwalifikacji (np. rozmowy, sprawdziany specyficznych kwalifikacji, testy itp.). Wynikiem egzaminu maturalnego będzie określona ilość punktów, należy więc z góry ustalić progi punktowe, od których kandydat będzie mógł być przyjęty.

Przewodniczący Kolegium prof. Jerzy Świątek zadeklarował pani Grażynie Tomaszewskiej chęć współpracy Kolegium Prorektorów z Okręgową Komisją Egzaminacyjną, co zostało przyjęte z aplauzem.

3. Omówienie spostrzeżeń z Forum Ekonomiczno-Gospodarczego w Krzyżowej

Prof. Jerzy Świątek omówił pokrótce dyskusje podejmowane w trakcie forum i stwierdził, że można zainicjować przy Kolegium Prorektorów utworzenie ciała wspierającego współpracę w regionie w dziedzinie kształcenia. Temat ten będzie poruszany na najbliższym posiedzeniu kolegium.

4. Środowiskowy informator o akademickich uczelniach Wrocławia

Przedstawiono koncepcję opracowania takiego informatora zarówno pod względem merytorycznym, jak i plastycznym. Postanowiono, że informacje niezbędne do opracowania informatora mu-

szą być przedstawione w dwóch wersjach językowych – polskiej i angielskiej oraz zebrane do końca listopada.

5. Sprawy różne

Zaprezentowano uwagi dotyczące Deklaracji Bolońskiej, której pełna treść ma być zaprezentowana na posiedzeniu grudniowym.

Posiedzenie grudniowe (12.12.2000 r.)

Grudniowe posiedzenie miało miejsce na Uniwersytecie Wrocławskim. Gośćmi Kolegium byli: pani Lilla Jaroń i pan Karwowski reprezentujący Związek Pracodawców Dolnego Śląska.

Prorektor UW prof. Andrzej Witkowski przedstawił problematykę dydaktyczną Uniwersytetu, podał liczbę studentów i wydziałów oraz poinformował o wydawanej przez jego uczelnię uniwersyteckiej gazecie.

1. Promocja uczelni Wrocławia

Prorektorzy omówili sprawę informatora mającego promować uczelnie wyższe Wrocławia. Poruszono problem zbierania materiałów, ostatecznego wyglądu okładki oraz uzgodniono tytuł informatora, który brzmieć będzie „Wyższe Uczelnie Wrocławia”. Omówiono ważną kwestię kosztów (przy nakładzie 1 tys. egz., w zależności od tego czy środek informatora będzie kolorowy czy czarno-biały, cena wahać się będzie w granicach 5-6,5 tys. zł). Uzgodniono również (biorąc pod uwagę wielkość poszczególnych uczelni), że koszty druku informatora pokryte zostaną przez poszczególne uczelnie w stosunku do wielkości zamówienia. Każda uczelnia będzie musiała zadbać o uzupełnienie potrzebnych danych o Uczelni.

2. Współpraca w regionie w dziedzinie kształcenia

Bezrobocie jest dziś istotnym problemem. Zastanawiano się, jaki jest wpływ uczelni wyższych na rynek pracy. Zdaniem Leszka Karwowskiego – przewodniczącego Związku Pracodawców Dolnego Śląska, wszystkie ogniwa rynku pracy powinny ściśle i w sposób skoordynowany współpracować ze sobą. Chodzi tu przede wszystkim o szkoły wyższe, dobrze wykształconych absolwentów oraz pracodawców. Liczą się także pośrednicy tj. Urząd Pracy oraz Biura Karier. Takie instytucje powinny ułatwiać przepływ informacji, który umożliwi Uczelniom kształcenie absolwentów zgodnie z potrzebami pracodawców.

3. DOM PECO

Prorektor Jerzy Świątek przedstawił francuską metodę promocji mającą na celu wzmocnienie i rozwój działań związanych ze współpracą pomiędzy Francją a krajami Europy Wschodniej i Środkowej - DOM PECO.

Celem DOMu PECO jest promocja francuskiego kształcenia wyższego w krajach Europy Środkowej i Wschodniej i na odwrót oraz oszacowanie ekonomicznego potencjału współpracy. W tym celu duży nacisk kładzie się na rozwój oraz pogłębia wymianę w zakresie szkolnictwa wyższego i badań naukowych poprzez promocję kultury, wzajemne zapoznawanie się z systemami edukacyjnymi oraz wspieranie mobilności. Celem DOMu PECO jest również zachęcanie do partnerstwa edukacyjnego, badawczego i ekonomicznego.

DOM PECO składa się z 5 jednostek terytorialnych (Lotaryngia, Moselle, Meurthe-Moselle, Metz, Gmina Wielkie Nancy). Wszystko to razem tworzy Europejskie Centrum Uniwersyteckie Nancy-Metz. W skład DOMu PECO wchodzi 4 uniwersytety, na których kształcą się 69.000 studentów, wykłada 3.500 wykładowców, działa 120 laboratoriów badawczych.

Prorektor Jerzy Świątek prosił zebranych o rozważenie możliwości wprowadzenia podobnej struktury na dolnośląskich uczelniach.

Jeszcze raz podkreślono konieczność współpracy i wzajemnego dialogu dla potrzeb rozwoju Dolnego Śląska. Region rokuje nadzieje na szybki rozwój ze względu na potencjał produkcyjny i dobre położenie geograficzne. Współpraca pomiędzy ogniwami rynku pracy powinna polegać przede wszystkim na przewidywaniu przyszłych potrzeb rynku i kształceniu przyszłych kadr w tych kierunkach dających szanse rozwoju. Przedstawiciele Związku Pracodawców za zasadniczy problem uznali zbyt małą stabilność polityki państwa w tej dziedzinie, spotęgowaną o bałagan legislacyjny.

Ś. † P.

Profesor Krzysztof Pigoń

5 lutego zmarł Profesor Krzysztof Pigoń, emerytowany profesor Politechniki Wrocławskiej, jeden z twórców wrocławskiej szkoły fizykochemii ciała stałego.

Krzysztof Pigoń urodził się 2 listopada 1925 roku w Wilnie, jako syn Stanisława i Heleny z Dulowskich. Ojciec, Stanisław Pigoń, był wybitnym historykiem literatury polskiej, znawcą okresu romantyzmu, profesorem i rektorem Uniwersytetu Stefana Batorego, a od 1931 roku profesorem Uniwersytetu Jagiellońskiego.

Lata wojny spędził Krzysztof Pigoń w Krakowie, po jej zakończeniu podjął studia na Wydziale Matematyczno-Przyrodniczym Uniwersytetu Jagiellońskiego. W lutym 1947 roku, jeszcze w czasie studiów, rozpoczął pracę pod kierunkiem prof. Bogdana Kamińskiego na stanowisku młodszego asystenta na Wydziale Farmaceutycznym Uniwersytetu Jagiellońskiego. Niedługo po uzyskaniu dyplomu magistra filozofii w zakresie chemii, w 1948 roku Krzysztof Pigoń rozpoczął pracę w zniszczonym wojną Wrocławiu jako starszy asystent w Katedrze Chemii Fizycznej Uniwersytetu i Politechniki, kierowanej wówczas przez prof. Kazimierza Gumińskiego. Z fizykochemią wrocławską miał pozostać związany przez następnych 38 lat, przebywając wszystkie etapy kariery naukowej. Gdy w 1954 roku prof. Kazimierz Gumiński przeniósł się do Krakowa, obowiązki kierownika Katedry Chemii Fizycznej powierzono Profesorowi Pigońowi: w roku 1957 został mianowany zastępcą profesora i kierownikiem Katedry, którą miał od tamtego czasu kierować aż do reorganizacji Politechniki w latach 1968/69. Docentem został mianowany w roku 1962, profesorem – w 1970. W powstałym w wyniku reorganizacji Instytucie Chemii Organicznej i Fizycznej był zastępcą dyrektora (1969-72), a następnie dyrektorem (1972-75). Uczestniczył w pracach gremiów akademickich Wydziału i Uczelni piastując funkcje prodziekana (1958-60), członka Senatu (1972-75, 1984-86) i członka jego Prezydium. Był ostatnim przewodniczącym Rady Seniorów (1979-81) – gremium doradczego Senatu, które swoimi opiniami w istotny sposób wpływało na demokratyzację życia Uczelni.

Wczesne lata wrocławskie to praca pod kierunkiem dwóch wybitnych uczonych: Profesorów Kazimierza Gumińskiego i Włod-

dzimierza Trzebiatowskiego. Pod kierunkiem prof. Trzebiatowskiego mgr Krzysztof Pigoń rozpoczął badania elektrycznych właściwości tytanianów ziem alkalicznych: pierwsze prace zostały ogłoszone w 1952 roku, tej tematyce poświęcona była również praca doktorska przedstawiona w 1956 roku i zatytułowana *Mechanizm przewodnictwa elektrycznego metatytanianu barowego*. Do fizykochemii związków półprzewodnikowych powrócił Krzysztof Pigoń jeszcze kilka lat później: w roku 1960 przebywał na długoterminowym stażu na Politechnice Federalnej (ETH) w Zurichu w laboratorium prof. Buscha, prowadząc badania arsenków metali II grupy. W 1962 roku Krzysztof Pigoń habilitował się na podstawie rozprawy zatytułowanej *Właściwości półprzewodnikowe niektórych arsenków metali drugiej grupy*.

Ostatnia publikacja dotycząca właściwości nieorganicznych związków półprzewodnikowych ukazała się w 1968 roku, jed-

nak już kilka lat wcześniej Profesor rozpoczął badania w dziedzinie, którą od tamtego czasu miał zajmować się przez osiemnaście lat, do przejścia na emeryturę. We wczesnych latach pięćdziesiątych z inicjatywy prof. Gumińskiego zainicjowane zostały w ówczesnej Katedrze Chemii Fizycznej pomiary przewodnictwa elektrycznego organicznych ciał stałych. Pierwsze publikacje ukazały się w roku 1954, pierwsza praca Profesora na ten temat – w roku następnym. Trzeba tu podkreślić, że badania elektrycznych właściwości organicznych ciał stałych rozpoczęte w Katedrze Chemii Fizycznej niemal równocześnie z badaniami właściwości optycznych i spektroskopowych podobnych układów, a nieco później i ich właściwości magnetycznych (Józef W. Rohleder i Zdzisław Ruziewicz), skierowały zainteresowania pracowników Katedry ku molekularnym ciałom stałym – klasie materiałów, której badania są ważnym elementem dzisiejszego profilu naukowego Instytutu Chemii Fizycznej

i Teoretycznej.

Kierunek badań wytyczony przez Profesora można określić jako poszukiwanie przejawów oddziaływań międzymolekularnych w elektrycznych właściwościach organicznych ciał stałych. Ich pionierski charakter najlepiej można ocenić zauważwszy, że badania te – bardzo w swym charakterze podstawowe i pozornie odległe od zastosowań – wynikały z prób odpowiedzi na te same pytania, które stały u początku badań podjętych w tym samym czasie w innych ośrodkach na świecie i po latach uwieńczonych nagrodami Nobla w zakresie chemii (Heeger, MacDiarmid, Shirakawa, 2000). Należy tu także wspomnieć, że był też On współautorem jednej z pierwszych w literaturze światowej książek poświęconych przewodnictwu organicznych ciał stałych (K. Pigoń, K. Gumiński i J. Vetulani, *Półprzewodniki organiczne*, WNT Warszawa 1964).

Bibliografia fizykochemicznych prac Profesora Krzysztofa

Pigonia zawiera 46 pozycji. Patrząc z dzisiejszej perspektywy, przy całkowicie różnym obyczaju publikowania i bardzo różnych możliwościach prowadzenia badań, mógłby ktoś powiedzieć, że to niewiele – i byłoby to stwierdzenie z gruntu fałszywe. Tylko Jego współpracownicy wiedzą, jaki był udział Profesora w pracach, których formalnie nie był autorem i jak trudno było przekonać Go, aby zgodził się podpisać swym nazwiskiem prace, w których powstaniu brał czynny udział. Jego współpracownicy (i nie tylko oni) wiedzą też, jak krytyczne, ale zawsze życzliwe uwagi Mistrza pomagały utrzymać dyscyplinę przedstawiania wyników – także w pracach przez Niego nie sygnowanych.

Dorobek Profesora – to także dorobek szkoły przez Niego stworzonej. Profesor Krzysztof Pigoń wypromował 13 doktorów; wśród Jego wychowanków są profesorowie i doktorzy aktywnie uprawiający działalność naukową, często w dziedzinach wynikających z Jego inspiracji. Wraz z „wnukami” i „prawnukami” naukowymi, Jego wychowankowie posiadający stopień doktora – to co najmniej 32 osoby rozsiane po świecie.

Profesor Krzysztof Pigoń był przez wiele lat wykładowcą chemii fizycznej: w pierw na Wydziale Nauk Przyrodniczych Uniwersytetu i Politechniki, a następnie przez wiele lat dla studentów Wydziału Chemicznego Politechniki. Wychowankowie i współpracownicy Profesora pamiętają Jego wykłady, niekiedy niełatwe w odbiorze, ale zawsze doskonale przygotowane i przedstawione piękną polszczyzną. Treść tych wykładów, poszerzona o nieobjęte wykładem działy nowoczesnej chemii fizycznej, stała się podstawą najlepszego polskiego podręcznika chemii fizycznej. Wydany najpierw jako skrypt Uczelni (K. Pigoń i Z. Ruziewicz, *Chemia fizyczna*, cz. 1-4, Wyd. Politechniki Wrocławskiej 1972-1977), a następnie w PWN (K. Pigoń i Z. Ruziewicz, *Chemia fizyczna*, PWN 1980), doczekał się on już kilku wznowień i nadal stanowi jeden z podstawowych podręczników chemii fizycznej używanych przez studentów polskich wyższych uczelni. Po przejściu na emeryturę, część swego czasu poświęcił Profesor tłumaczeniom: w 1995 roku ukazała się w Oficynie Wydawniczej Politechniki Wrocławskiej książka P. Kenny'ego *Panie Przewodniczący, Panie, Panowie...*, a począwszy od 1997, nakładem Wydawnictwa Naukowego PWN – podręczniki P.W. Atkinsa: *Chemia. Przewodnik po chemii fizycznej* (1997), *Podstawy chemii fizycznej* (1999), wreszcie czekający na ukazanie się *Zbiór zadań z chemii fizycznej* (2001). Charakterystyczna dla Profesora była krytyczna praca nad zawartością tłumaczonych książek: tłumaczone teksty były merytorycznie korygowane.

Profesor był człowiekiem zdecydowanych poglądów, nie wahający się ich wyrazić publicznie. Jedną Mu one szacunek, ale też były dlań niejednokrotnie powodem kłopotów. W latach siedemdziesiątych i osiemdziesiątych został otoczony opieką tzw. „organów”, a na jego nazwisko wprowadzono zapis cenzorski. W latach osiemdziesiątych, był jednym z aktywnych członków „Solidarności” – legalnej, a później podziemnej. W 1986 roku przeszedł na wcześniejszą – zbyt wcześnie – emeryturę. Odtąd bywał w Instytucie rzadko, zawsze jednak interesując się pracą swoich młodszych kolegów i nigdy nie odmawiając rady i pomocy. Dla swoich kolegów i uczniów – ale także dla wszystkich, którzy z Nim utrzymywali kontakty naukowe i pozanaukowe – Profesor był oparciem i autorytetem moralnym.

Juliusz Sworakowski

Przemówienie prof. Ludwika Komorowskiego nad grobem profesora Krzysztofa Pigionia

Cmentarz Salwatorski w Krakowie,
9 lutym 2001, godzina 14.00.

Profesor Pigoń wrócił do Krakowa !

Urodzony w Wilnie, wychowany w Krakowie został wrocławianinem z wyboru. Był moment, gdy do Krakowa chciał wrócić, i wydawało się, że mógł. Planował objąć katedrę na wydziale, na którym rozpoczął.

Wówczas nie było mu dane.

Dziś wraca, by spocząć na zawsze –

– u boku swej żony, którą przed laty odprowadziliśmy tu z Wrocławia;

– u boku ojca, który był jego wzorem, z którym nigdy nie pozwalała się porównywać.

Stał się jego równym następcą, drugim wielkim Pigoń.

Jego mistrz, profesor Gumiński, którego grób jest tu, w sąsiedniej alei, cieszy się dziś, że z uczniem, którego tak cenil, połączyło go miejsce spoczynku.

To on odkrył talent i charakter młodego Krzysztofa Pigionia, porwał go za sobą do Wrocławia, a po niewielu latach złożył w jego ręce swoją profesorską buławę, ciężar dla młodego człowieka nad siły.

Nie dla Krzysztofa Pigionia !

On umiał być przewodnikiem – i doradcą, sędzią – i opiekunem, naukowym wizjonerem – i niezmordowanym współpracownikiem.

Nie wahał się piastować urzędów – lecz umiał usunąć się w cień.

W trudnych czasach nie obawiał się otwarcie spierać z możnymi tego świata, lecz nigdy nie odmawiał współpracy dla dobra Alma Mater.

Doczekał chwili, gdy uznany za męża opatrnościowego wzywany był do najwyższego urzędu w uczelni.

Wezwania nie przyjął. Swoim autorytetem torował drogę innym.

Gdy przyszła pora, stanął ze strajkującymi w murach uczelni, aby z nimi być wypędzonym. Subtelny intelektualista, trwał z potrzebującymi wsparcia w pracy podziemnej i płacił zwykłą w tamtych czasach cenę niepewności, podejrzeń, skrytych oskarżeń i otwartych napastliwości.

W dniach zwycięstwa jako całą nagrodę przyjął skromną, profesorską emeryturę, z której wspomagał uboższych. Nagrody, ordery i zaszczyty zostawił innym.

Profesor Pigoń wraca do Krakowa – a my zostajemy sierotami.

Jak rodzina traci w nim Ojca i dziadka, tak i my – był naszym duchowym ojcem, dziadkiem i pradziadem. Mądry ojciec wcześniej zaprawia swoje dzieci w samodzielności, by były gotowe, gdy Go zabraknie.

Dokończenie na stronie 10

Dokończenie ze strony 9

Tak i nas wychowywał Profesor.

Cieszył się z naszej samodzielności, oferował niezależność, nie ograniczał swobody. Z oddali przyglądał się naszej pracy, naszym dziełom, naszym błędom.

Dziś On odpoczywa w pokoju, a przed nami zadanie rozwijania tego, co On stworzył. Wierzę, że i teraz patrzy na nas życzliwie. Obyśmy umieli sprostać wymaganiom, które On sobie i nam stawił.

Śmierć, która zamknęła doczesne życie Profesora, nie zmieni Jego stałej obecności wśród nas. Pozostaną Jego dzieła – czytane przez wielu. Pozostanie Jego duch, pozostanie pamięć w naszych sercach, a po nas odziedziczą ją kolejne naukowe pokolenia. Tak właśnie realizuje się tajemniczy, niematerialny byt akademicki - Szkoła. Największe dzieło jakie pozostawić może po sobie Uczony i Nauczyciel. Dzieło, dzięki któremu staje się prawdziwie nieśmiertelny, także tu na Ziemi. Największy dar jaki nam zostawił – Wrocławska Szkoła Fizykochemii, która tworzymy.

W serdecznym wspomnieniu i modlitwie, jakimi otaczamy Profesora, pamiętajmy jak ten Uczony z powołania potrafił otaczać opieką i miłością swoich najbliższych – rodzinę. Nieobca mu była naukowa ambicja, znał nieubłagane wymagania warsztatu naukowego: ceną sukcesu jest ofiara z czasu i wysiłku zabieranego najbliższemu. Gdy pozostał sam, a los Jego synów zależał wyłącznie od Jego opieki, nie zawahał się poświęcić rodzinie całego kapitału swojego czasu i umysłu. Ten surowy na co dzień Profesor stał się czułym wychowawcą synów, pomocnikiem dla synowych, opiekunem wnuków. Troska i opieka, jaką sam został otoczony w dniach swojej ostatecznej słabości pokazały, jak słuszną obrał drogę – przyniosły zasłużoną nagrodę za wiele ostatnich lat.

Profesor nie uważał się za człowieka sukcesu. Choć umiał sukces docenić, nigdy dla sukcesu, nawet dla najbliższego jego marzeniem sukcesu naukowego, nie był skłonny poświęcić wartości ludzkich.

Tajemnicze są ścieżki Opatrzności – to właśnie On okazał się człowiekiem największego sukcesu. Miarą Jego sukcesu jest wdzięczna pamięć potomnych, której tyle dowodów zbiera Profesor po swojej śmierci.

Profesorze

Obyśmy umieli Cię naśladować!

Po trudnym życiu odpoczywaj w pokoju wiecznym.

Prawda, Wieczna Prawda, której żarliwie poszukiwałeś na Ziemi, niech się stanie Twoim ostatecznym odkryciem w Niebie.

Amen.

Środowisko akademickie Wrocławia pożegnało Profesora Krzysztofa Pigoń

Wrocławskie środowisko naukowe poniosło dotkliwą stratę. Zmarł Profesor Krzysztof Pigoń. Choć od wielu lat pozostawał na emeryturze, dla szerokich kręgów był postacią bardzo ważną, do której opinii odwoływano się z wielu okazji. Potrzeba uczczenia Jego pamięci – zwłaszcza, że pogrzeb miał się odbyć w Krakowie – sprawiła, że zorganizowano w Sali Senatu uroczystość żałobną. Oprócz zaproszonej rodziny Zmarłego wzięli w niej udział JM Rektor prof. Andrzej Mulak, pracownicy Politechniki, zwłaszcza Wydziału Chemicznego. Przybyli też licznie nestorzy Uczelni i przedstawiciele środowiska naukowego. Obecni byli wychowankowie,

których drogi kariery niejednokrotnie daleko odeszły od kierunku studiów, a także osoby, z którymi łączyły Profesora wspólne poglądy na sprawy moralności, etyki i sprawiedliwości.

Kolejni mówcy prezentowali życie, dorobek i zalety osobowości Profesora Pigoń.

Prof. Henryk Chojnacki przedstawił kalendarium Jego życia. Prof. Juliusz Sworakowski omówił działalność naukową (tekst ten zamieszczamy odrębnie). Prof. Lucjan Sobczyk (UWr) przypomniał Zmarłego jako reprezentanta środowiska wrocławskiego. Podkreślił jednocześnie Jego polskość, umiłowanie narodowej tradycji i kultury, niezwykle rozległą wiedzę humanistyczną, a także religijność.

Poseł AWS dr Tomasz Wójcik, były student Profesora, przypomniał go jako niezapomnianego nauczyciela akademickiego: wymagającego, a jednocześnie nadzwyczaj sprawiedliwego.

Dr Ryszard Wroczyński przedstawił Jego zasługi dla „Solidarności”. Podkreślił, że nawet po przejściu na emeryturę Profesor Pigoń zawsze służył pomocą i radą w sprawach związkowych. Jeszcze w ostatnich dniach Komisja Zakładowa postanowiła, że musi się zapoznać ze stanowiskiem Profesora w kolejnej ważnej kwestii. Niestety, tą sprawą nie będzie już mógł się zająć...

Nieco podobnie zabrzmiały słowa dziekana Wydziału Chemicznego prof. Henryka Góreckiego, który miał szczęście korzystać z pomocy Profesora Pigoń, gdy jako relegowany po strajkach 1968 roku student chciał jak najszybciej nadrobić stracony czas nauki.

Bardzo spontanicznie i wzruszająco zabrzmiały słowa prof. Jana Kmity, którego kadencje rektorskie przypadły na trudne lata 1984-90. W tym czasie kontakt z ludźmi uczciwymi, godnymi zaufania, a do tego nie uchylającymi się od podejmowania odpowiedzialności, był na wagę złota. Prof. Kmity wracając w słowach do tamtych chwil ożywił wspomnienie – zdawałoby się tak świeże, choć wy-

pierane często z pamięci przez natłok bieżących spraw.

Serdeczną refleksję o Zmarłym usłyszano z ust. prof. Piotra Hawranka, dziekana Wydz. Chemicznego UWr.

JM Rektor A. Mulak odczytał list kondolencyjny prof. Andrzeja Wiszniewskiego, ministra nauki, zaś prowadzący uroczystość prof. Ludwik Komorowski przedstawił zebrany inne listy kondolencyjne: z Politechniki Łódzkiej, z Centrum Badań Molekularnych i Makromolekularnych w Łodzi, od Mariana i Julii Kryszewskich, od dziekana Wydz. Chemicznego UWr...

Na zakończenie uroczystości zwrócił się do zebranych syn Zmarłego.

– *Ojciec był skromnym człowiekiem i nie wiem, czy sam zgodziłby się na taką uroczystość* – powiedział. – *Mam jednak nadzieję, że przysłuży się ona wzmocnieniu więzi środowiska akademickiego.*

Po uroczystości wpisywano się do książki pamiątkowej i składano ofiarę na cel charytatywny („zamiast kwiatów na grób”).

Wielu pracowników Politechniki nosi swoje własne wspomnienie o Profesorze Pigoń. Redakcja „Pryzmatu” miała okazję nie tak dawno publikować Jego tekst o hitlerowskich represjach wobec krakowskich profesorów, wśród których był i Jego wielki Ojciec, prof. Stanisław Pigoń. Tu jednak chcielibyśmy przypomnieć coś, co może najkrócej oddaje charakter Osoby, którą straciliśmy.

Otóż w czasach stanu wojennego jeden z kolegów przyszedł do pracy z radością w oczach.

– *Wiecie, widziałem profesora Pigoń.* – oświadczył od progu.

– *Ach tak?* – ucieszyliśmy się. – *Powiedz, co mówił?*

– *Staliśmy w tej samej kolejce po mięso* – wyjaśnił kolega.

– *No i co?* – chcieliśmy usłyszeć jakieś mądre słowa otuchy, które niewątpliwie nam powtórzy.

– *No wiecie, ... nie chciałem mu przeszkadzać. Czytał Goethego w oryginale.* (mk)

NOWO MIANOWANI PROFESOROWIE
Z POLITECHNIKI WROCŁAWSKIEJ

STANISŁAW KUŹMIŃSKI

Postanowieniem z dnia 10 stycznia 2001 roku Prezydent RP nadał tytuł naukowej profesora nauk fizycznych dr hab. Stanisławowi Kuźmińskiemu.

Stanisław Kuźmiński urodził się w Starzawie (woj. łwowskie). Maturę zdał w Liceum Ogólnokształcącym w Prudniku. Studia ukończył na Wydziale Matematyczno-Fizycznym Wyższej Szkoły Pedagogicz-

nej w Opolu w roku 1960. Następnie podjął pracę nauczyciela fizyki w szkolnictwie średnim w Legnicy.

Od roku 1969 pracuje w Instytucie Fizyki Politechniki Wrocławskiej, początkowo na stanowisku starszego asystenta. W tym okresie jego zainteresowania zwrócone były ku badaniom układów dyspersyjnych. Ich wynikiem była obroniona w roku 1973 praca doktorska pt. „Wykorzystanie zjawiska rozproszenia światła do pomiaru stężenia zapylenia gazów” oraz opracowanie automatycznego pyłomierza do pomiaru stężenia zapylenia gazów konwertorowych w hucie miedzi w Żukowicach koło Głogowa. Urządzenie to uzyskało patent PRL i zostało przekazane jako prototyp do eksploatacji.

W roku 1976 na polecenie dyrektora Instytutu Fizyki PWr Stanisław Kuźmiński zajął się organizowaniem pracowni fizyki w Filii Politechniki Wrocławskiej w Jeleniej Górze. Tam też w ciągu dwóch lat zorganizował od podstaw laboratorium fizyki ogólnej dla studentów oraz tzw. drugą pracownię fizyki, która posiadała cechy laboratorium naukowego, a więc stwarzającego możliwości prowadzenia badań naukowych.

Za całokształt pracy dydaktycznej i organizacyjnej otrzymał w roku 1978 Indywidualną Nagrodę Ministra NSWiT. W roku 1984 otrzymał Złoty Krzyż Zasługi nadany przez Radę Państwa, a w roku 1986 odznakę „Za Zasługi dla Województwa Jeleniogórskiego” nadaną przez Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Jeleniej Górze.

Po kilkumiesięcznym pobycie w Instytucie Fizyki PAN w Warszawie w roku 1977 Stanisław Kuźmiński zainteresował się badaniami powierzchni materiałów półprzewodnikowych. Dążenie do miniaturyzacji półprzewodnikowych elementów elektronicznych pociąga za sobą zwiększenie wpływu efektów powierzchniowych na ich działanie, co powoduje, że badania powierzchni należą obecnie do ważniejszych badań podstawowych. Badania te były prowadzone metodą spektroskopii fotonapięcia powierzchniowego. Stosując tę metodę możemy wyznaczyć typ przewodnictwa, rozkład energetyczny stanów powierzchniowych, ich gęstość i stopień zapełnienia przez elektrony, kierunek zakrzywienia pasm energetycznych, wysokość powierzchniowej bariery potencjału oraz wartość ładunku powierzchniowego. Zachęcony ciekawymi wynikami badań oraz wzrostem za-

interesowania na świecie tego typu badaniami Stanisław Kuźmiński rozpoczął już w roku 1977 pracę nad organizowaniem Laboratorium Fizyki Powierzchni w Instytucie Fizyki PWr. Pierwsze pomiary w nowopowstałym laboratorium zostały przeprowadzone już w roku 1978. Ponieważ metoda sprawdza się bardzo dobrze dla półprzewodników z szeroką przerwą energetyczną, badania dotyczące struktury elektronowej warstwy przypowierzchniowej przeprowadzono dla takich materiałów jak: CdTe, CdS oraz Si. W roku 1979 w ramach programu PR-4 przeprowadzono badania monokryształów GaAs domieszkowanych chromem i tellurem. Wyniki badań były referowane w renomowanych zagranicznych czasopiśmie naukowych. Niestety w związku z zawieszeniem realizacji programu PR-4 prace zostały przerwane w roku 1981.

Zastosowana przez Stanisława Kuźmińskiego modyfikacja aparatury pomiarowej pozwoliła na badania dynamiki procesów zachodzących na powierzchni półprzewodników, np. zjawisk adsorpcyjno-desorpcyjnych w funkcji zmian temperatury i ciśnienia. Pomiar jest całkowicie zautomatyzowany, a aparatura umożliwia prowadzenie pomiarów w szerokim zakresie temperatur i ciśnień (od temperatury pokojowej do temperatury ciekłego helu i od ciśnienia normalnego do 10^{-8} Pa).

Począwszy od roku 1984 wspólnie z prof. Anną Szaynok rozpoczął badania właściwości elektronowych powierzchni nowej wówczas grupy materiałów półprzewodnikowych tzw. półprzewodników półmagnetycznych. Badania te były możliwe dzięki współpracy z prof. W. Gieratem z Instytutu Fizyki IVIC w Wenezueli, oraz prof. R. Gałązką i prof. B. Orłowskim z IF PAN w Warszawie, skąd pochodziły materiały do badań o wysokiej czystości i o szerokim zakresie zawartości manganu i żelaza. Właściwości elektronowe powierzchni tych kryształów dotąd w ogóle nie były badane. Uzyskane wyniki badań były prezentowane na „Conference on Semiconductor Surfaces and Interfaces”, Reinhardts-Brunn, na Międzynarodowych Seminariach Fizyki Powierzchni oraz na Międzynarodowych Konferencjach Związków Półprzewodnikowych w Jaszowcu organizowanych przez Instytut Fizyki PAN w Warszawie.

Efektom tej współpracy było opublikowanie kilkunastu prac w czasopiśmie o zasięgu międzynarodowym oraz napisanie rozprawy habilitacyjnej pt. „Zjawiska fotoelektronowe na realnej powierzchni CdTe i $Cd_{1-x}Mn_xTe$ ”.

W latach 1987-88 Stanisław Kuźmiński odbył długoterminowy staż naukowy w IF PAN w Warszawie. W 1990 roku Rada Wydziału Podstawowych Problemów Techniki PWr nadała mu stopień naukowy doktora habilitowanego nauk fizycznych.

Równolegle do prowadzonych badań powierzchni półprzewodników półmagnetycznych prowadzi kompleksowe badania właściwości warstw epitaksjalnych GaAs/GaAs oraz $Ga_{1-x}Al_xAs/GaAs$. Te badania oraz doświadczenia zdobyte w czasie realizacji dydaktyki zaowocowały kilkunastu publikacjami, dwoma zakończonymi rozprawami doktorskimi oraz wydaniem podręcznika akademickiego pt. „Podstawy fizyki powierzchni półprzewodników”, którego współautorem jest Stanisław Kuźmiński. Od roku 1994 jest profesorem nadzwyczajnym Politechniki Wrocławskiej.

Obok zagadnień związanych z powierzchnią półprzewodników zajmuje się również zagadnieniami ochrony środowiska naturalnego. W ramach tego typu badań opracował wspólnie z zespołem laserowy miernik służący do ciągłego pomiaru stopnia zanieczysz-

NOWO MIANOWANI PROFESOROWIE Z POLITECHNIKI WROCŁAWSKIEJ

czenia powietrza, na który uzyskał patent RP oraz laserowy miernik do pomiaru czystości wód. Ten ostatni został wykonany w dwóch wersjach: laboratoryjnej i przenośnej (sterowany mikroprocesorem). Wersja laboratoryjna została zainstalowana w elektrowni Turów w Turoszowie.

W czasie swej działalności naukowo-badawczej Stanisław Kuźmiński opublikował 60 prac (34 po habilitacji), z czego 35 w czasopiśmie o zasięgu międzynarodowym, w tym 3 patenty. Uczestniczył czynnie w 53 konferencjach zagranicznych i krajowych. Poczynając od roku 1976 do chwili obecnej jest kierownikiem Zespołu Fizyków Filii PWr w Jeleniej Górze.

ERNEST NIEMCZYK

Ernest Niemczyk urodził się w 1941 roku w Ustroniu koła Cieszyna. Po maturze uzyskanej w Liceum im. A. Osuchowskiego w Cieszynie rozpoczął w 1959 roku studia na Wydziale Architektury Politechniki Wrocławskiej. W 1963 roku, będąc studentem IV roku i stypendystą naukowym, został wolontariuszem w Katedrze Historii Architektury Powszechniej PWr. Jego mistrzami byli prof. prof. Tadeusz Kozaczewski, Tadeusz Broniewski, Jerzy Rozpędowski, Bohdan Guerquin i Jadwiga Sławińska.

Jego mistrzami byli prof. prof. Tadeusz Kozaczewski, Tadeusz Broniewski, Jerzy Rozpędowski, Bohdan Guerquin i Jadwiga Sławińska.

Po dyplomie magisterskim w 1965 roku karierę naukową rozpoczął od udziału w badaniach archeologicznych średniowiecznej architektury Śląska. Jego dysertacja doktorska w 1972 roku dotyczyła wrocławskiego modernizmu początków XX wieku.

W roku 1981 zaprezentował pracę habilitacyjną pt. „Domy własne architektów jako utopie kultury i artystyczne wizje”. Później skierował swoje zainteresowania na architekturę antyczną. Opublikował m.in. książkę „Pałace starożytnego Orientu” (w roku 1995).

Jego naukowym dorobkiem są również liczne publikowane i niepublikowane monografie architektoniczne i architektoniczno-konserwatorskie obiektów z terenu Wrocławia i Śląska.

Prowadzona przez niego dydaktyka obejmuje historię architektury antycznej, egzotycznej i historię wnętrza i mebla. Współpracuje z Akademią Sztuk Pięknych we Wrocławiu, Wydziałem Architektury TU Cottbus. W 1979 roku był stypendystą DAAD. Wypromował licznych doktorów. Tematyką ich prac była architektura XX wieku (twórczość Le Corbusiera, biografia wrocławskiego architekta okresu międzywojennego Moritza Haddy), architektura XIX wieku we Wrocławiu (biografia architekta Alexisa Langer, domy towarowe i wille we Wrocławiu), ekologiczno-socjalne osiedle w Jemenie i malarstwo naścienne w architekturze współczesnej.

Jest promotorem licznych prac dyplomowych na Wydziale Architektury Politechniki Wrocławskiej. Dwukrotnie pełnił funkcję prodziekana na Wydziale Architektury. Był kierownikiem Zakładu Historii Architektury i Urbanistyki przy I-12. Obecnie jest dyrektorem Instytutu Historii Architektury, Sztuki i Techniki Wydziału Architektury Politechniki Wrocławskiej.

Docentem został mianowany w 1987 roku, profesorem nadzwyczajnym w 1992 roku, tytuł profesora uzyskał 10.01.2001 roku.

Jest żonaty, ma pięcioro dzieci i dwóch wnuków. Jego hobby to malarstwo, grafika i rysunek.

Jest niezaangażowany politycznie.

JERZY NOWAK

Postanowieniem z dnia 24 stycznia 2001 roku Prezydent RP nadał tytuł profesora nauk fizycznych dr. hab. Jerzemu Nowakowi.

Jerzy Nowak urodził się 21 października 1942 roku w Głuszynie (woj. wielkopolskie).

Maturę uzyskał w 1960 roku w Liceum Ogólnokształcącym w Ostrzeszowie. Studia wyższe odbył w latach 1961-1966 na Wydziale Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu

Wrocławskiego i uzyskał stopień magistra fizyki. Stopień naukowy doktora nauk fizycznych nadała mu Rada Naukowa Instytutu Fizyki Politechniki Wrocławskiej w roku 1973 na podstawie rozprawy doktorskiej „Układy superachromatyczne o skorygowanej krzywiznie Petzvala”, a stopień naukowy doktora habilitowanego Rada Wydziału Podstawowych Problemów Techniki PWr w roku 1986 na podstawie rozprawy habilitacyjnej „Aberracje hologramów w ocenie jakości odwzorowania”.

Prof. Jerzy Nowak rozpoczął pracę w Katedrze Fizyki i kontynuował ją w Instytucie Fizyki Politechniki Wrocławskiej, zajmując kolejno stanowiska: asystenta (1966-1968 r.), starszego asystenta (1969-1973 r.), adiunkta (1974-1986 r.), docenta (1987-1991 r.) i profesora nadzwyczajnego (od roku 1992).

Jest autorem 64 oryginalnych prac naukowych, z których 48 opublikował w czasopiśmie z tzw. listy filadelfijskiej. Pozostałe prace to referaty wygłaszane na międzynarodowych konferencjach optycznych w Polsce, Rosji, Czechach, Słowacji, Niemczech, Holandii, Finlandii, Wielkiej Brytanii, USA i opublikowane z reguły w *Proceedings – SPIE*.

Oprócz monografii habilitacyjnej jest współautorem monografii „Dyfrakcyjne elementy odwzorowujące” i wydanego w angielskiej wersji językowej atlasu odwzorowań optycznych „The picture book of optical imaging”. Do roku 1999 jego prace były cytowane 59 razy.

Dokończenie na stronie 14

NOWO MIANOWANI PROFESOROWIE Z POLITECHNIKI WROCŁAWSKIEJ

Dokończenie ze strony 13

Dla potrzeb przemysłu optycznego prof. Jerzy Nowak skonstruował szereg achromatycznych, apochromatycznych, planapochromatycznych obiektywów mikroskopowych, a także układ optyczny rozszerzający wiązkę laserową pracujący w całym obszarze widma. Dla specjalistycznej pracowni optycznej zaprojektował kilka obiektywów o zadanej charakterystyce aberracyjnej.

Badania naukowe prof. Jerzego Nowaka koncentrowały się wokół badań jakości odwzorowania klasycznych układów optycznych (doktorat), układów holograficznych (habilitacja) i układów hybrydowych, rozumianych jako układy refrakcyjno-dyfrakcyjne. Obecnie pracuje nad zastosowaniem elementów hybrydowych w optyce okularowej.

Najważniejsze wyniki osiągnął pracując nad rozwiązaniem następujących zagadnień:

- badanie możliwości konstrukcji superachromatycznych układów optycznych ze skorygowaną krzywizną Petzvala,
- określenie warunków korekcji aberracji układów holograficznych,
- szacowanie jakości odwzorowania uzyskiwanego przez dyfrakcyjne elementy optyczne zarejestrowane na powierzchniach stożkowych,
- numeryczne wyznaczanie dyfrakcyjnej plamki aberracyjnej w klasycznych, dyfrakcyjnych i hybrydowych układach optycznych,
- teoria aberracji 3. rzędu hybrydowych elementów optycznych,
- metodyka projektowania hybrydowych elementów optycznych.

Prof. Jerzy Nowak jest kierownikiem zespołu naukowego *Optyki dyfrakcyjnej i odwzorowania optycznego* oraz seminarium *Optyki stosowanej*. Zorganizował i był przewodniczącym Komitetów Programowych dwóch międzynarodowych konferencji optycznych: *International Colloquium on Diffractive Optical Elements* (1991) i *Nonconventional Optical Imaging Elements* (1993). Aktywnie uczestniczył w organizacji wszystkich Polsko-Czechosłowackich Konferencji Optycznych, najpierw jako sekretarz, a następnie przewodniczący Komitetów Programowych.

Dwukrotnie był kierownikiem grantów: *Optymalizowany holograficzny element odwzorowujący* (MEN, 1990-1991), *Dyfrakcyjny element optyczny* (KBN, 1992-1994).

Recenzował dwie prace habilitacyjne i jedną doktorską. Kilkakrotnie był recenzentem grantów KBN, recenzował także granty zagraniczne. Był promotorem jednego zakończonego przewodu doktorskiego i jest promotorem dwóch otwartych przewodów doktorskich. Dwóch członków jego zespołu ma zaawansowane prace habilitacyjne.

W ramach działalności dydaktycznej wykladał *Fizykę ogólną* na Wydziale Mechaniczno-Energetycznym, *Wstęp do optyki* i *Optykę geometryczną* na Wydziale Podstawowych Problemów Techniki. Na Wydziale Elektroniki wykladał *Podstawy optycznego przetwarzania informacji*. Jest współautorem podręcznika „Optyka – kurs elementarny” i dwóch skryptów: „Wstęp do optyki” i „Zbiór zadań z optyki geometrycznej z rozwiązaniami”.

Na Wydziale PPT był inicjatorem i głównym organizatorem nowych specjalności na kierunku *Fizyka techniczna*, a mianowicie *Inżynierii optycznej* na inżynierskich studiach dziennych i *Inżynierii optycznej* w zakresie *Optyki widzenia* na zaocznych studiach inżynierskich. Zorganizował studia podyplomowe z *Optyki widzenia* i jest ich kierownikiem. Brał udział w opracowaniu programów nowej specjalności – Fotonika. Jest przewodniczącym Komisji Pro-

gramowej na Wydziale Podstawowych Problemów Techniki wszystkich specjalności optycznych. Przez wiele lat był kierownikiem Laboratorium Pól Optycznych i kierował zespołem, który zbudował od podstaw pracownię Optyki Widzenia.

Pełnił różne funkcje administracyjne: pełnomocnika, a następnie zastępcy dyrektora Instytutu Fizyki ds. studenckich w latach 1974-1978, redaktora naukowego Instytutu Fizyki w latach 1979-1981, zastępcy dyrektora Instytutu Fizyki ds. rozwoju kadry i współpracy z zagranicą w latach 1991-1996. Obecnie, drugą kadencję, pełni funkcję Prodziekana Wydziału Podstawowych Problemów Techniki.

Jest członkiem The International Society for Optical Engineering i Polskiego Towarzystwa Fizycznego. Przez jedną kadencję był sekretarzem Oddziału Wrocławskiego PTF, obecnie jest członkiem Zarządu Głównego.

Za działalność naukowo-dydaktyczną prof. Jerzy Nowak otrzymał Złoty Krzyż Zasługi, Złotą Odznakę Politechniki Wrocławskiej. Wielokrotnie był wyróżniany nagrodami Rektora i Dziekana. Prof. Jerzy Nowak jest żonaty, żona jest doktorem fizyki, ma zamężną córkę, żonatego syna i jednego wnuka.

KAZIMIERA ANNA WILK

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej postanowieniem z 10 stycznia 2001 r. nadał Kazimierze Annie Wilk tytuł naukowej profesora nauk chemicznych.

Kazimiera Anna Wilk urodziła się 11 listopada 1952 r. w Chocianowie, woj. dolnośląskie. W 1971 r. ukończyła I LO im. Tadeusza Kościuszki w Legnicy.

Studia wyższe odbyła w latach 1971-76 na Wydziale Chemicznym PWr we Wrocławiu i uzyskała stopień magistra inżyniera chemika (dyplom z wyróżnieniem), w zakresie chemii i technologii organicznej. W czasie studiów aktywnie uczestniczyła w studenckim ruchu naukowym.

W latach 1976-79 była słuchaczką studium doktoranckiego na PWr. W 1979 r. Rada Naukowa Instytutu Technologii Organicznej i Tworzyw Sztucznych Politechniki Wrocławskiej nadała jej stopień doktora nauk chemicznych na podstawie rozprawy doktorskiej pt.: „Synteza i własności wybranych aminoalkoholi i ich pochodnych polioksyalkilenowych” (praca wyróżniona nagrodą Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki, III

NOWO MIANOWANI PROFESOROWIE
Z POLITECHNIKI WROCŁAWSKIEJ

stopnia), a stopień doktora habilitowanego nauk chemicznych – w 1991 roku Rada Wydziału Chemicznego PWr na podstawie rozprawy habilitacyjnej pt.: „Reakcje eliminacji w układach micelarnych”.

Pani prof. Wilk pracuje prawie 21 lat (od października 1979 r.) zawodowo w Instytucie Technologii Organicznej i Tworzyw Sztucznych PWr, początkowo na stanowisku adiunkta, a obecnie profesora nadzwyczajnego od 1997 r. Odbyła długoterminowy staż podoktorski (luty 1981 – sierpień 1983) na University of Delaware (Newark, USA) w zespole fizycznej chemii organicznej oraz dwie krótkoterminowe wizyty naukowe w ETH (Zürich, Szwajcaria, 1991/92), w zespole chemii supramolekularnej.

Opublikowany dorobek naukowy K.A. Wilk wynosi ogółem: 62 artykuły (w tym 45 publikacji zagranicznych), 3 patenty, 33 komunikaty przedstawione na konferencjach międzynarodowych i 13 – na krajowych. Jest też współautorką 25 prac niepublikowanych. Jej prace są opublikowane głównie w renomowanych czasopismach, o sumarycznej wartości współczynnika oddziaływania z 1998 roku („impact factor”) wynoszącej 69 i liczbie cytowań (1984-2000, za bazą Science Citation Index) – 65.

Na początkowym etapie pracy zawodowej K.A. Wilk zajmowała się syntezą, badaniami kinetycznymi oraz charakterystyką właściwości powierzchniowych nowych amfifilowych związków organicznych. Podczas dwuipółletniego stażu naukowego na University of Delaware w USA prowadziła zaawansowane badania mechanizmów reakcji metodami kinetycznymi. Jej dysertacja habilitacyjna, stanowiąca serię prac z zakresu katalizy micelarniej, dostarczyła nowych informacji o wpływie modyfikacji cząsteczek surfaktantów i tworzonych przez nie układów micelarnych na efekty katalityczne reakcji zasadowego dehydrobromowania i roli równowagi kwasowo-zasadowej oraz wymiany jonowej w badanej katalizie. Po habilitacji realizowała prace dotyczące syntezy i fizykochemii roztworów wodnych nowych, efektywnych surfaktantów o małej uciążliwości dla środowiska naturalnego. Jednocześnie kształtowała własną tematykę badawczą, ściśle związaną z kształceniem kadry naukowej na szczeblu doktorskim. Badania te koncentrują się na chemii i fizykochemii związków amfifilowych, mających istotne znaczenie dla technologii organicznej i obejmujące następujące zagadnienia:

1. Charakterystyka procesów agregacyjnych w wodnych roztworach surfaktantów za pomocą nowoczesnych technik badawczych, takich jak statyczne i dynamiczne rozpraszanie światła (SLS i DLS), małokątowe rozpraszanie światła (SANS), analiza diagramów fazowych. Przebadanie możliwości sterowania przemian w układach mikroheterogenicznych, tj. ocena wpływu temperatury i składu na parametry agregacyjne i dyfuzyjne układu modelowego: surfaktanty, kosurfaktanty, elektrolity, który posiada zdolność tworzenia – z odpowiednimi składnikami hydrofobowymi – agregatów micelarnych i mikroemulsyjnych.

2. Synteza i badanie procesów agregacyjnych (woltoamperometria cykliczna (VC), DLS, tensjometria, protonowy rezonans jądrowy) amfifilowych związków fotochromowych, pochodnych azobenzenu, stilbazolu i stilbenu. Badanie procesów fotochemicznych w układzie homogenicznym i mikroheterogenicznym.

3. Synteza i kompleksowa charakterystyka związków foto- i elektroaktywnych – amfifilowych sprzężonych polienów (oligomerów acetyleny), obejmująca opis właściwości spektroskopowych (¹HNMR, ¹³CNMR, COSY, NOESY, DEPT, IR, solwatochromizm)

oraz procesu przewodzenia przez łącznik polienowy (CV). Badania nad procesami agregacji struktur polienowych i ocena ich przydatności jako foto- lub elektroprzełączników.

Prof. K.A. Wilk aktywnie uczestniczyła w szeregu projektach badawczych (granty KBN, Swiss National Foundation, Zjednoczonego Instytutu Badań Jądrowych (Dubna, Rosja)). Recenzowała prace doktorskie, artykuły naukowe (*Colloids and Surfaces, Topics in Catalysis, Journal of Colloid and Interface Science, Wiadomości Chemiczne*) i projekty badawcze (KBN, Petroleum Research Fund (ACS)), a także – z upoważnienia Prorektora PWr ds. Nauki – projekty badawcze Wydziału Chemicznego PWr.

Prof. K.A. Wilk prowadzi pracę dydaktyczną w zakresie chemii i technologii chemicznej. Realizuje następujące formy działalności dydaktycznej: wykłady (*Zjawiska powierzchniowe w układach biologicznych, Chemia koloidów i powierzchni, Surfaktanty w kosmetyce i farmacji*), wykład monograficzny w ramach studium doktorskiego w PWr. (*Zjawiska powierzchniowe w układach biologicznych*), konsultacje, prace badawcze, prace dyplomowe magisterskie i inżynierskie. Była opiekunką 28 prac dyplomowych i jednej inżynierskiej (w ramach programu TEMPUS). Uczestniczyła w organizowaniu specjalności *Chemia surfaktantów i układów zdyspergowanych*, a także opracowała autorski program studiów dla specjalności *Chemia Środowiska*.

Była promotorem trzech zakończonych prac doktorskich (1996, 1999, 2000), które zostały wyróżnione uchwałą Rady Naukowej Instytutu Technologii Organicznej i Tworzyw Sztucznych PWr. Jeden z jej wychowanków otrzymał Nagrodę Fundacji na Rzecz Nauki Polskiej w 1998 r.

Od roku 1996 nieprzerwanie jest kierownikiem Zakładu Naukowo-Dydaktycznego *Chemia Surfaktantów i Układów Zdyspergowanych*, zajmującego się syntezą nowych związków amfifilowych o specyficznych cechach użytkowych oraz charakterystyką procesów, przebiegających na granicach faz.

W latach 1990-93 redagowała i współtworzyła Informatory Wydziału Chemicznego w języku polskim i angielskim, zaś od roku 1996 jest pełnomocnikiem Dziekana Wydziału Chemicznego ds. informacji, przygotowującym materiały promocyjne o Wydziale, m. in. dla szkół średnich i na wrocławskie targi edukacyjne. Jest organizatorką specjalistycznego seminarium w Instytucie, konferencji z nauczycielami szkół średnich regionu Dolnego Śląska na temat uczenia chemii, a także koordynatorką na Politechnice Wrocławskiej drugiego i trzeciego Festiwalu Nauki Środowiska Wrocławskiego. Była przewodniczącą Komitetu Organizacyjnego i Krajowej Konferencji Naukowej *Surfaktanty i układy zdyspergowane w teorii i praktyce* (Wrocław, 19-21.10. 2000).

Prof. Wilk jest członkiem Polskiego Towarzystwa Chemicznego, Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Przemysłu Chemicznego, International Association of Colloid and Interface Scientists i Polskiego Klubu Katalizy.

Za całokształt działalności zawodowej pani prof. K.A. Wilk została odznaczona Złotym Krzyżem Zasługi. Za osiągnięcia w pracach naukowo-badawczych, działalności dydaktycznej, a także organizacyjnej była wielokrotnie nagradzana przez Rektora Politechniki Wrocławskiej oraz Dziekana Wydziału Chemicznego PWr. W 1998 r. otrzymała nagrodę Ministra Edukacji Narodowej za współautorstwo cyklu publikacji.

Prof. Kazimiera A. Wilk jest zamężna (mąż nosi imię Tadeusz), ma dwoje dzieci, córkę Annę i syna Tomasza. □

KBN KOMITET BADAŃ NAUKOWYCH

Posiedzenie Komitetu Badań Naukowych

18 stycznia 2001 roku odbyło się posiedzenie Komitetu Badań Naukowych. Przewodniczył prof. Andrzej Wiszniewski.

• W wyniku głosowania „obiegowego” Komitet jednomyślnie powołał dwa zespoły opiniodawczo-doradcze:

– Zespół do Spraw Współpracy Naukowej i Naukowo-Technicznej z Zagranicą.

– Zespół do Spraw Infrastruktury Informatycznej.

• Komitet zapoznał się z danymi mówiącymi o wykonaniu budżetu w części 28 – *Nauka* w 2000 roku. Środki według ustawy budżetowej planowane były w wysokości 3.071.548.000 zł. Ministerstwo Finansów przekazało 2.917.955.000 zł, z czego wydatkowano 2.917.934.120,56 zł. Plan zadaniowo-finansowy na rok 2001 w dziale 730 – *Nauka* (po uwzględnieniu autopoprawki do projektu ustawy budżetowej zmniejszającej środki na naukę o 7.500.000 zł) ustala wydatkowanie kwoty 3.315.258.000 zł.

• Komitet postanowił przyznać:

– środki na dofinansowanie badań naukowych i prac rozwojowych będących częścią programów międzynarodowych. Sześciu jednostkom biorącym udział w Inicjatywie Eureka przyznano na lata 2001 - 2003 dofinansowanie w łącznej wysokości 4.463.200 zł (z czego w roku 2001 – 1.803.200 zł)

– środki finansowe na opłacenie w 2001 roku składek na rzecz instytucji międzynarodowych. Komitet przyznał na ten cel równowartość w złotych: 2 250 USD, 35 000 FRF oraz 160 076 euro.

• Przyjęto również uchwałę przyznającą równowartość (w złotych) 30.156.384 euro na finansowanie wkładu strony polskiej w 2001 roku z tytułu uczestnictwa w 5. Programie Ramowym Badań, Rozwoju Technicznego i Prezentacji Unii Europejskiej. Pozostałe 22.000.000 euro zostanie pokryte ze środków PHARE.

• Podjęto uchwałę przyznającą 22.142.000 zł na dofinansowanie utrzymania w 2001 roku 41 przedsięwzięć dotyczących unikalnych urządzeń lub miejsc pracy badawczej o ogólnokrajowym lub regionalnym znaczeniu.

• Przeznaczono 241.098.000 zł na prowadzone w 2001 roku badania własne szkół wyższych; zostaną one podzielone między grupy szkół nadzorowanych przez poszczególnych ministrów.

• Min. J.K. Frąckowiak omówił projekt zarządzenia Przewodniczącego KBN w sprawie podziału w 2001 r. środków pomiędzy zespoły Komitetu.

• Przyznano placówkom naukowym PAN 166.108.800 zł, jako pierwszą ratę środków przeznaczonych w 2001 roku na finansowanie lub dofinansowanie ich działalności statutowej.

• Komitet zapoznał się z projektem rozporządzenia Przewodniczącego KBN w sprawie wysokości wynagrodzenia członków zespołów KBN, członków zespołów opiniodawczo-doradczych i sekcji specjalistycznych oraz recenzentów i ekspertów powoływanych przez organy Komitetu.

• Odroczono do czasu uzyskania dodatkowych opinii rozpatrzenie wniosków o ustanowienie projektów celowych zamawianych zgłoszonych do XXIV konkursu.

• KBN postanowił podpisać *Memorandum of Understanding for Collaboration in the Construction of the ALICE (A Large Ion Collider Experiment) Detector* przeznaczając na ten cel 3.858.675 zł.

• Przedstawiono członkom Komitetu projekt zarządzenia powołującego Zespół Interdyscyplinarny do Spraw Inwestycji Budowlanych oraz poinformowano o wydaniu zarządzeń Przewodniczą-

cego KBN (zarządzenia zostaną ogłoszone w Dzienniku Urzędowym KBN):

– nr 1/2001 z dnia 8 stycznia 2001 r. w sprawie wyodrębnienia środków finansowych na finansowanie lub dofinansowanie określonych zadań w 2001 r.,

– nr 2/2001 z dnia 10 stycznia 2001 r. w sprawie powołania Zespołu Badań na Rzecz Obronności i Bezpieczeństwa,

– nr 3/2001 z dnia 10 stycznia 2001 r. w sprawie powołania Zespołu do Spraw Działalności Wspomagającej Badania.

Następne posiedzenie Komitetu Badań Naukowych odbędzie się 15 lutego 2001 roku. (tz)

Przygotowania do ustawy o podpisie elektronicznym

Rada Ministrów na posiedzeniu 6 lutego 2001 r. zaakceptowała projekt ustawy o podpisie elektronicznym.

Przepisy te dostosowują polskie ustawodawstwo do prawa Unii Europejskiej. Jednocześnie – w związku z rozwojem techniki, powszechnym dostępem do Internetu, poczty elektronicznej i związanym z tym szybkim rozwojem handlu za pośrednictwem urządzeń elektronicznych – istnieje konieczność uregulowań prawnych, które pozwolą na bezpieczne stosowanie podpisu elektronicznego. Projekt ustawy nie wskazuje jednoznacznych środków, za pomocą których będą składane podpisy elektroniczne ani środków bezpieczeństwa, które muszą zostać przedsięwzięte zarówno przez odbiorców usług certyfikacyjnych, jak i przez podmioty świadczące te usługi. Projekt wskazuje jedynie jakie wymagania muszą być spełnione przez odpowiednie urządzenia. Jest bowiem pewne, że rozwój techniki stworzy w przyszłości doskonalsze formy zabezpieczeń.

Skutki prawne stosowania podpisu elektronicznego będą takie same, jak skutki prawne podpisów własnoręcznych.

Podmioty świadczące usługi certyfikacyjne zobowiązane będą do:

- zapewnienia technicznych i organizacyjnych możliwości szybkiego i niezawodnego wydawania, zawieszania i unieważniania certyfikatów oraz określenia czasu dokonania tych czynności,
- stwierdzenia tożsamości osoby ubiegającej się o uzyskanie certyfikatu,
- uzyskania dodatkowych danych, które mają być zawarte w certyfikacie,
- zatrudnienia osób posiadających niezbędne doświadczenie i kwalifikacje,
- zapewnienia środków przeciwdziałających fałszerstwom certyfikatów i innych poświadczanych elektronicznie danych,
- zawarcia umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej za szkody wyrządzone odbiorcom usług certyfikacyjnych, w przypadku gdy usługi są świadczone poprzez akredytowane lub kwalifikowane podmioty świadczące usługi certyfikacyjne,
- poinformowania osoby, która występuje o certyfikat, przed zawarciem z nią umowy o warunkach uzyskania i używania certyfikatu o wszelkich ograniczeniach jego użycia oraz w przypadku gdy podmiot nie posiada akredytacji - również o istnieniu możliwości uzyskania certyfikatu od podmiotu akredytowanego,
- używania systemów do znakowania czasem, tworzenia i przechowywania certyfikatów, w sposób umożliwiający wprowadzanie i zmiany danych jedynie osobom upoważnionym oraz gwarantującym publiczny dostęp do certyfikatów, jeżeli osoby, którym wydano te certyfikaty, wyraziły zgodę na taki dostęp,

KBN KOMITET BADAŃ NAUKOWYCH

- udostępnienia, na wniosek odbiorcy usług certyfikacyjnych, wykazu bezpiecznych urzędzeń do składania i weryfikacji podpisów elektronicznych,
- zapewnienia, w razie tworzenia przez nie danych służących do składania podpisu elektronicznego, poufności procesu ich tworzenia, a także nie przechowywania i nie kopiowania tych danych oraz nie udostępniania ich nikomu innemu poza osobą, która będzie składała za ich pomocą podpis elektroniczny,
- zapewnienia za pomocą środków technicznych, aby dane służące do składania podpisów mogły, po zakończeniu procesu ich tworzenia, wystąpić tylko raz,
- zapewnienia weryfikacji autentyczności i ważności certyfikatów oraz innych poświadczanych przez nich elektronicznych danych.

RZECZNIK PRASOWY
Komitetu Badań Naukowych
dr Tadeusz Zaleski

[fragment komunikatu Centrum Informacyjnego Rządu]

Zgłoszenia do 30 marca!

Otwarty konkurs na projekty celowe

Komitet Badań Naukowych na podstawie uchwały nr 13/97 z 15 maja 1997 r. w sprawie kryteriów i trybu przyznawania środków z budżetu państwa na finansowanie projektów celowych zamawianych ogłasza **konkurs otwarty** na realizację następujących projektów:

- „Opracowanie systemu ochrony pracowników i funkcjonariuszy policji przed negatywnymi konsekwencjami stresu zawodowego”
- „Opracowanie i praktyczne sprawdzenie koncepcji zrównoważonego rozwoju leśnictwa wielofunkcyjnego w regionie uprzemysłowionym”
- „System prognozowania popytu na pracę w Polsce”
- „Opracowanie systemu zbiórki i unieszkodliwiania opakowań po pestycydach i pilotażowe wdrożenie go w województwie wielkopolskim”
- „System zarządzania kryzysowego w sytuacjach zagrożenia powodzią dla potrzeb Województwa Pomorskiego (opracowanie modelowego systemu wczesnego ostrzegania przeciwpowodziowego na obszar Żuław Gdańskich i Gdańska)”

Oferty opracowane zgodnie z wymaganiami dokumentu „Kryteria i tryb przyznawania środków z budżetu państwa na finansowanie projektów celowych zamawianych” (Uchwała nr 13/97 z dnia 15 maja 1997 r.) należy składać w KBN

(adres: 00-529 Warszawa 53, ul. Wspólna 1/3, pok. 46) w terminie dwóch miesięcy od daty ukazania się ogłoszenia.

[Ogłoszenie ukazało się w dzienniku Rzeczpospolita 30 stycznia 2001 r. oraz dostępne jest pod adresem <http://www.kbn.gov.pl/pub/kbn/kryteria/oglo010131.html>].

Nie dla nauk ścisłych ani inżynierskich!

Wymiana naukowa z DAAD

Komitet Badań Naukowych i Niemiecka Centrala Wymiany Akademickiej (DAAD) podpisały w dniu 23 listopada 1999 roku w Bonn „Program wspólnego wspierania wymiany osobowej zwią-

zanej z realizacją projektów badawczych”.

Celem programu jest rozwój współpracy naukowej przez wspieranie wymiany kadry naukowej, szczególnie młodej, realizującej wspólne projekty badawcze.

Program dotyczy polskich i niemieckich zespołów naukowców zamierzających realizować wspólne projekty badawcze w dziedzinie nauk humanistycznych, społecznych, ekonomicznych i prawnych.

Zgłoszenia na formularzach dostępnych w Internecie na stronach KBN (<http://www.kbn.gov.pl/pub/kbn/kryteria/opis.html>), należy złożyć w terminie do dnia **31 lipca 2001 r.** do KBN, Departament Współpracy z Zagranicą i Integracji Europejskiej. Partner niemiecki musi złożyć odpowiedni wniosek na formularzu DAAD w Niemczech. Składane wnioski (zgłoszenia) powinny być podpisane przez obu współpracujących partnerów.

Dofinansowanie zakwalifikowanych projektów rozpocznie się od 1 stycznia 2002 r. Maksymalny okres wspierania projektu: 2 lata.

Szczegółowe informacje: <http://www.kbn.gov.pl/miedzyn/2/niemcy/kbn-daad.html>.

Ach, gdyby tak mieć więcej pieniędzy!

Oferta dystrybutora informacji naukowej

Swets Blackwell (<http://www.swetsblackwell.com>), jeden z najważniejszych dystrybutorów informacji naukowej, proponuje dostęp do źródła czasopism online SwetsnetNavigator (<http://www.swetsnetnavigator.com>). Serwis ten gwarantuje uproszczenie dostępu do czasopism naukowych online. Umożliwia korzystanie przez Internet z ponad 5.000 czasopism pełnotekstowych, 2.000 abstraktów i ponad 16.000 czasopism ze spisami treści. Dostęp osiągnięty jest za pomocą jednego hasła lub bez hasła, poprzez kontrolę IP. Korzyścią przy użytkowaniu SwetsnetNavigator jest minimalizacja procedur administracyjnych i optymalizacja dostępu do informacji naukowej. Wśród uczelni, które nabyły w pewnym zakresie prawo dostępu do SwetsnetNavigator na rok 2001, jest również nasza uczelnia. Politechnika Wrocławska wykupiła dostęp do części oferowanych usług i udostępnia je na stronach internetowych BG w serwisie „Czasopisma elektroniczne”. Dzięki temu uzyskaliśmy dostęp do spisów treści ok. 16,7 tys. tytułów czasopism oraz do artykułów pełnotekstowych w 620 światowych czasopism naukowych.

SwetsnetNavigator oferuje następujące funkcje dla użytkowników w ramach opłaty podstawowej:

- przesyłanie spisów treści czasopism na dowolny adres e-mail (alerting),
- profile SDI (Selektywna Dystrybucja Informacji poprzez e-mail),
- wysoko zaawansowany interfejs przeszukiwaczy,
- możliwość definiowania własnej biblioteki czasopism,
- dostęp do 16.000 aktualnych spisów treści czołowych czasopism naukowych (w modusie browsen w ramach opłaty podstawowej),
- połączenia do ponad 2 milionów artykułów z czasopism pełnotekstowych 61 wydawców w ramach projektu Crossref (www.crossref.com) (implementacja w najbliższym czasie),
- połączenia z katalogu (OPAC),
- połączenia z bibliograficznych baz danych.

Dokończenie na stronie 18

Dokończenie ze strony 17

SwetsnetNavigator oferuje następujące funkcje dla administratorów:

- szczegółowe statystyki wykorzystania (na poziomie spisów treści, abstraktów i pełnych tekstów)
- kreowanie haseł dostępu dla użytkowników
- nadzór dostępu do alertingów i SDI
- kontrola zakresów IP.

Dostęp testowy pod adresem : <http://www.swetsnetnavigator.com>. (opcja „trial”).

RZECZNIK PRASOWY
Komitetu Badań Naukowych
dr Tadeusz Zaleski

Nowe Forum

8 lutego 2001 r. w siedzibie Komitetu Badań Naukowych odbyło się, z udziałem ministra Andrzeja Wiszniewskiego oraz podsekretarza stanu w KBN Małgorzaty Kozłowskiej, inauguracyjne posiedzenie *Forum do spraw Społeczeństwa Informacyjnego*. Minister Nauki utworzył je zgodnie z punktem 5. zapisu do protokołu z posiedzenia Rady Ministrów z 28 listopada 2000 r.. To multidyscyplinarne ciało doradcze Rady Ministrów złożone z niezależnych ekspertów z różnych dziedzin i sektorów gospodarki, życia społecznego, władzy ustawodawczej, administracji rządowej i samorządu ma za zadanie między innymi przygotowywanie ocen i inicjatyw działań w zakresie społeczeństwa informacyjnego.

W trakcie spotkania poinformowano o inicjatywach i programach z zakresu społeczeństwa informacyjnego w Polsce oraz o pracach prowadzonych w ramach 5. Programu Ramowego Badań, Rozwoju Technicznego i Prezentacji Unii Europejskiej. Odbyła się również dyskusja nad zadaniami Forum ds. Społeczeństwa Informacyjnego oraz trybem prac Forum. Postanowiono powołać 9 zespołów roboczych (w pracach bieżących Forum będzie pracować za pomocą zespołów) oraz ustalono harmonogram pracy. Do końca kwietnia oceniony zostanie projekt zbiorczego planu rozwoju teleinformatyki i jej zastosowań w administracji rządowej. Przygotuje go Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji. Natomiast do końca maja br. ocenie poddany zostanie projekt „Strategii rozwoju społeczeństwa informacyjnego w Polsce na lata 2001 - 2006 – ePolska” przygotowywany przez Ministerstwo Łączności. Uzgodniono, że Forum w pełnym składzie będzie się spotykać nie rzadziej niż raz na kwartał, między innymi oceniając realizację zadań i problemów objętych dokumentem „Cele i kierunki rozwoju społeczeństwa informacyjnego w Polsce” (tekst dostępny ze strony <http://www.kbn.gov.pl/cele/index.html>). (tz)

Szukajmy Flamandów

Komitet Badań Naukowych w porozumieniu z Administracją Nauki i Innowacji Ministerstwa Wspólnoty Flamandzkiej Belgii informuje, że w ramach realizacji międzynarodowej rządowej *Umowy o Współpracy pomiędzy Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Flandrii* (podpisanej 6 czerwca 1994 roku w Warszawie) w okresie od 15 stycznia do 30 kwietnia 2001 roku polscy naukowcy z jednostek badawczo-rozwojowych, placówek naukowych Polskiej Akademii Nauk, szkół wyższych oraz podstawowych (w rozumieniu statutów szkół wyższych) jednostek organizacyjnych tych szkół mogą zgłaszać w porozumieniu z partnerami flamandzkimi wspólne projekty badawcze.

Ogólne zasady tej współpracy na lata 2000-2002, zostały zawarte w postaci aneksu do nowego Programu Wykonawczego do ww. umowy podpisanego w Brukseli 16 grudnia 1999 roku.

Kopia tego aneksu o nazwie Flandria_2000.doc, znajduje się na serwerze WWW KBN pod adresem:

http://www.kbn.gov.pl/miedzyn/2/flandria/Flandria_2000.html. (tz)

Uwagi do tekstu „Dobra praktyka naukowa” opublikowanego we wrocławskim PRYZMACIE (nr 138, str. 6-9).

W rozdz. 3. – *Procedury* – jest oczywista sprzeczność między punktem 3. i 6.

W punkcie 3. Autorzy z całym naciskiem podkreślają, że postępowanie ma się odbywać z zachowaniem najwyższych „standardów przestrzegania poufności, ograniczeniu kręgu osób poinformowanych” itd., natomiast w punkcie 6., że „w przypadku stwierdzenia niewinności kierownik instytucji podaje ustalenia śledztwa do publicznej wiadomości”.

W nauce nie podaje się do publicznej wiadomości rzeczy nie istniejących, że np. po ulicach Wrocławia nie spacerują żyrafy, że minister nie przechowuje pod łóżkiem bomby wodorowej... W kodeksie etyki w nauce powinno się przestrzegać zasad naukowych.

Wystarczy mieć trochę fantazji, aby wyobrazić sobie sytuację, kiedy w niczym nie zorientowana społeczność akademicka nagle się dowiaduje, że jej członek NN nie jest oszustem ani plagiator. A był?? Rozumiem, że intencja poufności jest zachowanie dobrego imienia posądzanego, a nie tylko tzw. dobro śledztwa.

Jeżeli osoba, wobec której postawiono zarzut, jest powiadamiana o wszczęciu postępowania (słusznie, pkt. 4), to już ona sama zadba, aby o sprawie dowiedziały się „właściwe” osoby (w celu utrudnienia śledztwa).

Tzw. poufność jest dziś głównym źródłem przestępczości i demoralizacji. Póki sprawa jest „poufna”, zawsze można jej łeb ukryć, co się dzieje nagminnie. Skuteczną obroną przed nieuczciwością i oszustwem jest jak najdalej idąca jawność działań naukowych, nie wyłączając sfery finansowej. Tymczasem w praktyce coraz więcej informacji wchodzi w zakres prawem chronionych „dóbr osobistych”.

Z dyskutowanej sprzeczności wynika, że Autorzy projektu już od początku nie mają zaufania do „komisji śledczej”, zakładają, że sprawa stanie się publiczną, i w związku z tym chcą przywrócić „dobre imię” osoby bezpodstawnie posądzonej przez podanie wyników śledztwa do publicznej wiadomości. Nie ma takiej obligacji w przypadku potwierdzenia zarzutów. Jest to dość paradoksalne – społeczność dowie się, że Iksiński jest niewinny, choć był w sprawę „wmieszany”, a nie dowie się, że Ygrek jest oszustem. Zapewne informacja ta jest jego dobrem osobistym.

Uwaga ogólna: Niedostatki społecznej moralności próbuje się uleczyć etykami i przepisami detalicznymi. W praktyce przerażają się one w niebotyczną biurokrację. Ponieważ na szczeblu ministerialnym dokonuje się milionowych defraudacji, wprowadzono przepisy w wyniku których kupno znaczka na list staje się udręką, a korupcja kwitnie dalej.

Jan Koteja

Powyższe uwagi prof. dr hab. Jan Koteja z AR w Krakowie, odpowiadając na apel prof. A. Wiszniewskiego – Ministra Nauki, Przewodniczącego KBN, przesłał do Zespołu ds. Etyki w Nauce przy Przewodniczącym KBN. Ich treść był laskaw przekazać również naszej redakcji.

Konferencja Prorektorów ds. Kształcenia Polskich Uczelni Technicznych

Kraków, AGH

W dniach 6 i 7 grudnia 2000 r. odbyła się kolejna Konferencja Prorektorów ds. Kształcenia Polskich Uczelni Technicznych. Miejscem obrad była Akademia Górniczo-Hutnicza w Krakowie. Politechnikę Wrocławską reprezentował prof. Jerzy Świątek, prorektor ds. nauczania. Głównymi tematami obrad były studia doktoranckie i sprawa „Matury 2002”. Zajęto się ponadto stanem prac nad „suplementem do dyplomu”, uzgodnieniem kalkulacji kosztów kształcenia i programem promocji zdrowia psychicznego.

Oprócz prorektorów polskich uczelni technicznych w spotkaniu wzięli udział: przedstawiciele MEN oraz Centralnej i Okręgowej Komisji Egzaminacyjnej, kierownik Wydziału Matur CKE, przedstawiciele Komisji ds. Kształcenia Senatu AGH, przedstawiciele Reprezentacji Doktorantów Polskich oraz kierownik Poradni Zdrowia Psychicznego ZOZ w Krakowie.

Obrady nad studiami doktoranckimi i sprawami coraz liczniejszej grupy doktorantów (6374 osoby na studiach dziennych i 686 na zaocznych) doprowadziły do przyjęcia przez Konferencję Prorektorów ds. Kształcenia PUT stanowiska, w którym skierowano do MEN prośbę o szybkie uregulowanie statusu uczestników studiów doktoranckich.

Należy stwierdzić, że skala studiów doktoranckich prowadzonych przez PWR jest dobra. Uczestniczy w nich 747 osób. (AGH – 594, PW

– 1087, PPOzn – 797). Bolączką tego systemu kształcenia jest słaba terminowość kończenia studiów. Wskaźnik określający liczbę słuchaczy zaczynających studia do liczby kończących je w terminie wynosi ok. 8,8% na AGH, na PWR: 8,9%. Najlepiej wypada Uniwersytet Warmińsko-Mazurski: 45,9%.

Istotnym wskaźnikiem jest ilość stypendiów: na AGH dostaje je 55,1% słuchaczy, na PWR 58,1%, na Politechnice Śląskiej 98,1%, zaś na Uniwersytecie Warmińsko-Mazurskim aż 99,8%. Czy rzeczywiście chodzi tylko o pieniądze?

Wiele uwagi poświęcono rekrutacji na studia w aspekcie wprowadzanego nowego systemu matur. Reprezentanci CKE i OKE

Dokończenie na stronie 20

Dokończenie ze strony 19

przedstawili stan prac nad jego wdrożeniem. Z kolei prof. Jerzy Świątek – odpowiadając na wątpliwości reprezentantów niektórych uczelni – przedstawił koncepcję rekrutacji opartą na praktykowanym już od kilku lat przez PWR systemie. Dotychczasowa metoda może zostać dość łatwo przystosowana do warunków wynikających z nowej koncepcji egzaminu maturalnego. Z przeprowadzonej analizy osiągnięć studentów wynika, że najlepszym wskaźnikiem rekrutacyjnym jest obecnie średnia ocena z matematyki ze szkoły średniej. Ciekawy jest też rezultat mówiący, że choć absolwenci liceów ogólnokształcących średnio lepiej wypadają w rekrutacji, to uzyskują gorsze wyniki na studiach!

Jako zwolennik nowej matury jako egzaminu na studia zadeklarował się także prof. Andrzej Lenda (Senacka komisja ds. Kształcenia AGH). Był jednak zdania, że w fazie przejściowej należy utrzymać egzaminy na kierunkach, na których jest po kilku kandydatów na jedno miejsce.

W dyskusji podkreślano m.in., że uczelnie powinny brać czynny udział w ustalaniu formy egzaminów maturalnych.

Konferencja Prorektorów poparła wdrożenie „Matury 2002” jako ważnego elementu edukacji w Polsce. Odnotowano jednak niewystarczającą koordynację przygotowań do wprowadzenia wyników nowych matur z systemem kwalifikacji na studia wyższe. Zalecono dodatkowe, szczegółowe ustalenia pomiędzy CKE a szkołami wyższymi.

Uczestnicy konferencji mieli okazję zapoznać się z wieloma interesującymi danymi.

Zestawienie przygotowane przez MEN zawiera dane o wielkości rekrutacji na studia w skali kraju. Wynika z niego, że na studia dzienne przyjęto w tym roku:

– na uczelnie akademickie państwowe	140,8	tysiący osób,
– do państwowych w.s.z.z.	8,8	tysiąca osób
– na uczelnie resortowe	10,3	tysiąca
w tym	4,8	tys. na uczelnie medyczne
	2,6	tys. na uczelnie sportowe
– na uczelnie niepaństwowe	33,5	tysiąca

Podano też skalę rekrutacji na poszczególne uczelnie. Uczelnie techniczne w tym roku na studia dzienne przyjęły 57.233 osób. Jak się okazuje wśród nich na pierwszym miejscu jest Politechnika Wroclawska z 6.455 przyjętymi kandydatami. Następna jest Politechnika Warszawska (5.100), dalej Politechnika Śląska (4.982) i AGH (4582).

Warto też zapoznać się z listą najbardziej obleganych kierunków studiów. Najwięcej chętnych w skali kraju zgłosiło się na zarządzanie i marketing (26.805), informatykę (21.307) oraz prawo (20.651).

Liczba kandydatów przypadających na jedno miejsce na kierunkach technicznych była następująca:

– architektura i urbanistyka	4,7
– geodezja i kartografia	3,4
– informatyka	3,4
– zarządzanie i marketing	2,8
– zarz. i inżynieria produkcji	2,3
– biotechnologia	2,2
– budownictwo	2,1
– elektronika i telekomunikacja	2,1
– architektura wnętrz	1,9
– inżynieria i ochrona środowiska	1,8
– matematyka	1,8
– automatyka i robotyka	1,7
– oceanotechnika	1,7
– ochrona środowiska	1,7
– transport	1,7
– inżynieria środowiska	1,6
– elektrotechnika	1,4
– fizyka techniczna	1,2
– mechanika i budowa maszyn	1,2
– górnictwo i geologia	1,1
– inżynieria chem. i procesowa	1,1
– technologia chemiczna	1,1
– wychowanie techniczne	1,1
– inżynieria materiałowa	1,0
– metalurgia	0,9

Posiedzenie KRPUT w Opolu**Powołano Komisję Akredytacyjną UT**

Kolegium Rektorów Polskich Uczelni Technicznych zebrało się tym razem w Opolu. W dniach 16 i 17 lutego wraz z ministrem edukacji narodowej Edmundem Wittbrodtem omawiali kwestie rekompensaty dotacji budżetowej, Komisji Akredytacyjnej Uczelni Technicznych, problemów finansowania zakupów czasopism i prace nad „Maturą 2002”. W obradach wzięli udział JM Rektor PWR prof. A. Mulak i prorektor ds. nauczania prof. J. Świątek

• Minister był molestowany (moralnie) o finanse. Rektorzy wymawiali mu nie tylko to, że nie dopłacił ostatniej raty (ok. 3%) dotacji budżetowej. Oczekiwali, że wyskrobie dla nich również dodatkową premię, która służyła zwykle pod koniec roku z ministerstwa jako pozostałość z rezerwy MEN. Nie chcieli się pogodzić z faktem, że trudno mieć rezerwy, gdy nie można domknąć bilansu. Wykazali zatem, że zabrakło nie 150 mln obciążonych szkolnictwem wyższemu, nie 170 mln (tyle MinFin obciążyło całemu resortowi), ale aż 215 mln zł.

Prof. Wittbrodt dał się częściowo przekonać do tej kalkulacji. Obiecał, że uczelnie dostaną około 170 czy nawet 180 mln, ale... po pierwsze: nie natychmiast, po drugie: jako środki na podwyżki,

które powinny nastąpić w tym roku. (Nie chodzi tu o zwyczajną regulację inflacyjną.)

Rektorzy nie byli zadowoleni z tej propozycji. Nie dlatego, żeby byli przeciwnikami podwyżek, ale chcieliby odzyskać pieniądze w tych „przegródkach”, z których im je zabrano w IV kwartale. Zapewne kompromis będzie polegał na podziale: 120-130 mln na podwyżki, a 50 do 60 mln na wydatki rzeczowe. Brak jednak obecnie przesłanek do bardziej szczegółowych ustaleń.

• Sprawy nowej ustawy przeciągają się. Obecnie mówi się raczej o nowelizacji, a więc o selektywnych zmianach przepisów. Nowością powinno być powołanie Akademickiej Komisji Akredytacyjnej – organu działającego przy ministrze i dokonującego formalnej akredytacji kształcenia na poszczególnych kierunkach. (Nie należy mylić AKA z Komisją Akredytacyjną Uczelni Technicznych, która jest społecznym ciałem oceniającym jakość kształcenia na kierunkach oferowanych przez uczelnie techniczne. Choć przewidywana jest ścisła współpraca tych gremiów, istnieje między nimi formalna różnica, chyba taka jak między znawcą i rzeczoznawcą.)

Rektorzy mają też nadzieję, że uda się wypracować formalny zapis o placach nauczycieli akademickich. Mówi się o „średniej krajowej” (choć może ona być bardzo różnie definiowana) dla asystenta i o 2,75 tej średniej dla profesora zwyczajnego. Są to jednak wielkości docelowe, które powinno się osiągnąć w ciągu 3 lat.

Zapewne znowelizowana ustawa nada formalną pozycję Konferencji Rektorów Akademickich Szkół Polskich, która będzie miała

kompetencje podobne do Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego. Przez długi czas był to punkt sporny między RG a KRASP (proponującej skasowanie RG jako odrębnego bytu), obecnie doszło do ugody.

- Zebrani przedstawiciele uczelni podpisali porozumienie powołujące Komisję Akredytacyjną Uczelni Technicznych (KRUT). Jak już wyżej powiedziano, to społeczne ciało będzie oceniać jakość kształcenia na poszczególnych kierunkach każdej z uczestniczących uczelni. Delegatem KRPUT do KAUT został prof. P. Wach (Politechnika Opolska). Przewodniczącą KAUT została pani prof. Alicja Kończakowska z Politechniki Gdańskiej. Natomiast sekretariat KAUT (z przyczyn konspiracyjnych?) został zlokalizowany na AGH.

- Omawiano też stan prac nad „Maturą 2002”. Ze względu na wielką skalę przedsięwzięcia prace toczą się w różnym tempie w poszczególnych regionach kraju. Jako wzorcowe są prezentowane

materiały z UŚ i PWr. Obecnie senaty uczelni powinny się wypowiedzieć, jak widzą możliwość wykorzystania wyników matur jako podstawy rekrutacji. Akademie medyczne, które od lat przyjmowały studentów na podstawie testów, zapowiadają, że chcą opóźnić wprowadzenie nowego systemu o rok.

Na 7 marca zaplanowano wielką konferencję prorektorów, którzy wraz z przedstawicielami MEN, CKE, KIPiSA/KRASP zamierzają wykorzystać ten fakt w mediach.

- Prof. Krzysztof J. Kurzydłowski (wiceprzewodniczący KBN) zaprezentował zebrany możliwości, jakie niesie możliwość korzystania z elektronicznej wersji czasopism naukowych. W dyskusji jednak wykazano, że wersje elektroniczne są droższe niż drukowane, chyba że są dodatkiem do tradycyjnej formy prenumeraty. Pewne nadzieje wiąże się z przetargiem na wersję elektroniczną dla wielu uczelni polskich – może to skłoni dystrybutorów do zastosowania zniżki. (mk)

Polska – Irlandia

17 stycznia JM Rektor PWr prof. Andrzej Mulak złożył podpis na niezwyklej umowie o współpracy międzynarodowej. Po raz pierwszy udziałowcem takiego porozumienia jest nie tylko uczelnia, ale i środowisko finansowe.

Umowa jest jednocześnie dowodem na dynamiczny rozwój instytucji ekonomicznych i akademickich w Irlandii po jej wejściu w struktury europejskie. Wiele osób marzy, by Polska równie skutecznie potrafiła wykorzystać swoje wejście do Unii.

Współpraca z irlandzkimi uczelniami trwa już od ośmiu lat. Realizowano ją w programach TEMPUS i ACT, a obecnie także LEONARDO DA VINCI (do 2004 r.). Trwałe kontakty z naszą uczelnią utrzymywał ze strony irlandzkiej pan Joe McMahon. Obecnie osiągnięto nową jakość dzięki włączeniu się do współpracy dwóch banków: połączonego ostatnio fuzją Banku Zachodniego z Wielkopolskim Bankiem Kredytowym oraz irlandzkiego AIB. Ta irlandz-

ka instytucja jest głównym udziałowcem Banku Zachodniego. Jak powiedział pan Liam Hogan z BZ, polski skarb państwa udzielił Irlandczykom zgody na inwestowanie w dużych bankach handlowych, zaś ostatnia fuzja sprawi, że powstał szósty co do wielkości bank w Europie Wschodniej. Jego centralą jest Wrocław. Prosta konsekwencją tego faktu jest potrzeba ściągania do Wrocławia irlandzkich studentów, którzy będą mogli tu praktykować, ale także kształcić się. Ta myśl doprowadziła do formalnego ustanowienia kontaktów z Uniwersytetem w Galway i Politechniką Wrocławską.

Pan Iognaid O’Muircheartaig, prezydent (rektor) National University of Ireland twierdzi, że Polska i Irlandia mają podobną historię. Łączą je: wspólna religia, walka o niepodległość z sąsiednim imperium, podobne ścieżki rozwoju ekonomicznego. Jego kontakty z polskością zaczęły się od spotkania z Wiesławem Maniakiem, polskim studentem-sportowcem mieszkającym w Dublinie. Irlandzki rektor chciałby sprawić, że wymiana studentów między naszymi krajami będzie rzeczywście dwustronna. Wkrótce dwóch pierwszych studentów znajdzie się we Wrocławiu dzięki pomocy Banku Zachodniego, który im zorganizuje u siebie staż. Zaplanowany program współpracy powinien

przyczynić się do rozwoju badawczego, a jednocześnie stać się podstawą do występowania o finansowanie badań. Inną możliwością jest współpraca przy organizowaniu w Polsce angielskojęzycznych zajęć dla kierunków inżynierskich.

Obecny również na PWr z okazji podpisania porozumienia pan Brian Earls, I sekretarz ambasady Irlandii, uważa, że Polacy mogą również czerpać korzyści z doświadczeń Irlandii zdobytych podczas wchodzenia do Unii Europejskiej. To pozwoli im uniknąć pewnych błędów, jakie popełnili jego rodacy.

Z podpisania umowy jest też bardzo zadowolony wiceprezydent Wrocławia dr Andrzej Jaroch. Dostrzega szansę w powstającym tu centrum bankowym i zachęca dalsze instytucje z Irlandii do naszego miasta. Podkreśla przy tym, że „nauka wrocławska jest cichą bohaterką rozwoju wrocławskiego środowiska”. (mk)

Prezydent NUI Iognaid O’Muircheartaig, JM Rektora i Liam Hogan z BZ

Z PRAC RADY GŁÓWNEJ SZKOLNICTWA WYŻSZEGO

Informacje, komentarze, refleksje

GALERIA

W małej salce konferencyjnej, na I piętrze gmachu Ministerstwa Edukacji Narodowej przy al. Szucha 25 w Warszawie, rozwieszono gustowne konterfekty kierowników tego resortu od zarania II Rzeczypospolitej począwszy. Szczególnie zagęszczenie wizerunków przypada na ostatnią dekadę minionego stulecia, obejmującą okres transformacji ustrojowej, kiedy to funkcję kierownika resortu edukacji pełnili kolejno: Henryk Samsonowicz (1989-91), Robert Głębocki (12.01.91-25.12.91), Andrzej Stelmachowski (1991-92), Zdobysław Flisowski (1992-93), Aleksander Łuczak (1993-95), Ryszard Czarny (1995-96), Jerzy Wiatr (1996-97) i Mirosław Handke (1997-2000). Jak łatwo obliczyć, średni czas kadencji każdego z ministrów nie przekraczał 16 miesięcy, co nie mogło pozostać bez wpływu na stabilność polityki edukacyjnej Państwa. Trudno też przypuszczać, aby aktualnie urzędujący minister statystykę tą poprawił.

WHO IS WHO

Aktualnie urzędujący Minister Edukacji Narodowej Edmund Wittbrodt urodził się w 1947 r. w Rumii. Studia wyższe ukończył w 1972 r. na Wydziale Mechanicznym Politechniki Gdańskiej. Z uczelnią tą związał też całą swoją dalszą karierę zawodową i naukową. W r. 1974 uzyskał stopień naukowy doktora, w r. 1983 - stopień naukowy doktora habilitowanego, a w r. 1991 tytuł naukowy profesora. Prof. Wittbrodt jest wybitnym specjalistą w zakresie mechaniki stosowanej. Jego zainteresowania naukowe koncentrują się głównie na zastosowaniach metod komputerowych do rozwiązywania zagadnień z zakresu dynamiki konstrukcji jak również na problematyce związanej z automatyką i robotyką. W swoim dorobku naukowym posiada ponad 130 publikacji naukowych i 7 monografii, a także ponad 80 ekspertyz i opracowań wykonanych dla jednostek gospodarczych.

W czasie pracy na uczelni prof. Wittbrodt pełnił szereg funkcji związanych z organizacją dydaktyki i życia naukowego. W latach 1990-96 był przez dwie kadencje rektorem Politechniki Gdańskiej. Jako rektor przewodniczył Radzie Rektorów Pomorza Nadwiślańskiego, a w latach 1994-96 również Konferencji Rektorów Uczelni Technicznych. Po zakończeniu kadencji wybrany został do Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego, gdzie w latach 1996-99 pełnił obowiązki wiceprzewodniczącego tej Rady, a także przewodniczącego Komisji d/s Ustawy o Szkolnictwie Wyższym.

Prof. Wittbrodt jest członkiem Senatu RP bieżącej kadencji, przewodniczy Komisji Nauki i Edukacji Narodowej Senatu RP, członkiem Zgromadzenia Parlamentarnego Rady Europy i przewodniczącym polskiej delegacji parlamentarnej ds. współpracy w rejonie państw Morza Bałtyckiego.

USTAWA

Praca nad projektem ustawy „prawo o szkolnictwie wyższym” trwają już od ponad trzech lat budząc na przemian emocje, nadzieje i zniechęcenie. Jak wiadomo, minister Mirosław Handke krótko przed złożeniem rezygnacji z pełnionej funkcji zdołał jeszcze skierować projekt ustawy do uzgodnień międzyresortowych. Tu jednak

Ministerstwo Finansów, mając świeżo w pamięci wpadkę z uposażeniami nauczycieli, gwałtownie zaprotestowało przeciwko przepisowi zawartemu w art.109, ust.2, zgodnie z którym: „Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego ustala w drodze rozporządzenia wysokość minimalnego wynagrodzenia nauczycieli akademickich w odniesieniu do poszczególnych stanowisk, z tym, że wynagrodzenie nauczyciela akademickiego zatrudnionego na stanowisku asystenta nie może być niższe od przeciętnego wynagrodzenie miesięcznego w gospodarce narodowej prognozowanego w ustawie budżetowej na dany rok”.

Minister Edmund Wittbrodt, jak tylko uspokoił nieco nauczycieli zbulwersowanych brakiem pieniędzy na przewidziane w reformie edukacyjnej uposażenia, postanowił zaniechać forsowania nowej ustawy, a w to miejsce podjąć próbę nowelizacji ustawy dotyczącej obowiązującej. Przemawiało za tym również stanowisko Trybunału Konstytucyjnego, który rozstrzygnął ostatecznie kwestię odpłatności za studia uznając dotychczasowe rozwiązania za zgodne z Konstytucją. Wkrótce okazało się jednak, iż to pragmatyczne podejście nie ma większych szans, a nawet może być ocenione jako politycznie błędne. W Sejmie RP od pewnego już czasu spoczywa bowiem projekt nowelizacji ustawy autorstwa SLD, a także kompleksowy projekt ustawy wprowadzony przez radykalnie usposobione środowisko AWS. Nie pozostało więc nic innego, jak odrzucić stare koncepcje ministra Handkego dostosowując je jedynie do zmieniającej się sytuacji.

Nowy projekt ustawy, datowany 20 grudnia 2000 r. zawiera szereg zmian, z których najważniejsze dotyczą relacji między Radą Główną Szkolnictwa Wyższego i Komisją Akredytacyjną oraz przepisu kwestionowanego przez Ministerstwo Finansów. Przepis ten znalazł się teraz w art. 144 i przewiduje, że przeciętne wynagrodzenie asystenta będzie: „a) od pierwszego października 2001 r. – nie niższe niż 0,828 przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego w gospodarce narodowej prognozowanego w ustawie budżetowej na dany rok, b) od 1 stycznia 2002 r. – nie niższe niż 0,914 przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego w gospodarce narodowej prognozowanego w ustawie budżetowej na dany rok, c) od 1 stycznia 2003 r. – nie niższe niż przeciętne wynagrodzenie miesięczne w gospodarce narodowej proponowane w ustawie budżetowej na dany rok”.

Składając swoją wersję projektu nowy minister uniknie zapewne zarzutu zaniechania i zrównoważy niejako projekty już złożone. Szanse na uchwalenie ustawy są jednak znikome, bo i czasu i chęci już coraz mniej.

OSZCZĘDNOŚCI

Konieczność ciągłej restrukturyzacji różnych gałęzi produkcji i zaspakajania roszczeniowych postaw coraz to innych grup zawodowych zmusza Rząd RP do podejmowania drastycznych niekiedy działań oszczędnościowych. Szczególnie wdzięcznym źródłem oszczędności jest niewątpliwie szkolnictwo wyższe. Ostatnia dekada potwierdziła nawet lansowaną przez Ministerstwo Finansów tezę, że ograniczenie dotacji dla szkół wyższych nie tylko nie doprowadzi do upadku żadnej z tych szkół, a wręcz przeciwnie – doprowadzić może do ich rozkwitu, o czym dobitnie świadczy ponad 3-krotny wzrost liczby studentów w okresie tej dekady. Trudno się więc dziwić, iż podjęto jedynie słuszną w zaistniałej sytuacji decyzję o niewykonaniu ustawy budżetowej w dziale „Szkolnictwo wyższe” na kwotę 210 mln zł, co stanowi ok. 3,5% przyznaných

Z PRAC RADY GŁÓWNEJ SZKOLNICTWA WYŻSZEGO

uczelniom środków finansowych. Kwota nie jest może imponująca, ale w przyszłym roku też trzeba będzie przecież na czymś zaoszczędzić.

Rada Główna Szkolnictwa Wyższego mając na uwadze wyłączne partykularne interesy środowiska, które reprezentuje, nie doceniła troski Rządu RP o całość powierzonych mu spraw i w opublikowanym stanowisku stwierdziła: „Na szczególną krytykę zasługuje także sposób działania Ministerstwa Finansów, które nie przedstawiło z odpowiednim wyprzedzeniem MEN (a co za tym idzie także uczelniom wyższym podległym MEN) rzeczywistej wysokości obniżenia dotacji w roku 2000. W tej sytuacji wiele uczelni weszło w rok 2001 z poważnym zadłużeniem. Niektóre z nich rozważają zawieszenie na kilka tygodni działalności w 2001 r., aby uzyskać odpowiednie oszczędności”. Można jedynie wyrazić nadzieję, że Minister Finansów nie ugnie się przed tą próbą szantażu, a ewentualne zawieszenie działalności przez niektóre szkoły uzna za uzasadniony powód dalszych posunięć oszczędnościowych.

Na marginesie całej sprawy warto przypomnieć, że Politechnika Wrocławska nie otrzymała, z przyznaných jej na r. 2000 środków, kwoty 5.334.600 zł, w tym 4.439.700 zł na działalność dydaktyczną i 894.900 zł na pomoc materialną dla studentów. Mimo to doskonale prosperuje, a w IV kwartale ub. roku uruchomiła nawet system dopłat na obiady dla swoich studentów.

PROGNOZY 2001

Wzorem lat ubiegłych do Rady Głównej wpłynął wstępny projekt budżetu na r. 2001 w dziale 803 – „Szkolnictwo wyższe”. Z dokumentu tego wynika, iż na wydatki związane z utrzymaniem szkół wyższych przewiduje się kwotę 6.508,3 mln. zł., a więc kwotę o ok. 8% wyższą niż w roku ubiegłym (6.028,3 mln zł.). Udział tych wydatków w PKB wynieść ma jednak zaledwie 0,82%, co oznacza zmniejszenie tego udziału o 0,07% w stosunku do r. 2000. Gdyby za podstawę przyjąć nie PKB, lecz wysokość budżetu państwa, to ustawa budżetowa przyjmowała, że wydatki na szkolnictwo wyższe w 2000 roku będą stanowiły 3,86% budżetu, natomiast projekt ustawy na r. 2001 zakłada spadek tego udziału do wysokości 3,57%.

Zarówno w projekcie ustawy budżetowej na rok 2001, jak i w mediach prezentowane są także inne wskaźniki wyliczone na podstawie rzeczywistego wykonania budżetu w roku 2000. Jak wspomniano już wcześniej, w wyniku wprowadzonych oszczędności wydatki na szkolnictwo wyższe okazały się o 210 mln zł. niższe, niż zakładano w ustawie budżetowej, i wyniosły ok. 5.818 mln. zł, co stanowiło 0,86% PKB i 3,73 budżetu. Gdyby więc projekt budżetu na r. 2001 odnieść do tych danych, to łatwo można by wykazać, że planuje się wzrost środków na szkolnictwo wyższe aż o ok. 12%, a udział tych wydatków spada zaledwie o 0,04% w PKB i o 0,16% w budżecie państwa.

Biorąc pod uwagę to, że budżet ubiegłego roku przewidywał środki dla nowotworzonych szkół jedynie na okres 5 miesięcy, a w budżecie na r. 2001 muszą być planowane środki na działalność tych szkół w ciągu 12 miesięcy oraz uwzględniając planowane utworzenie nowych szkół zawodowych, jak również fakt zwiększenia środków na wydatki majątkowe, wykazać można, że do dyspozycji uczelni na działalność dydaktyczną planuje się wzrost kwot zaledwie o 7% w stosunku do roku ubiegłego, a więc mniej niż założony wskaźnik inflacji, który oszacowano na 7,2%. Wobec planowanej

regulacji płac o 7,6% oznacza to istotne zmniejszenie realnych nakładów na bieżące funkcjonowanie uczelni.

Rada Główna Szkolnictwa Wyższego przyjęła projekt budżetu z dezaprobatą i niepokojem. Zwróciła się też do Sejmu i Senatu RP oraz do wszystkich partii politycznych z apelem o dokonanie takich zmian w budżecie, aby w r. 2001 udział środków na szkolnictwo wyższe wzrósł do wysokości 1% PKB, co odpowiadałoby 4,35% budżetu kraju.

SPÓR ZBIOROWY W RODZINIE

Rada Krajowej Sekcji Nauki NSZZ „Solidarność” podjęła uchwałę w sprawie wystąpienia do Komisji Krajowej o wszczęcie sporu z Rządem RP. W uchwale tej Rada KSN stwierdza, iż podstawą wszczęcia sporu jest brak respektowania przez stronę rządową podstawowych zasad dialogu społecznego w odniesieniu do wielokrotnie zgłaszanych przez Radę KSN postulatów dotyczących:

– opracowania harmonogramu dojścia w najbliższych latach do finansowania nauki na poziomie co najmniej 1,5% PKB, a szkolnictwa wyższego na poziomie co najmniej 2% PKB,

– znaczącego zwiększenia środków finansowych z budżetu państwa na realizację zadań nauki do 0,6% PKB oraz szkolnictwa wyższego do około 1,3% w 2001 r.,

– reformy systemu wynagradzania pracowników uczelni i sfery nauki, tak aby stało się możliwe osiągnięcie postulowanych relacji przeciętnych wynagrodzeń w sferze szkolnictwa wyższego i nauki do przeciętnych wynagrodzeń w sferze przedsiębiorstw,

– stworzenia mechanizmów stymulujących powiązanie badań naukowych i wdrożeniowych z gospodarką”.

STYPENDYŚCI

W dniu 9 listopada 2000 r. Sejm RP uchwalił ustawę o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. RP Nr 104, poz. 1104). Nie wnikając w szczegóły warto jedynie zauważyć, że nowelizacja ta obowiązuje Ministra Edukacji Narodowej do zatwierdzania wszystkich systemów stypendialnych funkcjonujących w kraju po uprzednim zasięgnięciu opinii Rady Głównej. Rzecz w tym, że przy wypłacie stypendiów nie dokonuje się żadnych potrąceń, ani odpisów. Jest to więc „tani pieniądz”, który mógłby być niewłaściwie wykorzystany.

Rada Główna, na ostatnim posiedzeniu, rozpatrzyła wniosek Kasy im. Józefa Mianowskiego - Fundacji Popierania Nauki o zatwierdzenie programu i zasad przyznawania tzw. stypendiów wschodnich, przeznaczonych dla pracowników naukowych z ośrodków zagranicznych na badania w polskich instytucjach naukowych. Środki na stypendia z zakresu nauk humanistycznych i społecznych pozyskiwane są z donacji Fundacji im. Stefana Batorego, a środki na stypendia z zakresu nauk przyrodniczych, ścisłych i technicznych – z donacji Fundacji na Rzecz Nauki Polskiej. Tzw. stypendia wschodnie są obecnie największym w Polsce systemem stypendialnym, służącym podtrzymaniu kontaktów naukowych z uczonymi rosyjskimi, ukraińskimi, białoruskimi, litewskimi oraz z innymi krajów Europy Wschodniej i Środkowej.

W latach 1995-97 dzięki programowi stypendiów wschodnich prowadziło badania w polskich ośrodkach naukowych łącznie 290 uczonych (na 640 aplikacji); średnio niewiele poniżej 100 osób rocznie. W naukach humanistycznych i społecznych wykorzystano 239

Dokończenie ze strony 23

stypendiów, a w naukach przyrodniczych, ścisłych i technicznych – 51 stypendiów. W kolejnych latach 1998 - 2000 liczba stypendystów wzrosła do 329 osób, przy czym 250 osób uzyskało stypendia w zakresie nauk humanistycznych i społecznych, a 79 – w zakresie nauk przyrodniczych, ścisłych i technicznych. Średnia wysokość dotacji udzielanej przez Fundację im. Stefana Batorego wynosi ok. 300 tys. zł. rocznie, a średnia wysokość dotacji udzielonej przez Fundację na Rzecz Nauki Polskiej – ok. 150 tys. zł rocznie. Wysokość obecnie przyznawanych stypendiów dla samodzielnych pracowników naukowych z tytułem profesora lub doktora habilitowanego wynosi 1.692 zł miesięcznie, w tym 272 zł kosztów ubezpieczenia. Wysokość stypendium dla asystentów i adiunktów wynosi 1.552 zł łącznie z ubezpieczeniem. Stypendia przyznawane są komisyjnie na drodze konkursów: wiosenno-letniego i jesienno-zimowego. Rada Główna po szczegółowej analizie załączonego do wniosku regulaminu zarekomendowała Ministrowi Edukacji Narodowej zatwierdzenie przedstawionego systemu stypendialnego.

Z wnioskiem o zatwierdzenie systemu stypendialnego dla własnych pracowników i studentów wystąpił również Uniwersytet Warszawski. Stypendia naukowe miałyby być przyznawane nauczycielom akademickim posiadającym stopień naukowy doktora pod warunkiem wszakże, iż: „są zatrudnieni w Uniwersytecie w pełnym wymiarze czasu pracy, są wszechstronnie zaangażowani w pracę Uniwersytetu, wykazują pensum dydaktyczne właściwe dla zajmowanego stanowiska, a także wykazują aktywność naukową,

udokumentowaną znaczącymi publikacjami w poprzednim roku akademickim”. Stypendia dla nauczycieli akademickich byłyby przyznawane na okres nie dłuższy niż 12 miesięcy, a pierwszeństwo w ubieganiu się o te stypendia miałyby osoby niezatrudnione poza Uniwersytetem. Rada Główna uznała, że przedstawiony system stypendialny w odniesieniu do nauczycieli akademickich nie w pełni chroni przed niewłaściwym wykorzystywaniem utworzonego funduszu stypendialnego i zaleciła opracowanie regulaminu określającego precyzyjnie tryb przyznawania stypendiów i sposób ustalania ich wysokości.

NOWY UNIWERSYTET

Po niepowodzeniach związanych z utworzeniem Uniwersytetu Rzeszowskiego Ministerstwo Edukacji Narodowej przygotowało kolejny projekt ustawy, tym razem o utworzeniu Uniwersytetu Zielonogórskiego. Miałyby on powstać w wyniku połączenia Politechniki Zielonogórskiej i Wyższej Szkoły Pedagogicznej w Zielonej Górze. Z analizy dołączonych do projektu ustawy materiałów wynika jednak, że żadna z tych szkół nie posiada, jak dotąd, uprawnień do nadania stopnia naukowego doktora habilitowanego, a jednym z warunków utworzenia uniwersytetu jest posiadanie takich uprawnień i to w dwóch co najmniej dyscyplinach. Ponieważ jednak szkoły te o uprawnienia takie od roku już się ubiegają, Rada Główna postanowiła wstrzymać procedurę opiniodawczą do czasu podjęcia przez Centralną Komisję d/s Tytułu Naukowego i Stopni Naukowych stosownych decyzji.

*Dla „Pryzmatu” opracował
prof. Andrzej Halaś*

Ś. † P.

Barbara Batycka

22 stycznia 2001 roku odeszła od nas na zawsze mgr Barbara Batycka, córka oficera Wojska Polskiego rozstrzelanego w obozie jenieckim w Ostaszku, emerytowany nauczyciel akademicki Politechniki Wrocławskiej.

Urodziła się 29 sierpnia 1922 r. w Przerośle. Studia wyższe ukończyła na Wydziale Filologicznym Uniwersytetu Wrocławskiego. Pierwszą pracę podjęła na Wydziale Lekarskim Uniwersytetu Wrocławskiego, a od 1955 r. na trwale związała się ze Studium Nauki Języków Obcych Politechniki Wrocławskiej.

Barbara Batycka była zawsze ceniącym dydaktem i wychowawcą młodzieży. Była autorką wielu publikacji, skryptów i innych materiałów do nauki języka niemieckiego. Położyła duże zasługi w nowoczesnianiu systemu dydaktyczno-wychowawczego. Była organizatorką i współtwórczynią Sekcji Języków Zachodnich.

Przez długie lata pełniła obowiązki kierownika Zespołu Języka Niemieckiego. Była znakomitą tłumaczką tekstów technicznych.

Została odznaczona Medalem Komisji Edukacji Narodowej, Złotym Krzyżem Zasługi i Złotą Odznaką Politechniki Wrocławskiej.

Była przodem nauki i uciele akademickiego o wielkiej osobowości, wychowawcą wielu pokoleń studentów i pracowników.

Odszedł od nas człowiek prawy i szlachetny o nienagannym charakterze, skromny, życzliwy ludziom, spokojny, zrównoważony, na którego przyjaźń można było niezawodnie liczyć.

Taką pozostanie w naszej pamięci na zawsze.

Koleżanki i koledzy

Spotkanie z ministrem sprawiedliwości

Wśród pracowników Politechniki nie ustaje zainteresowanie dla spraw polityki. Ostatnio liczne grono osób uczestniczyło w spotkaniu z ministrem sprawiedliwości dr hab. Lechem Kaczyńskim, prof. UG.

Ze względu na szalejący we Wrocławiu terroryzm gastronomiczny (co będzie, jeśli z Międzynarodówki Tortowej wydzieli się Frakcja Nereczek W Sosie Własnym?) organizatorzy, czyli KZ NSZZ „Solidarność” zadbali o środki bezpieczeństwa.

Minister Kaczyński przedstawił ogólną sytuację w swoim resorcie: bardzo ograniczone możliwości wpływania na środowisko sędziowskie, pilną potrzebę nowelizacji kodeksu karnego, braki kadrowe. Dodatkowo fakt bliskich wyborów nie daje mu szans na długofalowe działania. Mimo to widzi możliwość i celowość wy-

konania wielu posunięć, które poprawią sytuację. Sukces na tym polu będzie jednocześnie argumentem dla jego następców, że działać należy.

Odwołał się także do własnych doświadczeń jako nauczyciela akademickiego. Z obserwacji kandydatów na studia prawnicze, a także młodych absolwentów, wyciąga wniosek, że choć dzisiaj przychodzą na prawo kandydaci lepiej przygotowani i inteligentniejsi niż kilkanaście lat temu, często brak im pewnej istotnej cechy: po-

czucia służby, którą powinni pełnić wobec społeczeństwa. Taka postawa przyczynia się np. do przedkładania interesu osobistego lub korporacyjnego nad społeczny. Dlatego postulat jednego z obecnych na sali, by odsunąć od zawodu sędziów o długoletnim stażu, jako skażonych powiązaniami ze starym systemem, jest dyskusyjny.

W spotkaniu wziął udział JM Rektor prof. A. Mulak, zaś ze strony organizatorów – członkowie KZ NSZZ „Solidarność”: dr Ryszard Wroczyński i mgr Marek Muszyński. (mk)

Katedra Automatyki Akademii Górniczo-Hutniczej w Krakowie
Wydziałowy Zakład Informatyki Politechniki Wrocławskiej
Instytut Automatyki i Robotyki
Wojskowej Akademii Technicznej w Warszawie

zapraszają na

VIII Konferencję SYSTEMY CZASU RZECZYWISTEGO SCR 2001

organizowaną pod hasłem

**Systemy czasu rzeczywistego w badaniach naukowych
i zastosowaniach przemysłowych**

Tematyka Konferencji

1. Metody analizy i specyfikacji wymagań dla systemów czasu rzeczywistego.
2. Metody projektowania oprogramowania.
3. Metody formalne w inżynierii systemów czasu rzeczywistego.
4. Metody osiągania i oceny bezpieczeństwa systemów czasu rzeczywistego.
5. Narzędzia CASE dla systemów czasu rzeczywistego.
6. Języki programowania i systemy operacyjne czasu rzeczywistego.
7. Problemy jakości systemów czasu rzeczywistego.
8. Zastosowania systemów czasu rzeczywistego w:
 - przemyśle: sterowanie, nadzorowanie, kontrola jakości, itp.;
 - telekomunikacji: protokoły, systemy multimedialne, sterowanie ruchem telekomunikacyjnym;
 - technice wojskowej.
9. Zagadnienia organizacyjne i prawne związane z wytwarzaniem i eksploatacją oprogramowania systemów czasu rzeczywistego.

Data i miejsce konferencji: 24-27 września 2001 r., Krynica

- witryna internetowa <http://galaxy.uci.agh.edu.pl/~scr01>
- adres pocztowy (pod który m.in. należy przesyłać referaty):

Radosław KLIMEK
Katedra Automatyki
Akademia Górniczo-Hutnicza
Al. Mickiewicza 30
30-059 Kraków

- tel.: (+12) 617 28 31
- fax.: (+12) 634 15 68
- email: tsz@ia.agh.edu.pl – Tomasz Szmuc
rklimek@agh.edu.pl – Radosław Klimek

Praktyki studenckie na Wydziale Budownictwa Lądowego i Wodnego PWr

**BUDYNEK CENTRUM ECE
W WIELOFUNKCYJNYM CENTRUM MIEJSKIM
„GALERIA DOMINIKAŃSKA”
WE WROCŁAWIU**

Od kilkunastu już lat główną formą zdobywania praktyki kierunkowej i specjalizacyjnej przez studentów na Wydziale Budownictwa Lądowego i Wodnego PWr stają się wycieczki na interesujące budowy obiektów inżynierskich. Ostatnio grupa 60 studentów V roku wraz z opiekunem prof. Sylwestrem Kobielaikiem przebywała na największym aktualnie we Wrocławiu placu budowy, czyli powstającym 7-kondygnacyjnym budynku Centrum ECE „Galeria Dominikańska” (zob. zdjęcia na ostatniej stronie).

Inwestorem i użytkownikiem Centrum jest firma Projektmanagement GmbH z Hamburga, która podobne zespoły wielofunkcyjne zbudowała i użytkuje w całej Europie. W Polsce jest to ich pierwsza inwestycja tego rodzaju, ale w niedalekiej przyszłości przewiduje się zrealizowanie kilku podobnych. Na przykład w Łodzi ma powstać obiekt dwukrotnie większy niż we Wrocławiu.

Projektantem części architektonicznej budynku jest mgr inż. arch. Jerzy Matkowski, a części konstrukcyjnej – dr inż. Maciej Minch. Głównym wykonawcą inwestycji jest firma Hochtief Polska Oddział Poznań, zaś kierownikiem budowy – zastępca Dyrektora Zespołu Kontraktów Jan Drobniak.

W ramach wycieczki studenci wysłuchali wykładu inż. Waldemara Tomaszewskiego na temat projektu i budowy Galerii Dominikańskiej.

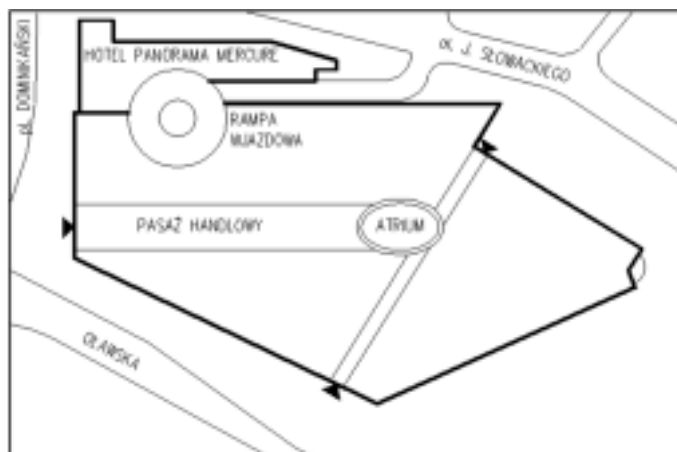
Budynek Centrum przeznaczony jest do zaspokojenia potrzeb ogólnomiejskich w centrum miasta Wrocławia. Oznacza to, że przewidziano tu powierzchnie na usługi handlowe i gastronomiczne, na biura i parkingi dostępne dla klientów Centrum i gości hotelu Panorama Mercure.

Dane ogólne i funkcjonalne charakteryzujące obiekt:

<i>Powierzchnia działki</i>	18.629 m ²
<i>Powierzchnia zabudowy w poziomie parteru</i>	14.144 m ²
<i>Powierzchnia całkowita</i>	87.793 m ²
<i>Powierzchnia użytkowa</i>	60.183 m ²
<i>w tym:</i>	
<i>część handlowa</i>	28.552 m ²
<i>część biurowa</i>	2.630 m ²
<i>część parkingowa</i>	29.000 m ²
<i>powierzchnia ruchu</i>	11.597 m ²
<i>Kubatura obiektu ECE</i>	352.400 m ³
<i>Liczba kondygnacji</i>	7
<i>Liczba kondygnacji podziemnych</i>	1
<i>Liczba klatek schodowych</i>	6
<i>Liczba dźwigów</i>	10

W Centrum zaprojektowano wielopoziomowy pasaż pieszy (ulica przekryta świetlikiem) łączący poszczególne części obiektu pełniące różne funkcje. Pasaż ten znajduje się na miejscu historycznej ulicy, która znajdowała się tutaj, między ulicą Oławską i aleją Słowackiego. Pomieszczenia handlowe zlokalizowano na kondygnacji podziemnej, na parterze i na I piętrze. Pomieszczenia biurowe umieszczono na poziomie 2, 3, 4 i 5 piętra. Parkingi zlokalizowano na 2, 3 i 4 piętrze. Bardzo interesującym rozwiązaniem projektowym jest wjazd i wyjazd w spiralnej dwupoziomowej rampie.

Roboty budowlane na działce rozpoczęto w marcu 2000 r. Stan surowy budowy obiektu zakończono 20 grudnia 2000 r., termin za-

kończenia robót przewidziany jest na 31 sierpnia br. Należy dodać, że w myśl umowy kara za każdy dzień zwłoki wynosi 75.000 DM.

Podczas wykonywania wykopów pod fundament budynku natrafiono na stare pale dębowe oraz fragmenty fosy miejskiej. Obiekt posadowiono na fundamencie w postaci wodoszczelnej wanny żelbetowej. Płyta denna wanny ma grubość 80 cm, ściany pionowe 40 cm. Do wykonania płyty zużyto około 12.000 m³ betonu i 3.600 ton stali. Przed przystąpieniem do wykonania żelbetowej wanny dookoła niej na długości 560 m wbito ściankę szczelną na głębokość 18 m. Pomiędzy górnym poziomem płyty fundamentowej a posadzką piwnic przewidziano przestrzeń o wysokości 60 cm do przeprowadzenia instalacji kanalizacyjnej oraz drenażu odprowadzającego nieprzewidziane przecieki wód gruntowych.

Po wykładzie informacyjnym uczestnicy wycieczki zostali zapoznani przez kierownika robót inż. Waldemara Tomaszewskiego z budową obiektu „od fundamentu aż po dach”, mogli podyskutować na interesujące ich specjalistyczne tematy oraz uzyskali odpowiedzi na liczne pytania.

*Sylwester Kobielaik,
Tomasz Nowak*

Na ostatniej stronie:

- wizualizacja komputerowa 1 – Widok budynku od strony skrzyżowania ul. Piotra Skrzgi i Oławskiej
- wizualizacja komputerowa 2 (u dołu strony) – Widok budynku od strony skrzyżowania al. J.Słowackiego i Podwala
- fot.1 Zbrojenie płyty betonowej
- fot.2 Najwyższy poziom Centrum ECE. Widok w kierunku Starówki
- fot.3 Grupa studentów na tle pasażu

Przeszkolony pasaż handlowy (w realizacji)

MODERNIZACJA DZIEDZIŃCA POLITECHNIKI WROCŁAWSKIEJ

Administracja Centralna Politechniki Wrocławskiej zleciła Zakładowi Dróg i Lotnisk Instytutu Inżynierii Lądowej PWr opracowanie projektu budowlanego modernizacji układu komunikacyjnego dziedzińca uczelni, ograniczonego budynkami A-1, A-2, A-3, A-4, A-5, A-6 i A-10.

Zadanie to podjął trzysobowy zespół składający się z dra inż. Wiesława Spuziaka (projektanta), mgra inż. Dariusza Dobruckiego (asystent projektanta) i dra hab. inż. Antoniego Szydły, prof. PWr (sprawdzającego), kierownika Zakładu.

Badania gruntu podłoża zostały wykonane w Laboratorium Drogowym I-14 przez inż. Ryszarda Trupkiewicza oraz inż. Tadeusza Różyckiego.

Podkład geodezyjny został opracowany głównie na podstawie dostępnych archiwaliów, wraz z aktualizacją wykonaną w kwietniu 2000 r.

Podstawą opracowania projektu były decyzje władz Uczelni o zachowaniu istniejącego przebiegu dróg, ciągów pieszo-jezdnych oraz terenów zielonych. Postanowiono również wyłączyć wewnętrzny dziedzińec w Gmachu A-1 z ruchu samochodowego.

Projekt wymagał uzgodnień z Zespołem Uzgadniania Dokumentacji Technicznej, Miejskim Konserwatorem Zabytków, Wydziałem Ochrony i Kształtowania Środowiska, Telekomunikacją Polską S.A., Rejonem Energetycznym Wrocław, Wydziałem Administracji ds. Technicznych Politechniki Wrocławskiej, Głównym Specjalistą ds. Ochrony Przeciwopozarowej Politechniki Wrocławskiej oraz Rzeczoznawcą ds. Zabezpieczeń Przeciwopozarowych.

Autorzy przed przystąpieniem do opracowania dokumentacji zapoznali się z historią budowy i modernizacji przedmiotowego obszaru Politechniki Wrocławskiej. W dalszej części artykułu autorzy chcieliby się podzielić informacjami na temat problemów, jakie występowały przy opracowywaniu dokumentacji.

Rys historyczny

Powołana w 1945 r. Politechnika Wrocławska otrzymała jako siedzibę budynki byłej pruskiej Wyższej Szkoły Technicznej (Technische Hochschule Breslau). Obecnie zbliża się setna rocznica oddania do użytku wielkiego założenia techniczno-architektonicznego tworzącego kompleks budynków w kwartale ulic: Wyspiańskiego, Łukasiewicza, Smoluchowskiego i Norwida, a także po drugiej stronie ulicy Łukasiewicza. Z racji wieku kompleks budynków Uczelni jak i zagospodarowanie wnętrza (w tym zieleni) podlegają nadzorowi Konserwatora Zabytków Urzędu Miejskiego we Wrocławiu.

W końcu XIX wieku władze Prowincji Śląskiej postanowiły ubiegać się o zgodę na założenie wyższej uczelni technicznej we Wrocławiu, która dostarczałaby fachowej kadry dla rozwijającego się intensywnie przemysłu. Wyrazem tego jest petycja z 14 grudnia 1897 r. do Ministerstwa Stanu w Berlinie. Decyzja budowy została podjęta w 1902 r. w wyniku porozumienia władz lokalnych z przedstawicielami przemysłu i banków określającego zasady finansowania inwestycji. Władze miasta przekazały wówczas pod budowę uczelni łąki o powierzchni 3,4 ha, zlokalizowane na peryferiach miasta nad brzegiem Odry. Połączenie tego obszaru z centrum miasta uległo wówczas zasadniczej poprawie za przyczyną nowo powstałego Mostu Cesarskiego, obecnie Grunwaldzkiego. Niestety, poza układem drogowym, teren ten nie posiadał żadnej infrastruktury technicznej.

Prace rozpoczęto od zbudowania w latach 1903-1905 serca technicznego zespołu budynków – kotłowni (fragmentu Gmachu A-4), która pełniła wielorakie funkcje. Z wody pobieranej podziemnym rurociągiem z Odry, była wytwarzana para techniczna do ogrzewa-

nia budowy, a potem przyszłej uczelni (służyła temu turbina o mocy 500 kW). Wytwarzanie pary wodnej było związane również z produkcją energii elektrycznej na potrzeby uczelni i miasta, a więc była to jedna z pierwszych elektrociepłowni w mieście (pierwsza powstała w 1899 r. na dzisiejszym placu Rozjezdny). Dodatkowo duży rezerwuuar wody zainstalowany na obwodzie komina elektrociepłowni spełniał rolę wieży ciśnienia, zaopatrującej zespół obiektów w wodę. Uczelniana elektrociepłownia była wyposażona również w silnik wysokoprężny o mocy 400 KM do napędzania agregatu prądowręcznego w okresach wzmożonego zapotrzebowania na prąd. Dostawy opału i usuwanie popiołu odbywało się w sposób zmechanizowany – tak, że wokół budynku nie było żadnych składów, a tylko zieleni. Wyposażenie kotłowni (maszyny) służyło od jej powstania również jako laboratorium dydaktyczne.

Nowoczesnym rozwiązaniem na ówczesne czasy był podziemny kanał zbiorczy do przesyłania pary technicznej do poszczególnych budynków uczelni. Miał on postać płytko położonej piwnicy o wymiarach 2 m x 2 m., z ceglanyścianami i żelbetowym stropem wykonanej na betonowym fundamencie. Do izolacji kanału wykorzystano masę bitumiczną grubości 1 cm, wykonaną z piasku i smoły. W kanale na półkach przebiegały, oprócz parowych rurociągów grzewczych, również przewody elektryczne i telefoniczne.

Układ komunikacyjny dziedzińca uczelni opierał się na trzech drogach: osi podstawowej wzdłuż północno-wschodniej elewacji Gmachu Głównego (A-1), łączącej bramę przy ulicy Norwida i Łukasiewicza oraz dwóch dróg prostopadłych kończących się bramami wychodzącymi na obecną ul. Smoluchowskiego. Brama wschodnia (między Kotłownią A-4, a Starą Chemią A-3) obsługiwała kotłownię i służyła do dowozu opału i wywozu popiołu. Brama zachodnia, znajdująca się między Kotłownią a budynkiem A-5, dokładnie w osi Gmachu Głównego, służyła jako droga dojazdowa na dziedzińec wewnętrzny uczelni, a później jako dojazdowa do wewnętrznej stacji paliw (nieistniejący obiekt A-12).

W latach dwudziestych powstała piąta brama na (przy?) wschodniej ścianie Gmachu Głównego, prowadząca na Wybrzeże Wyspiańskiego. Dzięki takiemu uzyskano drugą ulicę tranzytową od bramy przy ul. Smoluchowskiego, wzdłuż budynku kotłowni, aż do Wybrzeża Wyspiańskiego.

Dziedzińec uczelni miał niewiele zieleni. Były to drzewa liściaste nasadzone szpalerami wzdłuż osi obecnych ulic Norwida i Łukasiewicza oraz od bramy zachodniej przy Smoluchowskiego do Gmachu Głównego. Pewną ilość liściastych drzew posadzono też po wschodniej stronie budynku kotłowni.

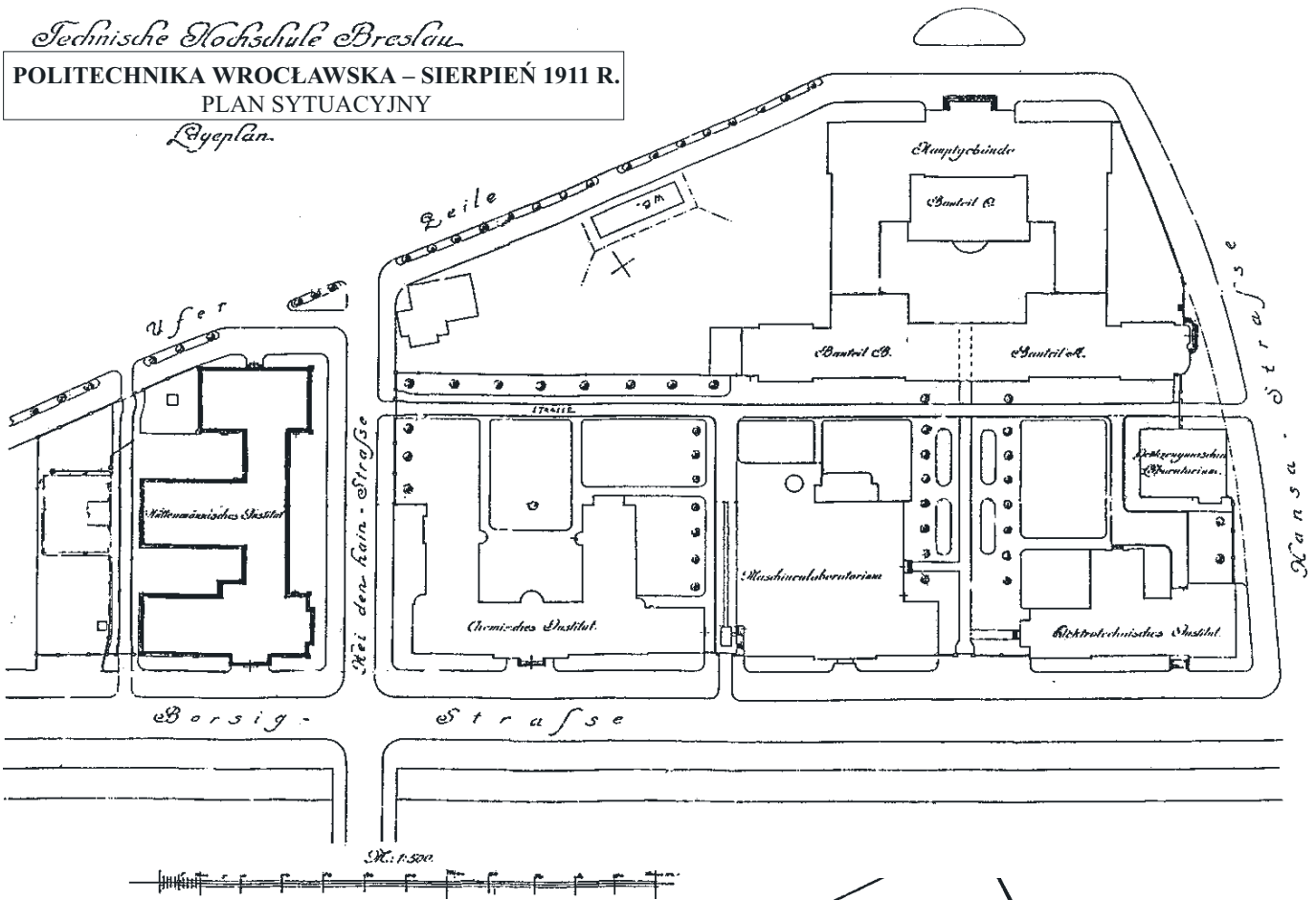
Budowa obiektów dydaktycznych i administracyjnych rozpoczęła się w 1905 r. W tym czasie, co prawda, pojawiły się pierwsze samochody na pełnych oponach, ale przeważały pojazdy konne. Z tego względu ulice okalające gmachy uczelni otrzymały najnowocześniejszą na ówczesną nawierzchnię z naturalnego asfaltu lanego na podbudowie z betonu cementowego. Tworzywem do produkcji masy bitumicznej nawierzchniowej były skały bitumiczne z Dolnej Saksonii, które po przemieleniu i stopieniu stanowiły gotową warstwę jezdnią. Zastąpienie tradycyjnej kostki granitowej masą bitumiczną miało na celu zminimalizowanie hałasu podków i stalowych obręczy. Nawierzchnia ta zachowała się do naszych czasów na ulicy Smoluchowskiego, na pozostałych ulicach została przykryta cienkim dywanikiem asfaltowym.

Zajęcia dydaktyczne pierwszych stu immatrykulowanych studentów rozpoczęły się 1 października 1910 r. na trzech fakultetach: hutniczo-mechanicznym, elektrotechnicznym i chemicznym, które

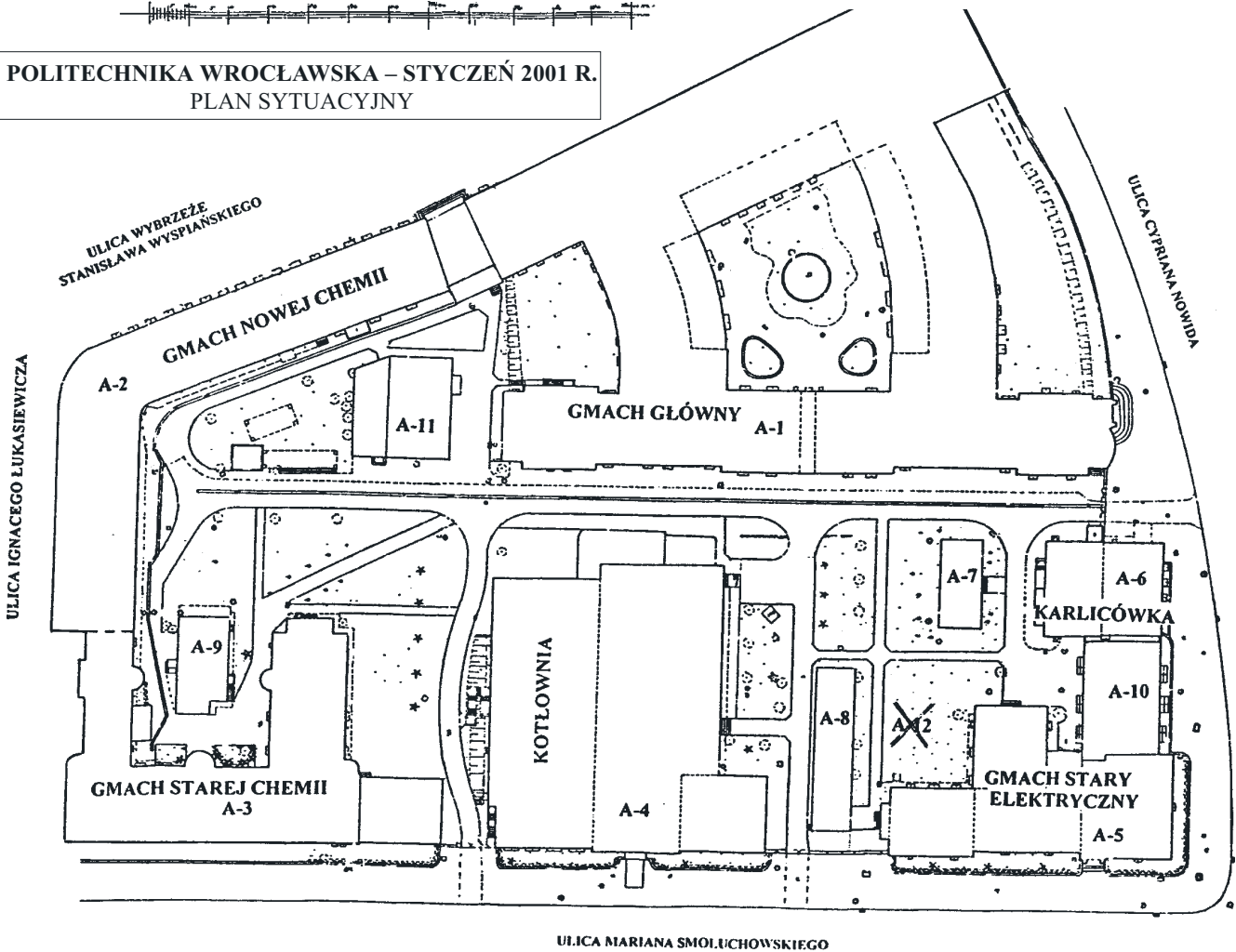
Technische Hochschule Breslau

POLITECHNIKA WROCLAWSKA – SIERPIEŃ 1911 R.
PLAN SYTUACYJNY

Lageplan.

POLITECHNIKA WROCLAWSKA – STYCZEŃ 2001 R.
PLAN SYTUACYJNY

Dokończenie ze strony 28

kształciły inżynierów w specjalnościach: chemii i hutnictwa, maszyn i elektrotechniki oraz nauk ogólnych (wyższa matematyka, geometria, mechanika, fizyka, chemia). Kadre naukową stanowili pracownicy Uniwersytetu Wrocławskiego, fachowcy zatrudnieni w instytucjach technicznych administracji wrocławskiej, kontraktowi prywatni naukowcy oraz kadra istniejących już uczelni, m.in. Wyższej Szkoły Technicznej we Frankfurcie nad Odrą.

W dniu 29 listopada 1910 r. nastąpiło uroczyste otwarcie uczelni w obecności Jego Cesarskiej Mości Wilhelma II. Uroczystości odbywały się przy wejściu do północno-zachodniego fragmentu (część budowlana „A”) Gmachu Głównego od strony ulicy Norwida, stąd niezwykle okazały wystrój tego portalu. Bankiet dla dostojnych gości odbył się w istniejącej i obecnie restauracji *Savoy*, przy dzisiejszym placu Kościuszki.

W 1911 r. ruszyła budowa gmachu dla instytutu hutniczego przy ulicy Łukasiewicza. W latach 1927-28 nastąpiła rozbudowa maszynowni i kotłowni dla potrzeb ogrzewania budowanego gmachu instytutu budownictwa. W planach było dalsze powiększenie uczelnianej kotłowni wraz z budową kanałów ciepłowniczych, w celu ogrzewania przez nią również budynków Akademii Rolniczej i Akademii Medycznej.

Jako ciekawostkę można podać powstanie w 1923 r. Akademickiego Towarzystwa Muzycznego, które w 1933 r. przekształciło się w fakultet technologii muzycznej. Dla potrzeb tego kierunku kształcenia aula, powstała w 1929 r. w Gmachu Głównym, otrzymała nowoczesne 29-głosowe organy koncertowe. Ostateczne zadaszenie Gmachu Głównego nastąpiło dopiero w 1933 r. Uczelnia dysponowała wówczas zespołem 40 instrumentalistów i 100 chórzystów, którzy uświetniali wszelkie uroczystości.

Rozbudowa uczelni postępowała systematycznie i kolejne lata pozwalały na tworzenie kolejnych specjalności (np.: 1924 – geodezja, 1927 – budownictwo wodne, 1928 – budownictwo miejskie, 1929 – zabezpieczenie kolei, mosty betonowe i żelbetowe, 1930 – fotogrametria lotnicza, 1931 – budowa dróg). Brak sal dydaktycznych sprawił, że zbudowano drewniany barak, który przetrwał do dzisiaj jako A-7.

W końcu lat trzydziestych budując podpiwniczenie dzisiejszego Gmachu Nowej Chemii (A-2), łączącego Gmach Główny (A-1) z Gmachem Starej Chemii (A-3), zlikwidowano bramę od strony ulicy Łukasiewicza oraz wjazd od Wybrzeża Wyspiańskiego. Dziś jedynie zróżnicowane zabrukowanie chodnika w tych miejscach przypomina o dawnym układzie komunikacyjnym. Przebudowa spowodowała zamknięcie wylotów dwóch prostopadłych osi komunikacyjnych wzdłuż północnej i wschodniej elewacji Gmachu Głównego.

W okresie powojennym zlikwidowano stację paliw (A-12) przy Gmachu Elektrotechnicznym (A-5) oraz dobudowano „plombę” A-10 – nowy budynek między A-5, a tzw. Karlicówką (A-6), obecnie siedzibą Banku Zachodniego. Budynek A-10 narusza swoją bryłą i elewacją styl, w jakim zostały zbudowane pozostałe obiekty najstarszej części Uczelni. Pozostałością z okresu budowy owej „plombi”, jest „tymczasowy” żelbetowy barak A-8 wzdłuż drogi dojazdowej od ulicy Smoluchowskiego do dziedzińca wewnętrznego Gmachu Głównego. Barak ten „wchodzi” w skrajnię drogową oraz koliduje z sąsiadującym szpalerem starych lip.

W latach sześćdziesiątych, poszerzono główną drogą wzdłuż Gmachu Głównego z 3 do 5 metrów kosztem chodnika, którego szerokość zmniejszono do 1,65 m. W latach dziewięćdziesiątych przebudowano całkowicie drogę między Kotłownią (A-4) a Starą Chemią (A-3) z powodu modernizacji budynku Kotłowni. Położono tam nową nawierzchnię z bloczków betonowych.

Stan w roku 1999

W 1999 r. wykonano wszechstronne pomiary do modernizacji nawierzchni dróg i chodników na terenie dziedzińca Politechni-

ki. Podstawową przesłanką do modernizacji nawierzchni drogowych był ich zły stan techniczny, nie odpowiadający pod względem nośności i geometrii normom ani przepisom przeciwpożarowym. Również szerokość chodników nie spełniała pod względem przepustowości wymogów ruchu pieszego. Należy zauważyć, że północny chodnik drogi wzdłuż Gmachu Głównego od lat był nieczynny z powodu zbudowania na jego początku portierni przy ulicy Norwida (obok A-6) oraz braku utwardzonej nawierzchni na całej jego długości. Chodnik południowy był natomiast tak wąski, że uniemożliwiał swobodne mijanie się dwóch osób.

Osobny problem wynikał z różnorodności i stanu technicznego nawierzchni jezdni i chodników. Można tu było dostrzec nawierzchnię bitumiczną z asfaltu wałowanego i asfaltu lanego, nawierzchnię monolityczną i prefabrykowaną z betonu cementowego, fragmentami także nawierzchnię kamienną. W najgorszym stanie był ciąg drogowy wzdłuż Gmachu Głównego, gdzie wyraźnie widać było ślady poszerzenia jezdni. Nawierzchnia ulic była pozapadana, tworzyły się kałuże, kratki wpustowe były uszkodzone. Niedostateczna szerokość chodnika prowadzącego od Gmachem Głównego do Gmachu Starej Chemii oraz braku odpływu wody utrudniały korzystanie z tej drogi.

Zadeptane trawniki wskazywały na potrzebę stworzenia dodatkowych chodników prowadzących od Gmachu Starej Chemii do śmietnika oraz do Kotłowni. Nie było również utwardzonego zejścia do podpiwniczenia Gmachu Głównego od strony Gmachu Nowej Chemii – w okolicy Rektoratu.

Trawnik na dziedzińcu znajdujący się naprzeciwko wjazdu na dziedzińiec wewnętrzny Gmachu Głównego był stale niszczone przez samochody. Powodem była niewłaściwa geometria wjazdu, zbyt ciasnego dla samochodów dostawczych zaopatrujących drukarnię, punkty gastronomiczne, pocztę oraz administrację Uczelni.

Niedostateczna i nienormatywna szerokość chodników wzdłuż Gmachu Głównego zmuszała pieszych do schodzenia na jezdnię, która i tak była za wąska dla ruchu kołowego – mijanie się samochodów ciężarowych było tu niemożliwe.

Wyokraglenie krawężników na skrzyżowaniach zbyt małym promieniem oraz brak rozwiązania geometrycznego umożliwiającego nawracanie samochodów straży pożarnej było sprzeczne z wymaganiami przeciwpożarowymi. Geometria ciągów pieszych wzdłuż budynku Starej i Nowej Chemii również nie odpowiadała warunkom stawianym przez straż pożarną. Utrudniony był dojazd pojazdów technicznych wykonujących remonty elewacji, opierzenia, dachów, rynien i oświetlenia.

Z powodu niewłaściwej geometrii nawierzchni chodników i znajdujących się w nich pasów zieleni woda opadowa nie mogła być prawidłowo odprowadzana od Gmachu Głównego, co powodowało zawilgocenie ścian budynku. Niekorzystna konfiguracja terenu wzdłuż budynku byłej Wentylatorni (A-9) dawała podobny skutek.

Zbudowana w latach dziewięćdziesiątych droga z bloczków betonowych wzdłuż wschodniej elewacji budynku Kotłowni, kolidowała (skrajnia drogową) ze schodami prowadzącymi nad fosą (zagłębieniem terenu) do tegoż budynku.

Osobne zagadnienie stanowiła sieć kanalizacyjna znajdująca się pod powierzchnią terenu. Stwierdzono brak regulacji wysokościowej niektórych włączów i krater wpustowych. Niektóre kratki wpustowe i włazy były nieczynne lub zasypane. Na dostępnej dokumentacji archiwalnej nie było pełnego wykazu układu kolektorów ściekowych. Konieczna była zatem ich inwentaryzacja.

Pierwsza ocena techniczna systemu odwodnienia przy pomocy kamery telewizyjnej wykazała fatalny stan techniczny kolektorów. Były one uszkodzone przez korzenie drzew (zarośnięte), przebite przez uziomy odgromowe, zmurzałe, zapadnięte i zamulone. Wykonanie chociażby częściowego remontu kanalizacji wymagało rozkopania terenu, z rozbiórką nawierzchni drogowych włącznie. Odkryto przy okazji pewną ilość zbędnych studni rewizyjnych i wpustowych, dobudowywanych „na dziko” w różnych okresach. Wy-

stępowały również indywidualne odprowadzenia ścieków z budynków, nie ujęte w dostępnej dokumentacji.

W ciągu „ulicy” wzdłuż Gmachu Głównego znajdowały się nietypowe włazy do rurociągu dostarczającego w przeszłości wodę technologiczną do kotłowni. Pokrywy włazów, wykonane z blachy stalowej, nie odpowiadały standardom drogowym. Samo istnienie tego rurociągu stwarzało realne zagrożenie zalania wodą powodziową nie tylko terenu Uczelni, ale także okolic placu Grunwaldzkiego.

Innym problemem – zgłaszanym już przez służby ochrony Uczelni – było niedostateczne oświetlenie dziedzińca utrudniające obserwację obiektu w nocny. Zainstalowane na ścianach budynków lampy znajdowały się zbyt wysoko i w zbyt dużych odstępach, żeby dostatecznie i kompletnie oświetlić teren. Zagęszczenie liczby lamp na ścianach byłoby nieestetyczne (ze względu na konieczność prowadzenia przewodów elektrycznych po elewacji budynków) i nie zyskało akceptacji konserwatora zabytków.

Decyzja o oświetleniu dziedzińca lampami wolnostojącymi wiązała się z koniecznością poprowadzenia podziemnej sieci zasilającej, a więc i z rozbiórką istniejących nawierzchni.

Stwierdzono ponadto zapadnięcia i ubytki w brukowanych lub betonowych opaskach wokół poszczególnych budynków. Okienka piwniczne oraz otwory wentylacyjne wzdłuż większości budynków były uszkodzone, co wymagało zawilgocenie tych obiektów.

Wszystko to doprowadziło do decyzji o podjęciu kompleksowych prac nad kanalizacją, oświetleniem, poprawą odwodnienia budynków, dostosowaniem układu komunikacyjnego do aktualnych potrzeb ruchu pieszego i kołowego, a także wymagań przeciwpożarowych. W tej sytuacji zdecydowano się na modernizację i ujednolicenie nawierzchni, zgodnie z zaleceniami Miejskiego Konserwatora Zabytków. Dodatkowo Konserwator Zabytków postawił warunek zmiany szaty roślinnej przez stworzenie na terenie dziedzińca założenia parkowego w stylu lat trzydziestych dwudziestego wieku. Będzie to wymagało wycinki pewnej liczby drzew i krzewów oraz nasadzenia około 200 nowych obiektów zielonych.

Modernizacja układu komunikacyjnego

Zgodnie z decyzją władz Uczelni odstąpiono od projektowania miejsc parkingowych na terenie dziedzińca, a także udostępnienia samochodom osobowym oraz dostawczym wjazdu na wewnętrzny dziedziniec Gmachu Głównego.

Z racji zamknięcia wjazdu na dziedziniec wewnętrzny Gmachu A-1, powstała konieczność poszerzenia chodnika kosztem likwidacji pasa zieleni, m.in. w celu zapewnienia miejsca do rozładowania pojazdów dostawczych bezpośrednio na chodnik wzdłuż północno-wschodniej elewacji Gmachu Głównego.

Dalsze poszerzenie jezdni wzdłuż Gmachu Głównego w obie strony okazało się niemożliwie ze względu na przebiegający wzdłuż ściany kanał ciepłowniczy. W celu umożliwienia mijania się samochodów ciężarowych zrezygnowano z krawężnika od strony Gmachu Głównego. Umożliwi to również wygodniejsze korzystanie przez pieszych z jezdni w okresach zwiększonego natężenia ruchu pieszego.

Zgodnie z wymogami ochrony przeciwpożarowej zwiększono promienie wyokrąglenia krawężników oraz wykonano, w okolicy Gmachu Nowej Chemii, tzw. „trójkąt” do nawracania pojazdów. Wzdłuż całego budynku Nowej Chemii (A-2) wykonano ciąg pieszo-jezdni o szerokości umożliwiającej swobodny dostęp pojazdów ratunkowych.

Przy modernizacji odwodnienia na ciągu podstawowym zamiast dwóch rzędów ścieków wykonano jeden, mniej więcej w osi jezdni. Podobny ściek wykonano również wzdłuż budynku A-2. Dno ścieku jest wybrukowane czarną kostką sjenitową 9cm x 11 cm dla odróżnienia od pozostałej powierzchni i zasygnalizowania obniżenia terenu ok. 1 cm.

Na terenie dziedzińca wyeksponowano część przeznaczoną dla pieszych w postaci chodników, ciągów pieszo-jezdnych i przejść przez jezdnię drogi głównej. Uzyskano to drogą doboru odpowied-

nie uszlachetnionej kostki granitowej 18cm x 20 cm (ciętej na pile i uszorstnionej płomieniowo). Wyjątkowa równość tego rodzaju nawierzchni oraz odpowiednia szorstkość mają zachęcić pieszych do poruszania się tak przygotowanymi ciągami.

Oddzielenie jezdni drogowej od chodnika wzdłuż Gmachu Głównego zaakcentowano tzw. pasem najjeżdżania wykonanym z kostki 9cm x 11 cm z granitu szarego i czarnego.

W miejscach małego natężenia ruchu pieszego wykonano nawierzchnię z mozaiki granitowej o wymiarach 4cm x 6 cm. Ponadto trzy chodniki pomocnicze o małym natężeniu ruchu pieszego otrzymały nawierzchnię z kruszywa łamanego.

Nawierzchnia jezdni i chodników spoczywa na podbudowie z kruszywa łamanego, co ma ułatwić ewentualne przyszłościowe „roz-kopy” dróg. Pod nawierzchnią znajduje się warstwa odsączająca wraz z drenem odprowadzającym wodę do kanalizacji. Ten system dodatkowego odwodnienia wglębnego okazał się niezbędny z uwagi na lokalne zaleganie gruntów nieprzepuszczalnych.

Zakończenie

Remont podwórka uczelni trwał od listopada 2000 r. do stycznia 2001 r. Udostępnienie obiektu do użytkowania miało miejsce 22 stycznia 2001 r. Na okres wiosenno-letni przewidziane są jeszcze roboty związane z uporządkowaniem zieleni.

W wyniku dokonania naprawy i częściowej modernizacji sieci kanalizacji, dziedziniec Politechniki otrzymał w większości nowe wpusty i włazy. Zainstalowano również całkowicie nowe oświetlenie, oparte na wolno stojących oprawach parkowych, wyposażonych w 100 watowe żarówki ksenonowe, dające żółte światło, odpowiadające mocy ponad 1200 W.

Podczas budowy usunięto jedynie dwa drzewa, tj. spróchniały pień brzozy oraz uschnięty cyprys. Poziom trawników został dopasowany do nowej linii krawężników i obrzeży. Nawieziono też świeży humus i trawniki obsiano trawą, co poprawi jakość zieleni.

Wokół budynku Wentylatorni (A-9) założono opaskę drenażową, zabrukowano przylegającą podziemną piwnicę oraz zlikwidowano pochylnię. Obniżono częściowo teren przy wejściu do budynku A-2. Usunięto z dziedzińca przy okazji wiatę przyległą do A-11 oraz niektóre metalowe skrzynki na butle gazowe (A-4), co poprawiło estetykę otoczenia.

Podczas robót nawierzchniowych przy budynku Wentylatorni A-9 „odkryto” kanał ciepłowniczy prowadzący do A-3, który nie figurował nawet w dokumentacji archiwalnej.

Podstawowe roboty rozbiórkowe, ziemne i drogowe wykonywało Przedsiębiorstwo Drogowe Zbigniew Ziarka. Dodatkowo przy robotach elektrycznych i kanalizacyjnych były zatrudnione firmy specjalistyczne.

Analizując zakończony etap robót modernizacyjnych autorzy projektu widzą potrzebę poszerzenia furtki dla pieszych od strony ulicy Norwida. Obecna furtka o szerokości 1,10 m nie spełnia wymagań normatywnych dla chodników i dróg ewakuacyjnych. Istnieje możliwość wykorzystania w tym celu skrzydła z nieczynnej furtki, zabudowanej budynkiem portierni.

Wydaje się celowe zagospodarowanie dwóch wnęk wzdłuż północnej elewacji Gmachu Głównego przez ustawienie w nich elementów małej architektury, tj. niskich mis na zielen, połączonych ławkami. W kompleksie tym powinny się znaleźć również kosze na śmieci, których dotychczas nie było na dziedzińcu. Elementy te tworzyłyby jedną linię z rzędem wolnostojących lamp.

Uporządkowania wymagają również wiaty obok śmietnika i nieestetyczne przybudówki do Gmachu Nowej Chemii, których nie udało się usunąć w ramach zrealizowanej modernizacji dziedzińca Uczelni.

*dr hab. inż. Antoni Szydło, prof. PWr,
dr inż. Wiesław Spuziak
Zakład Dróg i Lotnisk
Instytut Inżynierii Lądowej*

My też chcemy!

KONKURS SARP NR 905 NA OPRACOWANIE KONCEPCJI ZAGOSPODAROWANIA PRZESTRZENNEGO TERENÓW POLITECHNIKI RZESZOWSKIEJ W REJONIE AL. POWSTAŃCÓW WARSZAWY W RZESZOWIE.

We wrześniu 2000 roku rzeszowski oddział SARPu ogłosił otwarty ogólnopolski jednoetapowy studialny konkurs na opracowanie koncepcji zagospodarowania przestrzennego terenów Politechniki Rzeszowskiej w rejonie Al. Powstańców Warszawy w Rzeszowie.

Rozstrzygnięcie konkursu nastąpiło w grudniu 2000 r.

I nagroda przypadła zespołowi z pracowni M.W.M. (spółka cywilna) z Rzeszowa, którą tworzą trzej architekci: Marcin Smoczyński, Wacław Małkoc i Maciej Łobos. Drugiej nagrody nie przyznano.

Cieszy nas bardzo, że **III nagrodę** otrzymał student V roku Wydz. Arch. PWr **Paweł Kowalski**

Konsultantką tego projektu była **prof. arch. Elżbieta Trocka-Leszczyńska** (dziekan Wydz. Architektury)

Sąd Konkursowy pod przewodnictwem prof. Wacława Serugi z Politechniki Krakowskiej ocenił, że:

„Praca prezentuje interesującą koncepcję, poszukującą indywidualnego wyrazu w skali urbanistycznej i architektonicznej, związanego z kontekstem miejsca.

Uzyskuje nagrodę za ideę ekologicznego kształtowania przestrzeni z wykorzystaniem istniejących elementów środowiska przyrodniczego oraz za formowanie architektury przyjaznej człowiekowi, sprzyjającej prowadzeniu procesu dydaktycznego.

W pracy nie uwzględniono przesądzonej lokalizacji domu studentckiego.”

Proponowane przez Pawła Kowalskiego działania architektoniczno-urbanistyczne na terenie Politechniki Rzeszowskiej w rejonie Al. Powstańców Warszawy obejmują szeroki wachlarz działań, które w efekcie powinny uczynić przebywanie na uczelni przyjemniejszym, zdrowszym i wygodniejszym. Uczelnia powinna natomiast zyskać nowy, wyrazisty charakter.

- Autor zakłada przede wszystkim uporządkowanie globalnego planu urbanistycznego uczelni: podkreślenie istniejących i stworzenie nowych osi widokowych, zharmonizowanie istniejących i projektowanych zespołów, analiza relacji człowiek – budynek – środowisko.

- Proponuje wydzielenie poszczególnych stref funkcjonalnych, by ułatwić orientację i poruszanie się na terenie Politechniki; jest to istotne w sytuacji, gdy budowa nowych obiektów (lub rozbudowa istniejących) spowoduje zmianę sposobu funkcjonowania uczelni, natężenia ruchu pieszego i kołowego na jej terenie; projektowane akcenty kolorystyczne – charakterystyczne dla poszczególnych stref – podkreślają charakter budynków, „odnawiają” istniejące elewacje.

- Autor proponuje też stworzenie nowego znaku graficznego – symbolu uczelni – łatwo rozpoznawalnego i charakterystycznego dla uczelni o profilu technicznym, jakim jest Politechnika,

- Zaleca ograniczenie skali budynków do 4-5 kondygnacji, by podkreślić liniowość, dominację horyzontalnych kierunków, iluzję ruchu istniejącej i projektowanej zabudowy,

- Zastosował w projekcie „siatkę kreowania przestrzeni”, która pełni funkcję organizującą i porządkującą:

- od wewnątrz na zewnątrz,
- od małej skali do dużej,
- od natury, przyrody do budynku.

- Dostrzegł potrzebę stworzenia nowej elewacji, a przez to i nowego wizerunku Politechniki od strony Al. Powstańców Warszawy, symbolu dynamicznego rozwoju i nowoczesnego charakteru szkoły.

- Podobnym celem służyć ma „brama uczelni” – reprezentacyjne wejście główne w pobliżu rektoratu, biblioteki i rozbudowanego wydziału chemicznego.

- Silny związek architektury z zielenią został podkreślony przez niską i średnio-wysoką zabudowę atrialną (symboliczne drzewo) w centralnej części terenu uczelni – Wydział Marketingu i Zarządzania. Rozbudowano Wydział Budowy Maszyn i Lotnictwa, zespół basenowy i „Park Sportu”; w tej części obszaru zabudowa uległa rozczłonkowaniu, co stanowi współczesną aluzję do specyficznej tkanki miejskiej Rzeszowa – małej i średniej skali budynków o podobnym charakterze, podporządkowanych większym założeniom urbanistycznym.

- Autor zaproponował też podniesienie jakości i możliwości wykorzystania istniejącej budowli ziemnej amfiteatru – budowa siedzisk, remont nawierzchni placu, lokalizacja drobnych usług w zewnętrznym podcieniu nasypu.

- Pomyślał również o lokalizacji dużych parkingów w pobliżu „bramy uczelni”.

- Zagospodarowanie istniejących podmokłych zagłębień w rejonie dawnego biegu potoku jako sztucznych stawów o nieregularnej linii brzegowej powinno stworzyć atrakcyjne krajobrazowo miejsca, które polepszą również warunki topoklimatyczne terenu Politechniki.

- Stworzenie i uzupełnienie skupisk i szpalerów zieleni wysokiej w rejonie sztucznych stawów i w południowej części terenu, ma odizolować go i przyczynić się do osiągnięcia jego naturalnej regulacji bioklimatycznej.

- Zastosowanie odpowiednich materiałów na elewacjach istniejących i projektowanych budynków w pewnym stopniu zneutralizuje skutki dużego natężenia ruchu – źródła hałasu i znacznej emisji zanieczyszczeń.

- Projekt nowych ciągów pieszych, pieszo-rowerowych i pieszo-jezdnych ma służyć usprawnieniu komunikacji na terenie

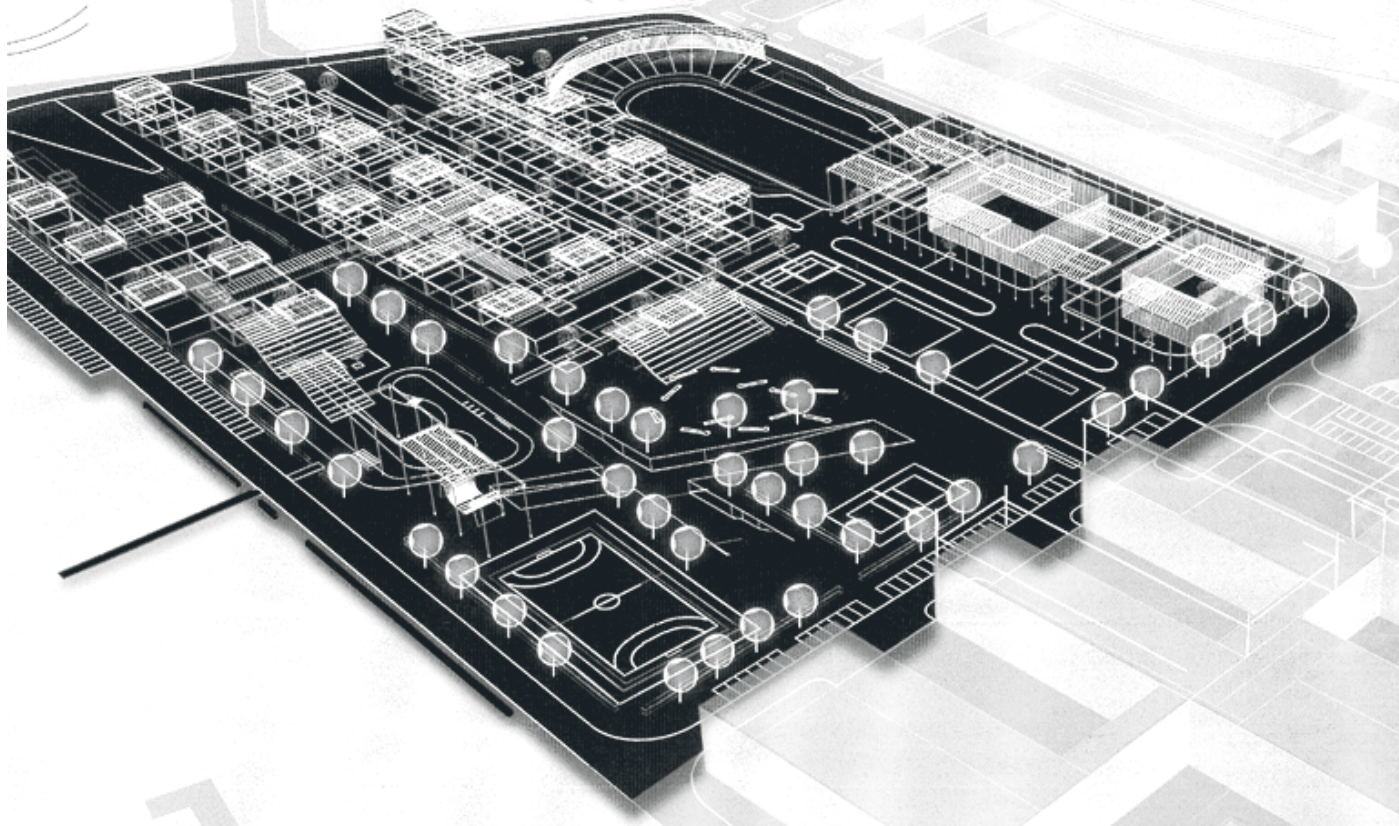

uczelni, w tym połączeniu trasy rowerowej z ciągiem rowerowo-turystycznym nad Wisłokiem.

Celem autora było stworzenie na tyle elastycznego planu zagospodarowania, by wprowadzanie zmian nie kolidowało z normalnym działaniem uczelni. Modułowość i uniwersalność rozwiązań architektoniczno-urbanistycznych powinny umożliwić szybką realizację grup obiektów, obniżenie kosztów planowanych inwestycji i wykreowanie rozpoznawalnego charakteru Politechniki Rzeszowskiej.

Fakt, że inne uczelnie z taką uwagą podchodzą do problemu rozbudowy swoich terenów, skłania do zastanowienia, czy i nasza uczelnia nie mogłaby ogłosić podobnego konkursu. Zwłaszcza, że – jak się okazało – mamy po temu odpowiednie kadry.

Gratulując panu Pawłowi Kowalskiemu i pani prof. Elżbiecie Trockiej-Leszczynskiej wyrażamy nadzieję, że wkrótce doczekamy się interesującej wizji zagospodarowania terenu między obiektami C, D, ..., a może i Ż. □

Stypendium za oceanem

Dzięki współpracy profesora Tomasza Kocha (PWr, I-24) ze School of Technology przy Central Connecticut State University (CCSU) studenci Wydziału Mechanicznego Politechniki Wrocławskiej mają możliwość otrzymania stypendium w USA w ramach programu wymiany studenckiej. My byliśmy pierwszymi reprezentantami Wydziału Mechanicznego studiującymi na CCSU. Był to ostatni semestr w minionym tysiącleciu.

W końcu sierpnia przyjechaliśmy na teren kampusu, gdzie zostaliśmy zakwaterowani w dwuosobowych pokojach w domu akademickim Sheridan Hall. Każdy z nas został zakwaterowany z amerykańskim studentem. Pomagało to doskonalić i rozwijać znajomość języka, a także poznawać kulturę amerykańskiego życia studenckiego.

Nie byliśmy tam jedynymi zagranicznymi stypendystami. W tym czasie na CCSU wiedzę zdobywały osoby z 47 krajów, a więc nie brakowało nam ciekawych znajomości ze studentami z całego świata. Poza tym miejscowość New Britain (stan Connecticut), w której znajduje się uczelnia, to jedno z większych skupisk Polaków w Ameryce, więc nie czuliśmy się tam obco.

Uczestniczyliśmy w regularnych zajęciach. To pozwalało zapoznać się nie tylko z wyposażeniem tamtejszych laboratoriów technicznych, ale także z odmiennym sposobem prowadzenia zajęć przez wykładowców.

Jeżeli chodzi o finansową stronę naszego wyjazdu, zafundowano nam czesne oraz akademik. Z własnych środków pokrywaliśmy koszty pełnego wyżywienia, którego wykupienie jest obowiązkiem dla studentów mieszkających w akademikach. Aby nam pomóc, uczelnia zaoferowała nam możliwość zarobienia tych pieniędzy przez zrealizowanie dwóch projektów. Pierwszy z nich był wykonywany dla uczelni, natomiast drugi – dla światowego potentata w branży klejów, firmy Loctite, której główna siedziba znajduje się ok. 20 mil od kampusu. Nad tym projektem pracowaliśmy w 3-osobowej grupie, wspólnie z amerykańskim studentem. Firma wspierała nas materiałami, uczelnia udostępniła przyrządy, a nasz doradca dr Zbigniew Prusak (profesor pochodzenia polskiego pracujący na CCSU) służył pożytecznymi radami. Dużą pomoc okazywał nam również dziekan School of Technology prof. Zdzisław Kremens. Rezultaty naszej pracy zostały ocenione bardzo pozytywnie przez wiceprezidenta koncernu.

Mimo że większość czasu spędzaliśmy w laboratoriach w Copernicus Hall, korzystaliśmy także ze znajdujących się na terenie kampusu i dostępnych dla studentów krytych kortów tenisowych, siłowni i basenu, na którym trenuje reprezentant Polski w Sydney – Marcin Kaczmarek. Wolne dni spożytkowaliśmy na podróże. Byliśmy na pokładzie pierwszego na świecie okrętu podwodnego o napędzie atomowym, odwiedziliśmy Harvard i słynny MIT w Bostonie. W Waszyngtonie kibicowaliśmy Mariuszowi Czerkawskiemu podczas meczu hokejowego, a w Nowym Jorku najpierw wtopiliśmy się w tłum turystów na Broadwayu, a potem patrzyliśmy na Manhattan z korony Statuy Wolności.

Tuż przed Bożym Narodzeniem przystąpiliśmy do egzaminów. Opuściliśmy Central Connecticut State University nieświadomi ich wyników. Dopiero w drugim tygodniu stycznia 2001 roku, kiedy byliśmy już na ojczystej ziemi, otrzymaliśmy oficjalne potwierdzenie pozytywnych ocen z egzaminów.

Tą relacją chcielibyśmy zachęcić wszystkich do zainteresowania się zagranicznymi wyjazdami stypendialnymi, ponieważ naprawdę warto z nich skorzystać! Mamy nadzieję, że wiedza służąca rozwiązywaniu problemów i radzeniu sobie w trudnych sytuacjach, jaką nabyliśmy podczas tego krótkiego, bo tylko jednosemestralnego pobytu będzie procentować w całym życiu. Nasz wyjazd jest

dowodem, że nawet bez pomocy organizacji sponsorujących i bez zasobnych kieszeni rodziców można zrealizować nawet najśmielsze plany. Jedyne co jest potrzebne, to trochę odwagi, wiary w siebie, regularnego zasięgania informacji, no i...odrobiny szczęścia.

Życzymy wszystkim powodzenia!

Paweł Kondro i Piotr Zając
(studenci Wydziału Mechanicznego PWr)

Wrocławski Oddział PTM zaprasza na 1170 posiedzenie naukowe

w dniu 23 lutego 2001

W programie odczyt

Prof. dra hab. Jacka Cichonia "Teoria mnogości w XX wieku"

Odczyt odbędzie się w Instytucie
Matematycznym Uniwersytetu Wrocławskiego,
pl. Grunwaldzki 2/4, w sali Hugona Steinhausa,
początek o godz. 17¹⁵.

Sekretarz
Krzysztof Dębicki

Ps. Przed odczytem (16⁴⁵ – 17¹⁵) odbędzie się
spotkanie z prelegentem przy kawie, herbacie i
ciastkach, na które serdecznie zapraszamy.

Świąteczny koncert

Zakład Usług Socjalnych PWr zaprosił w dniu 20 stycznia pracowników naszej uczelni i ich rodziny na koncert „Kolędy, pastorałki i nasza piękna muzyka góralska”. W wypełnionej po brzegi auli w gmachu głównym wystąpił zespół *Trebunie Tutki* wraz z gościem specjalnym Krzysztofem Ścierańskim. Pochodzący z Białego Dunajca zespół, w skład którego wchodzi członkowie rodziny Trebuniów: ojciec Władysław (absolwent krakowskiej ASP), najstarszy syn Krzysztof (architekt), młodszy syn Jasiek (lutnik), córka Anna (studiuje w Krakowie grafikę i religioznawstwo) oraz jej mąż Andrzej Wyrostek (lutnik), kontynuuje tradycję rodzinnego muzykowania trwającą już prawie sto lat. Propagują oni muzykę Podhala na całym świecie (tylko w 2000 roku koncertowali w Belgii, Niemczech, Kirgistanie, Hiszpanii i na Węgrzech). Ich wspólne występy z artystami uprawiającymi zupełnie inne gatunki muzyki świadczą o tym, że mają szerokie horyzonty i nie boją się eksperymentów twórczych. Byli wielokrotnie nagradzani. Tym razem przedstawili utwory z dwu płyt: „Kolędy góralskie” i „Podniesienie”. Ta ostatnia zdobyła główną nagrodę na MFFK Niepokalanów '99.

Repertuar koncertu był dostosowany do okresu świąteczno-norocznego. Mimo, że nie ma wielu kolęd i pastorałek góralskich,

Grają Trebunie-Tutki (od lewej): Władysław, Krzysztof i Anna

Turoń wśród widzów

Solowy występ Krzysztofa Ścierańskiego

sluchacze uslyszeli kolędy *spod samiuških Tater* (m. in. najstarszą kolędą góralską *od samego Zakopanego* „Jezusicek Malusienki”), kolędy górali spiskich (*od Jurgowa*) z wyraźnymi wpływami muzyki cygańskiej oraz pastorałki Lachów (*od Sęca*). Po jazzowych improwizacjach Krzysztofa Ścierańskiego, wśród których był jego autorski utwór „W niebiesiech” znajdujący się na płycie „Podniesienie”, przedstawiono góralskie jasełka. Wynikało z nich niezbicie, że Pan Jezus urodził się nie w Betlejem, ale u nas pod Tatrami, na Kondrackiej Hali pod Giewontem. Na widowni pojawił się też Turoń *na szczęście, na zdrowie, na ten Nowy Rok, co byśmy byli weseli jako w niebie anieli*. Na koniec artyści zachęcili widzów do wspólnego śpiewania, co ci podjęli zrazu nieśmiało, ale kolęda „Przybieżeli do Betlejem” zabrzmiała zupełnie nieźle.

Trzeba przyznać, że cały koncert był widowiskiem niezwykle barwnym i atrakcyjnym, a występujący zespół posiada duże i wszechstronne możliwości muzyczne. Ci *wolni i ślebodni* górale doskonale łączą folklor z muzyką profesjonalną.

Gratulujemy wyboru Zakładowi Usług Socjalnych i oczekujemy na dalsze, równie udane propozycje! (hw)

fot. Krzysztof Mazur

Umowa o współpracy z WSZ

W dniu 23.01.2001 r. Politechnika Wrocławska i Państwowa Wyższa Szkoła Zawodowa w Legnicy zawarły umowę o współpracy w zakresie dydaktyki, nauki i organizacji.

Politechnika Wrocławska zobowiązała się do konsultacji programów nauczania realizowanych w WSZ, pomocy w uruchamianiu nowych specjalności i kierunków studiów oraz do organizowania wspólnych konferencji, seminariów i sympozjów krajowych i zagranicznych. Ponadto studenci WSZ będą mogli korzystać ze zbiorów bibliotecznych PWr. Nasza uczelnia umożliwi swoim nauczycielom akademickim podejmowanie pracy w WSZ.

Wyższa Szkoła Zawodowa zapewnia Politechnice Wrocławskiej prawo do współdecydowania o działalności Szkoły przez powołanie przedstawiciela PWr do konwentu i senatu WSZ. Kadra dydaktyczna PWr będzie zatrudniana w WSZ na podstawie umowy o pracę lub umowy-zlecenia. Obecnie pracuje tu już pewna grupa nauczycieli akademickich z PWr, zwłaszcza z Informatyki i Zarządzania oraz z Elektroniki.

Absolwenci Wyższej Szkoły Zawodowej będą mogli podejmować studia uzupełniające na PWr na kierunkach odpowiadających profilom kształcenia w WSZ. Obecnie szkoła oferuje trzy specjalności: *zarządzanie przedsiębiorstwem*, *administrację publiczną* i *służby publiczne* oraz sześć kierunków studiów podyplomowych. Jednocześnie ubiega się w MEN o zgodę na uruchomienie trzech kolejnych specjalności: *zarządzania inżynierskiego*, *administrowania ochroną środowiska* oraz *inżynierii komputerowej*.

Rektorem WSZ w Legnicy jest prof. dr hab. Stanisław Dąbrowski z Uniwersytetu Wrocławskiego. Jest on jednocześnie w Legnic-

kiej placówce dyrektorem Instytutu Administracji Publicznej.

Analogiczna umowa została podpisana już wcześniej z Kolegium Karkonoskim w Jeleniej Górze kierowanym przez prof. Tomasza Winnickiego. Można oczekiwać, że podobne kontakty będą nawiązane z WSZ w Wałbrzychu.

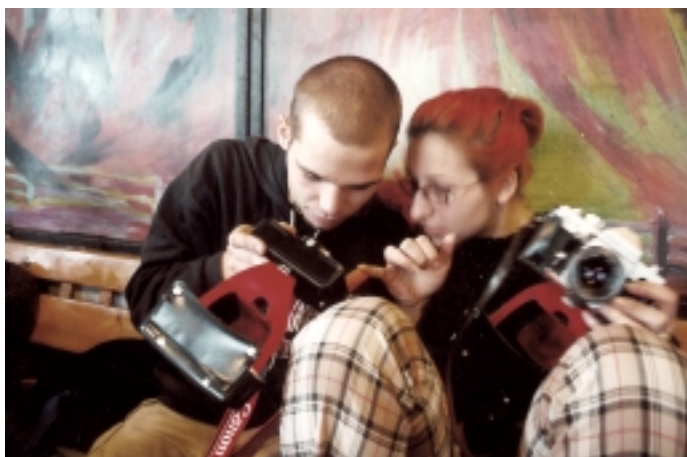
Zdjęcie: Prorektor PWr prof. J.Świątek, Rektor WSZ prof. S.Dąbrowski i JM Rektor PWr prof. A.Mulak na konferencji prasowej dotyczącej podpisanej umowy.

Plener fotograficzny w Srebrnej Górze

Kilkunastoosobowa grupa fotografików ze SpAF-u przebywała w dniach od 1 do 3 grudnia 2000 r. na plenerze fotograficznym w malowniczo położonej miejscowości Srebrna Góra. Studenci PWr szukali wśród zimowego krajobrazu motywów godnych uwiecznienia na kliszy fotograficznej. Starali się wychwytywać kadry stworzone przez naturę. Fotografowali też elementy krajobrazu tworzone ręką człowieka. Właśnie w tych okolicach znajdują się już budowle inżynierskie z XVIII wieku. Uczestnicy pleneru zwiedzili także miejscowe muzeum oraz odwiedzili inne pobliskie atrakcyjne miejsca. Swoją wytrzymałość nerwową sprawdzali skacząc na linie z najwyższego mostu. Wieczorami odbywały się pogadanki na tematy związane z fotografią. Starsi koledzy udzielali też dobrych rad studentom pierwszych lat, jak przetrwać pierwszą sesję egzaminacyjną.

Slawomir Szrek

ZDJĘCIA fot. Bartosz Sadowski

Dla sztuki ryzykowno życiem

Jubileuszowe ERGOWIOSŁA 2001

Międzynarodowe Mistrzostwa Polski na Ergometrze Wioślarskim odbyły się już po raz dziesiąty. Ich organizatorem jest już tradycyjnie KS AZS Politechnika Wroclawska. Impreza wzbudziła duże zainteresowanie wśród klubów wioślarskich z całej Polski, ale przybyły także reprezentacje z Czech, Białorusi i Litwy. Wśród zawodników krajowych wystąpiły takie sławy jak rekordzista świata na ergometrze wioślarskim Maciej Siejakowski oraz wielka nadzieja wrocławskiego wioślarstwa Mistrz Polski w wadze lekkiej na ergometrze, zdobywca Pucharu Świata w roku 2000 Paweł Rańda. Po wielkim sukcesie wioślarskim Sycza i Kucharskiego na olimpiadzie w Sydney w ubiegłym roku sala Akademii Rolniczej przy ulicy Chełmońskiego we Wrocławiu, gdzie organizowano mistrzostwa, wypełniła się po brzegi licznie przybyłymi kibicami. Ergometr jest dla wioślarzy urządzeniem treningowym, imitującym obciążenie, jakiemu jest poddany zawodnik przy prawdziwym wiosłowaniu na torze wodnym. Ergometr umożliwia utrzymanie formy w okresie, gdy warunki atmosferyczne nie pozwalają na trening na akwenie otwartym. Zawody w trzech kategoriach wagowych kobiet i mężczyzn rozegrano na dystansie 2000 metrów. Zmagania były bardzo zacięte, a atmosfera gorąca, mdlejącym zawodnikom i zawodniczkom wielokrotnie potrzebna była pomoc lekarska. Faworyci jednak nie zawiedli, udowadniając swoją wysoką formę przed nadchodzącymi Mistrzostwami Polski, Europy i Świata. W kategorii lekkiej seniorów zwyciężył **Paweł Rańda** z wynikiem 6:16,3. Z dobrej strony pokazali się też **Aleksander Wroński** i **Bartłomiej Ciechanowski**, zawodnicy KS AZS PWr. zajmując dziesiąte i szesnaste miejsce. Wśród juniorów wysoko uplasował się nasz klubowy zawodnik **Paweł**

Możdżan przegrywając jedynie z **Grzegorzem Paluchem** z AZS AWF Gorzów i to tylko o 0,5 sekundy. W kategorii seniorów triumfował **Maciej Siejakowski** z wynikiem 5:45,8. Swoją dobrą formę potwierdziły także **Agnieszka Lipowicz** (kat. Seniorów), **Katarzyna Błoch** i **Joanna Bielińska** w kategorii juniorów. Trenerzy wrocławskiej ekipy **Marian Pawlak** oraz **Czesław Błoch** nie kryli zadowolenia z osiągnięć wychowanków.

Na zwycięzców czekały cenne trofea i nagrody pieniężne ufundowane przez sponsorów firmy: Opel, Hes, Hotel Mercure, Opal Wodrol, K&Z, Petit, Markus, TVP Wrocław, oraz redakcję *Słowa Polskiego*.

X Międzynarodowe Mistrzostwa Polski na Ergometrze Wioślarskim już za nami. Pozwolę sobie zacytować słowa JM Rektora PWr Andrzeja Mulaka „Niech w rozpoczynającym się stuleciu polskie wioślarstwo sięga po najwyższe laury”. Już dziś z niecierpliwością oczekujemy sukcesów naszych utalentowanych wioślarzy i wioślarek na arenach sportowych całego świata.

Grzegorz Żurakowski, AZSPress

Dolnośląski Festiwal Nauki na Politechnice Wrocławskiej

20–22 września 2001

Szanowni Państwo,

Zgodnie z decyzją Kolegium Rektorów Uczelni Wrocławia, w dniach 20–22 września 2001 (czwartek-sobota) odbędzie się kolejny Festiwal Nauki. Od tego roku nosi on nazwę Dolnośląskiego Festiwalu Nauki (DFN).

Pomimo zeszłorocznych zapowiedzi, jakoby festiwal miał odbywać się co dwa lata, a więc dopiero w 2002 roku, biorąc pod uwagę opinię władz miasta i województwa, Kolegium Rektorów Uczelni Wrocławia postanowiło, że najbliższy festiwal odbędzie się jednak w bieżącym roku. Decyzja ta najlepiej potwierdza przychylne przyjęcie imprezy przez całe (nie tylko naukowe) środowisko wrocławskie i dolnośląskie.

W pierwszym roku nowego tysiąclecia chcemy zastanowić się, czy w okresie rewolucyjnym podmiocie działań nauki – o człowieku. Dlatego też przewodnie hasło Dolnośląskiego Festiwalu Nauki 2001 brzmi: „Technika dla człowieka”.

Jesteśmy wyższą uczelnią techniczną, wydaje się, że tym bardziej naszą rolą powinno być przedstawienie zarówno zagrożeń, jak i pozytywnych stron rozwoju technicznego. Chcielibyśmy, aby zaproponowane imprezy pokazywały osiągnięcia nauki także w kontekście użyteczności dla ludzi w sytuacjach, gdy zawodzi natura lub kiedy należy ją wesprzeć. Poniższe hasła prosimy traktować jako podsumowujące nasze wskazania programowe dotyczące najbliższego DFN:

1. W czym mieszkamy – dom XXI wieku.
2. Nowe materiały – konieczność czy potrzeba tworzenia.
3. Biotechnologia – niespełnione marzenia?
4. Dary natury – czy umiemy je wykorzystywać?
5. Telekomunikacja – wczoraj, dziś i jutro.
6. Energetyka – skąd czerpiemy energię, co z nią robimy?
9. Komputeryzacja – co potrafimy i dokąd zmierzamy?
10. Globalna wioska – Internet zbliża, pomaga, zagraża?
11. Podróże XXI wieku.

Początek nowego wieku skłania do refleksji, spojrzenia na rozwój naszej cywilizacji. Może warto pokazać społeczności Dolnego Śląska rozwój poszczególnych

dziedzin (technik, sprzętu)? Mogą to być wystawy i/lub pokazy multimedialne, ukazujące rozwój:

- urządzeń liczących,
- sprzętu gospodarstwa domowego,
- budownictwa mieszkaniowego,
- kolejnictwa,
- samochodów,
- elektroniki, itp.

Wśród imprez chcielibyśmy widzieć zarówno wykłady, jak i cieszące się dużą popularnością pokazy w laboratoriach uczelni. Pragniemy także wyjść poza mury Politechniki i przygotować szereg imprez plenerowych – happeningów naukowych, pokazów, konkursów ...

Pamiętając o poprzednich latach udanej współpracy, **zwracam się do Państwa z serdeczną prośbą o pomoc** w organizacji Festiwalu. **To Państwa wysiłek, zaangażowanie, poświęcony czas, zaowocuje uśmiechem, zadziwieniem, dobrą zabawą tysięcy naszych festiwalowych gości w czasie trzech dni wrześniowych.** Zapraszam wszystkich do zgłaszania propozycji (wykład, pokaz, wystawa, dyskusja panelowa) związanych z Państwa działalnością naukową i dydaktyczną do *Sekretariatu Festiwalu*, na ręce pani mgr *Małgorzaty Smutkiewicz* (tel. 3202184, e-mail: promocja@ac.pwr.wroc.pl) lub do koordynatorów w Państwa jednostce. Nazwiska koordynatorów można znaleźć na naszej stronie festiwalowej (<http://www.pwr.wroc.pl/~promocja/festiwal/index.htm>). Tam też można znaleźć bieżące informacje dotyczące DFN na Politechnice Wrocławskiej.

Liczymy bardzo na aktywizację środowiska studenckiego, które w znacznej części tworzy osobowość naszej uczelni. Naprawdę to od nich, od młodzieży, zależy będzie obraz lat dwutysięcznych. Bardzo serdecznie zapraszam studentów, zarówno tych zrzeszonych w różnych organizacjach studenckich, kołach naukowych, jak i wszystkich innych, do współtworzenia festiwalu. Wszelkie pomysły jak i zapytania dotyczące udziału studentów w festiwalu proszę kierować do pani mgr *Tamary Chorążyczewskiej*, Biuro Promocji Uczelni, bud. D5, pok. 15-16, tel. 3202158, lub do koordynatorów na odpowiednich wydziałach.

Serdecznie zapraszam,

**Koordynator Festiwalu
na Politechnice Wrocławskiej
dr hab. inż. Halina Kwaśnicka
kwasnicka@ci.pwr.wroc.pl**

DONA aktualna w każdy poniedziałek

Czy wiedzą Państwo, że baza DONA liczy już ponad 120 tysięcy rekordów? Przypominamy, że jest to baza zawierająca informacje o pracach wykonanych na Politechnice Wrocławskiej: publikacjach od 1945 roku i raportach od 1969 roku (to znaczy od chwili, gdy rozpoczęto wydawanie raportów). Jesteśmy jedyną uczelnią w kraju, która prezentuje w Internecie (www.bg.pwr.wroc.pl) kompletne dane o swoim dorobku naukowym. Należy zaznaczyć, że już rano w każdy poniedziałek baza zawiera wszystkie informacje zgłoszone w Oddziale Dokumentacji Biblioteki Głównej do piątku poprzedniego tygodnia.

O dobrą jakość bazy dba zespół dokumentalistów i bibliotekarzy z Biblioteki Głównej i OINT przy współpracy autorów prac oraz koleżanek i kolegów z bibliotek wszystkich jednostek organizacyjnych uczelni. Przez jakość bazy należy rozumieć kompletność informacji i poprawność opisu bibliograficznego. Pojęcia kompletności nie trzeba chyba wyjaśniać, natomiast poprawność opisu bibliograficznego to zagadnienie, którym zajmują się specjaliści. Dobrze sporządzony opis pozwala bez problemu dotrzeć do oryginału. Gdy opis został źle wykonany, osoby zainteresowane przeczytaniem konkretnej publikacji będą miały kłopoty z jej kupieniem, wypożyczeniem lub zamówieniem odbitek kserograficznych.

Wzrusza nas, dokumentalistów, przekonanie, a nawet pewność, (licznych!) autorów prac naukowych, że potrafią sporządzać opisy bibliograficzne bez fachowej pomocy. Przypominają sobie Państwo anegdotę o Stańczyku, który udowodnił, że wszyscy znają się na medycynie? Otóż podobnie niektórzy autorzy prac sądzą, że wszyscy znają się na opisie bibliograficznym. Przyznaję się, że ja też nie sądziłam (jestem absolwentką naszej Uczelni), że to taka skomplikowana wiedza, dopóki na studiach podyplomowych w Instytucie Bibliotekoznawstwa Uniwersytetu Warszawskiego nie uświadomiłam sobie tego na wykładach i podczas ćwiczeń. Może zasygnalizuję jeden z licznych problemów. Bardzo często, szczególnie przy opisywaniu materiałów konferencyjnych, występuje konieczność rozpoznania poszczególnych elementów tytułu: nadtytułu, tytułu właściwego i podtytułu. Opis powinien zaczynać się od tytułu właściwego. Należy też rozpoznać ewentualny tytuł serii i nie potraktować go jako elementu tytułu materiałów. Te same materiały mogą więc być błędnie opisane pod różnymi tytułami i dotarcie do nich będzie znacznie utrudnione lub czasami niemożliwe.

Opis bibliograficzny musi podawać wszystkie informacje niezbędne do zidentyfikowania dokumentu w dżungli, jaką obecnie jest rynek publikacji naukowych (i nie tylko naukowych). Do tego potrzebna jest wiedza fachowa i doświadczenie nabywane latami. Myślę, że można porównać tworzenie opisu bibliograficznego do szkicowania portretu jakiejś osoby. Można więc zrobić fotografię (nie mówię o portrecie artystycznym) – czyli spisać wszystkie informacje znajdujące się na stronie tytułowej, redakcyjnej i okładce. Można narysować twarz, w której nikt nie pozna osoby portretowanej (brak będzie charakterystycznych rysów twarzy odróżniających tę osobę od innych). Można w końcu kilkoma kreskami narysować portret, w którym każdy rozpozna charakterystyczne cechy znajomej twarzy. Podobnie jest z dobrze sporządzonym opisem bibliograficznym, który identyfikuje książkę, artykuł, referat.

W naszej bibliotece mamy bibliografów (tak nazywają się specjaliści zajmujący się opisem bibliograficznym), wywiązujących się znakomicie z tych trudnych zadań – opisywali już przecież ponad 100 tysięcy dokumentów. Służą swoją fachową wiedzą także podczas kursów dla bibliotekarzy z całego kraju organizowanych przez Bibliotekę Główną i OINT.

Opracowała Dorota Głazek

Analiza dorobku – szybka i jak zawsze dokładna

W tym roku po raz dwudziesty ósmy (!) zespół pracowników Oddziału Dokumentacji Biblioteki Główny opracował *Analizę dorobku naukowego pracowników Politechniki Wrocławskiej*. Wydawnictwo to jest z niecierpliwością oczekiwane przez władze Uczelni, wydziałów i innych jednostek organizacyjnych. Już od połowy stycznia odbieramy liczne telefony od osób zainteresowanych danymi o dorobku naukowym zdokumentowanymi w bazie DONA.

Pierwsze (tzn. z lat siedemdziesiątych) edycje *Analizy* trafiały na obrady Senatu w maju. W miarę doskonalenia sprzętu, oprogramowania oraz procedur organizacyjnych systematycznie skracano czas przygotowywania wydawnictwa. W ubiegłym roku było ono gotowe w marcu, a obecnie udało się je przygotować już w lutym. Przyspieszenie osiągnięto przede wszystkim w wyniku przekazywania danych z instytutów w postaci plików elektronicznych. Było to możliwe dzięki wielu czynnikom, przede wszystkim – zrozumieniu przez osoby odpowiedzialne za działalność bibliotek pro-

blemu zaopatrzenia w odpowiedni sprzęt komputerowy. Nie bez znaczenia było także duże zaangażowanie ze strony pracowników Oddziału Dokumentacji oraz osób odpowiedzialnych za dokumentowanie wyników badań w poszczególnych bibliotekach Uczelni.

opr. Dorota Głazek

Czasopisma elektroniczne na Politechnice Wr

Swets Blackwell (<http://www.swetsblackwell.com/>), jeden z najpoważniejszych dystrybutorów informacji naukowej, udostępnia serwis z czasopismami elektronicznymi o nazwie SwetsnetNavigator. Politechnika Wroclawska wykupiła prawo do części oferowanych usług w tym serwisie. Dzięki temu uzyskaliśmy dostęp do spisów treści ok. 16,8 tysiąca tytułów oraz do pełnych tekstów artykułów z ponad 600 światowych czasopism naukowych.

Dostęp ze strony internetowej Biblioteki Główny (<http://www.bg.pwr.wroc.pl>) => Czasopisma elektroniczne => SwetsNet, a także możliwość połączenia z ty-

tułami bezpośrednio z katalogu Biblioteki (strona domowa Biblioteki => Katalogi => Katalog komputerowy => wybierz Czasopisma PWr).

Korzystanie z tych zasobów możliwe jest tylko z uczelnianych stanowisk komputerowych, ale nie są wymagane żadne hasła. Administrator serwisu, którym jest pracownik Biblioteki Główny, ma wgląd do szczegółowej statystyki wykorzystania poszczególnych tytułów (na poziomie spisów treści, abstraktów i pełnych tekstów), co daje możliwość analizowania poczytności czasopism prenumerowanych przez Politechnikę.

Ach, gdyby tak mieć więcej pieniędzy!

Pełna wersja serwisu umożliwia dostęp przez Internet nie tylko do spisów treści, ale również do ponad **5.000 czasopism pełnotekstowych** i ok. **2.000 abstraktów**. Ponadto w najbliższym czasie otworzy się możliwość korzystania z ponad **2 milionów artykułów** z czołowych czasopism naukowych publikowanych przez 61 wydawców w ramach projektu Crossref (www.crossref.com).

Niestety na pełny zakres usług, bez dodatkowych środków finansowych, Biblioteka Główna nie może sobie pozwolić.

Lucja Maciejewska

PROMOCJA DOKTORSKA

19.01.2001 r.

Doktorant**Promotor****Wydział Architektury**

1. dr Paweł Amałowicz,	dr hab. Andrzej Grudziński, prof.nadzw.
2. dr Magdalena Gruna-Sulisz,	dr hab. Stanisław Medeksza, prof. nadzw.
3. dr Renata Gubańska	dr hab. Grażyna Balińska, prof. nadzw.
4. dr Marek Piróg	dr hab. Zbigniew Bokun, prof. nadzw.
5. dr Izabela Mironowicz	prof. zw. dr hab. inż. arch. Tadeusz Zipser
6. dr Przemysław Nowakowski	dr hab. Jerzy Charytonowicz, prof. nadzw.
7. dr Leszek Świątek	dr hab. Jerzy Charytonowicz, prof. nadzw.
8. dr Małgorzata Bąkowska	dr hab. Ernest Niemczyk, prof. nadzw.
9. dr Bogna Krynicka-Rzechonek	dr hab. Ernest Niemczyk, prof. nadzw.
10. dr Tomasz Głowacki	prof. dr inż. arch. Zbigniew Bać
11. dr Andrzej Chądzyński	prof. Jan K. Stawiarski, Polit. Zielonogórska
12. dr Ewa Augustyn-Lenzion	prof. dr Stanisław Latour, Pol. Szczecińska
13. dr Ewa Kowal	dr hab. Hanna Kozaczewska-Golasz, prof. nadzw.

Instytut Budownictwa

14. dr Anna Lis	dr hab. Lech Śliwowski, prof. nadzw.
15. dr Jacek Barański	prof. dr hab. inż. Jeremi Sieczkowski
16. dr Jacek Dudkiewicz	dr hab. Bronisław Gosowski, prof. nadzw.

Instytut Geotechniki i Hydrotechniki

17. dr Marian Kowalczyk	dr hab. Elżbieta Stilger-Szydło, prof. nadzw.
18. dr Krzysztof Górski	prof. zw. dr hab. inż. Stefan Gałczyński

Instytut Inżynierii Lądowej

19. dr Zbigniew Kamyk	prof. Zbigniew Mańko, Politechnika Opolska
20. dr Daniel Antoniak	dr hab. Piotr Konderla, prof. nadzw.
21. dr Maciej Hildebrand	prof. dr hab. Jan Biliszczuk
22. dr Radosław Mazurkiewicz	dr hab. Marek Krużyński, prof. nadzw.

Wydział Informatyki i Zarządzania

23. dr Donat Orski	dr hab. Jerzy Józefczyk
24. dr Bożena Mielczarek	dr hab. Edward Radośniński, prof. nadzw.

Wydział Elektroniki

25. dr Krzysztof Wiaderek	dr hab. Danuta Rutkowska, Polit. Częstochowska
26. dr Jacek Cichosz	prof. dr hab. inż. Marek Kurzyński
27. dr Mariusz Gola	dr hab. Andrzej Kasprzak, prof. nadzw.
28. dr Krzysztof Walkowiak	dr hab. Andrzej Kasprzak, prof. nadzw.

Instytut Cybernetyki Technicznej

29. dr Henryk Kunert	dr hab. Janusz Halawa, prof. nadzw.
30. dr Przemysław Śliwiński	dr hab. Zygmunt Hasiewicz, prof. nadzw.

Instytut Techniki Mikrosystemów

31. dr Beata Ściana	prof. dr hab. Andrzej Mulak
32. dr Artur Jędrusyna	dr hab. Roman Rymaszewski
33. dr Szymon Tankiewicz	dr hab. Leszek Golonka, prof. nadzw.

Instytut Telekomunikacji i Akustyki

34. dr Janusz Klink	dr hab. Tadeusz Więckowski, prof. nadzw.

Doktoraty honoris causa na UW

Profesor Roman Wapiński

Uniwersytet Wrocławski przyznał godność doktora honoris causa prof. dr. hab. Romanowi Wapińskiemu.

– historykowi, członkowi Polskiej Akademii Nauk i Polskiej Akademii Umiejętności. Od 1955 r. pracuje on na Uniwersytecie Gdańskim. Pełnił tam funkcje dyrektora instytutu, prorektora, kierownika zakładu. Jest członkiem Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego, a przez dwie kadencje był członkiem Centralnej Komisji ds. Tytułu Naukowego i Stopni Naukowych. Obecnie jest przewodniczącym Komitetu Nauk Historycznych PAN.

Głównym przedmiotem zainteresowań prof. Wapińskiego jest historia Polski XX wieku, zwłaszcza dziejów struktur politycznych, które decydowały o charakterze II Rzeczypospolitej i losach państwa polskiego po 1945 r. Na poważne trudności napotykał przy publikowaniu wyników badań dotyczących okresu Polski Ludowej, jak też własnych ustaleń dotyczących okresu międzywojennego.

Szczególnie interesujące są jego badania nad narodową demokracją, choć początkowo ze względów cenzuralnych nie mógł opublikować pełnego zarysu dziejów tego nurtu politycznego. Dopiero po 1978 r. udało się ogłosić dwie podstawowe rozprawy – „Narodowa Demokracja 1893-1939” i monografię „Roman Dmowski”.

Jest też autorem pracesumujących dorobek Władysława Sikorskiego i Ignacego Paderewskiego.

Podsumowaniem badań prof. Wapińskiego nad dziejami polskiej myśli politycznej jest „Historia polskiej myśli politycznej XIX i XX wieku” (1997 r.).

Profesor dr Adam Bielański

Kolejnym doktorem honoris causa Uniwersytetu Wrocławskiego jest jeden z najznakomitszych polskich chemików – prof. Adam Bielański, twórca Krakowskiej Szkoły Katalizy Heterogenicznej.

Urodził się w 1912 r. w Krakowie. Po studiach na UJ w 1936 r. rozpoczął pracę w Katedrze Chemii Fizycznej AGH. Pracę doktorską obronił na tajnym Uniwersytecie w 1944 r.

W latach 1948-49 przebywał na stażu w Imperial College of Science and Technology w Londynie, gdzie prowadził badania z zakresu procesów hydratacji odwodnio-

nych soli. Były one podstawą rozprawy habilitacyjnej (1951 r.).

W latach 1952-1955 prof. Bielański pełnił funkcję prorektora AGH.

W 1962 r. uzyskał tytuł profesora nadzwyczajnego. W latach 1962-64 pracował w Instytucie Chemii Fizycznej PAN w Warszawie. Tu powstały jego prace z zakresu chemii ciała stałego i katalizy, stanowiące eksperymentalny komentarz do sformułowanej przez Hauffego i Wolkensteina elektronowej teorii chemisorpcji i katalizy oraz korelacji własności elektrycznych i katalitycznych tlenków metali. Najważniejszym osiągnięciem z tego okresu było wskazanie korelacji pomiędzy położeniem poziomu Fermiego a własnościami katalitycznymi tlenków metali.

W 1964 r. prof. Bielański powrócił na UJ, gdzie stworzył zespół zajmujący się fizykochemią ciała stałego. Kierował nim do przejścia na emeryturę w 1983 r.

Prowadził badania nad czynnikiem elektronowym w katalizie i nad aktywnymi w katalizie formami tlenu zaadsorbowanego na tlenkach metali przejściowych. Badał też przemysłowe układy katalityczne V_2O_5 - MoO_3 . W badaniach cząsteczek zaadsorbowanych na powierzchni katalizatorów wykorzystywał pomiary widm podczerwonych. Zajmował się też katalizatorami z grupy heteropolikwasów. □

Polska XXI wieku...

Dokończenie ze strony 3

cydentu tortowego. Premier odrzekł, że „przecież nic się nie stało, ktoś chciał mnie poczęstować tortem, ale zrobił to niezbyt zgrabnie”.

Podkreślając swoją długoletnią znajomość z Markiem Muszyńskim dodał, że należy wykorzystać szansę, jaką daje demokracja i wziąć udział w wyborach.

Czy rzeczywiście pracownicy i studenci PWR poszli do urn? Choć frekwencja, jak wiadomo, była dość mała, wydaje się, że rejon Śródmieścia wykazał się nieco większą aktywnością. Tu z reguły politechniczny kandydat uzyskiwał 50-60% głosów. W komisji nr 55 (Poniatowskiego 9), gdzie frekwencja sięgnęła niebotycznej wielkości 18,4%, nasz kandydat miał nawet 97,9%. Ogółem we Wrocławiu uzyskał 49,4% (Litwiniec 43,3%, Gomułkiewicz 6,6%). Wygrał również w podwrocławskiej Długołęce (52,7%), Trzebnicy (52,4%), Jelczu-Laskowicach (44,5%) i Obornikach (51%). W innych miejscowościach zwyciężył kandydat SLD (Strzelin, Sobótka, Oława, Milicz, Środa Śl., Wołów etc.) lub ROP (Św. Katarzyna). Czy to ma być dowód, że wszędzie tam mamy pozakładać filie Politechniki?

PROMOCJA DOKTORSKA

26.01.2001 r.

Doktorant

1. dr Anna Hajdusianek
2. dr Krzysztof Ryczko
3. dr Wojciech Kumala
4. dr Sylwester Wacke
5. dr Liliana Bujkiewicz
6. dr Jarosław Solecki
7. dr Tadeusz Martynkien
8. dr Emilia Pieciul

Promotor

Instytut Fizyki

- prof. dr hab. Jan Misiewicz
 prof. dr hab. Jan. Misiewicz
 dr hab. Ryszard Gonczarek, prof. nadzw.
 prof. dr hab. Tadeusz Górecki, Uniwersytet Opolski
 prof. dr hab. Lucjan Jacak
 Włodzimierz Zapart, prof. nadzw. Pol. Częstochowska.
 dr hab. inż. Wacław Urbańczyk
 prof. dr hab. Ewa Dobierzewska-Mozrzyms

Instytut Inżynierii Ochrony Środowiska

9. dr Tomasz Skubała
 10. dr Piotr Jadczyk
 11. dr Michał Fijewski
 12. dr Tatiana Opoń
 13. dr Marek Mołczan
 14. dr Tomasz Jagoszewski
- prof. Kazimierz Szymański, Pol. Koszalińska
 prof. dr hab. Jerzy Zwoździak
 prof. dr hab. Janusz Jeżowiecki
 prof. dr hab. Mieczysław Gostomczyk
 dr hab. Wojciech Adamski, prof. nadzw.
 prof. dr hab. Maria Świdarska-Bróż

Instytut Matematyki

15. dr Alicja Janic-Wróblewska
- prof. dr hab. Teresa Ledwina

Instytut Chemii i Technologii Nafty i Węgla

16. dr Janusz Petryniak
 17. dr Tatiana Brzozowska
- dr hab. Jacek Machnikowski
 prof. dr hab. Janusz Zieliński, Pol. Warszawska

Instytut Chemii Organicznej, Biochemii i Biotechnologii

18. dr Jolanta Grembecka
- prof. dr hab. Paweł Kafarski

Instytut Chemii Nieorg. i Metalurgii Pierwiastków Rzadkich

19. dr Bartłomiej Prusisz
- prof. dr hab. Wiesław Żyrnicki

Instytut Technologii Organicznej i Tworzyw Sztucznych

20. dr Beata Domagalska
 21. dr Jadwiga Kułakowska
 22. dr Jacek Łuczyński
- prof. dr hab. Kazimiera Wilk
 dr hab. Stanisław Kucharski, prof. nadzw.
 prof. dr hab. Stanisław Witek

Instytut Chemii Fizycznej i Teoretycznej

23. dr Tomasz Misiaszek
- dr hab. Magdalena Szostak

Wydział Górniczy

24. dr Jacek Kozłowski
 25. dr Ryszard Kubański
 26. dr Wojciech Sawicki
 27. dr Jacek Szczepiński
- dr hab. Wojciech Ciężkowski, prof. nadzw.
 prof. dr hab. Bogdan Miedziński
 dr hab. Walter Bartelmus, prof. nadzw.
 prof. dr hab. Zbigniew Kozłowski

Instytut Konstrukcji i Eksploatacji Maszyn

28. dr Sławomir Bednarczyk
 29. dr Piotr Mendelowski
- dr hab. Jarosław Stryczek, prof. nadzw.
 dr hab. Piotr Dudziński, prof. nadzw.

Instytut Technologii Maszyn i Automatyki

30. dr Tadeusz Karolczak
- dr hab. Aleksander Streubel, prof. nadzw.

Instytut Techniki Ciepłej i Mechaniki Płynów

31. dr Anatolij Grigoriew
 32. dr Artur Salamon
 33. dr Wojciech Mazurek
- dr hab. Krystyna Jeżowiecka-Kabsch, prof. nadzw.
 prof. dr hab. Włodzimierz Kordylewski
 prof. dr hab. Władysław Tomczak

Wydział Elektryczny

34. dr Barbara Górnicka
 35. dr Wojciech Rottenberg
- dr hab. Janusz Fleszyński, prof. nadzw.
 dr hab. Janusz Fleszyński, prof. nadzw.

Instytut Energoelektryki

36. dr Marek Jaworski
- dr hab. Zbigniew Wróblewski, prof. nadzw.

Bal Mechanika 2001

20 stycznia 2001 roku w Klubie Studenckim w Gmachu Głównym Politechniki Wrocławskiej odbył się kolejny *Bal Mechanika*, zorganizowany przez Zarząd Koła SIMP przy PWr. Uroczystego otwarcia imprezy dokonał przewodniczący Koła kol. Andrzej Bielański. Przypomnił, że 23 listopada ub.r. uroczystie obchodziliśmy 40-lecie naszego Koła. (*Szerokie sprawozdanie z uroczystej sesji w nowo otwartym budynku WCTT zamieściliśmy w 138 numerze „Pryzmatu”* – red.).

Jako bardzo popularna impreza bal integruje nie tylko środowisko mechaników. Spotykają się na niej również lekarze, prawnicy, chemicy, elektrycy, pracownicy naukowcy innych uczelni Wrocławia i świat ludzi biznesu na czele z prezesem Dolnośląskiej Izby Gospodarczej dr inż. Zbigniewem Sebastianem.

Przewodniczący A. Bielański w imieniu własnym i Zarządu Koła serdecznie powitał wszystkich uczestników balu, wśród których był prorektor prof. Ludwik Komorowski, oraz wyraził podziękowanie wobec JM Rektora PWr prof. Andrzeja Mulaka za wspieranie działań Koła SIMP. Wśród nowych gości wymieniał dziekana Wydziału Mechaniczno-Energetycznego PWr prof. Zbigniewa Gnutka, dra Mirosława Łuczaka, oraz dyrektora Instytutu Górnictwa PWr prof. Lecha Gładysiewicza.

Podziękował także pracownikom klubu studenckiego, które już po raz siódmy zajmują się przygotowaniem sali i menu na tę imprezę.

Czy bal się podoba jego uczestnikom? Przewodniczący poprosił o odpowiedź osobę wszystkim znaną z telewizji, prasy, a ostatnio także filmu – profesora Jana Miodka, który uczestniczył w balu już po raz czwarty. Odpowiedź była więc oczywista.

Kol. prof. Joachim Potrykus wraz z małżonką uroczystie otwarli bal polonezem. Część artystyczną wieczoru rozpoczął gościnny występ kapeli góralskiej Trebunie Tutki. Po występie szef tej kapeli wręczył obecnemu na balu prof. Janowi Miodkowi płytę CD z kolędami w wykonaniu zespołu.

Dalszy ciąg szampańskiej zabawy odbywał się przy dźwiękach orkiestry Eugeniusza Szymańskiego.

Lampką szampana wzniesiono toast za pomyślność wszystkich

uczestników balu, a przewodniczący Koła złożył wszystkim życzenia z okazji rozpoczętego roku 2001, wieku i tysiąclecia. Kolejną atrakcją był występ czterech par tanecznych prezentujących tańce standardowe (walc angielski, tango, walc wiedeński, foxtrot, quickstep) i latynoamerykańskie (samba, cha-cha, rumba, passodoble, jive) pod kierunkiem trenerki pani Elżbiety Tlach. Szczególnie miło było nam się dowiedzieć, że niektórzy z oglądanych tancerzy są naszymi studentami. Para Rafał Pilot – Joanna Skowyra to tancerze klasy tanecznej międzynarodowej, mistrzowie Okręgu Wrocławskiego w tańcach standardowych. Rafał jest studentem IV roku Po-

litechniki Wrocławskiej na kierunku *Ochrona środowiska*, a Joanna – studentką Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Wrocławskiego. Druga para Jakub Czekaj – Katarzyna Szponarska to tancerze klasy tanecznej B. Katarzyna jest studentką Politechniki Wrocławskiej – kierunku *Inżynieria materiałowa*. Wydział Podstawowych Problemów Techniki, a Jakub uczniem II klasy liceum.

Bal trwał do samego rana, a jego uczestnikom nie brakowało energii do tańca. Jeszcze raz potwierdziła się dobra sława balów SIMP.

Zbigniew Smalec
Sekretarz Koła SIMP

Uroczysty polonez i pokazy taneczne

Karczma Piwna w Legnicy

W tym roku 26 stycznia tradycyjnie, bo już po raz czwarty, w Filii PWr w Legnicy odbyły się imprezy górniczo-karnawałowe – Karczma Piwna i Comber Babski. Organizatorkami były studentki wydziału górnictwa: Ewelina Pawłowicz i Stella Wilk. Karczmę prowadził, jak zwykle niezrównany w roli Nieomylnego Prezydium, dr inż. Zbigniew Nędzka z pomocą kantora mgr Jerzego Cygana. Natomiast na Combrze prym wiodła pani dziekan – prof. Monika Hardy-

góra. Wielu zaproszonych gości nie stawiło się, a to głównie z powodu zbyt późno wysłanych zaproszeń (za co oberwało się dyrektorowi filii). Wśród znamienitych gości byli: dr inż. Zenon Okraszewski –prodziekan Wydziału Elektrycznego i dr Henryk Szarski – dyrektor Biblioteki Głównej i OINT. Obie imprezy zakończyły się wspólną dyskoteką, która trwała do późnych godzin nocnych. □

Na zdjęciach:

1. Karczma Piwna

2 i 3. Dziekan Monika Hardygóra i studentki Wydz. Górniczego w trakcie Combra Babskiego

Miej oczy szeroko otwarte

Istnieje wiele możliwości... Należy mieć tylko oczy szeroko otwarte.

Warto „trzymać rękę na pulsie”, znać nowinki technologiczne, potrzeby rynku, orientować się w wymaganiach i ofertach firm. Nie chodzi tu o „wyścig szczurów”, lecz po prostu o to, by być dobrym w swojej dziedzinie i nie przegapić swojej szansy.

Do wszystkich chyba dotarła już ponura prawda o wyżu demograficznym. Kto przetrwa, komu pisany jest sukces? – Profesjonaliście. Ale skąd zdobyć potrzebne informacje nie tracąc zbyt wiele tak cennego dla studenta czasu? Chyba najlepiej by było, aby firmy same przyszły do nas! To stwierdzenie może się wydawać nieco naiwne, albo po prostu śmieszne, jednakże faktem jest, że tak się właśnie stanie i to już wkrótce...

27-28 marca firmy informatyczne z Wrocławia i Warszawy pojawią się tu, na naszej Politechnice, w poszukiwaniu pracowników! Będzie to zupełnie nowe, niezwykle ciekawe wydarzenie. To IT DAYS, czyli Dni Technologii Informatycznych. Oprócz prezentacji i wystaw zaplanowano interesujące szkolenia oraz inne atrakcje (nie koniecznie z informatyką związane). Poznamy zastosowania najnowszych technologii w życiu codziennym i nauce (w nietypowej formie), porozmawiamy z ludźmi, którzy się naprawdę na tym znają, uzyskamy cenne informacje o firmach, poczujemy ich klimat...

„Wyścig szczurów” trwa. Nie musimy w nim brać udziału, ale nie dajmy się stratać! Bądźmy przygotowani! To ważne, aby zorientować się w paru sprawach już teraz.

Być może zupełnie nie interesuje Cię kwestia „wyścigu”. Chciałbyś tylko doświadczyć czegoś nowego.

Po prostu przyjdź i przeżyj to z nami! IT DAYS. Warto mieć oczy szeroko otwarte.

KREDKA

kredka@aiesec.pwr.wroc.pl

FILIA W LEGNICY

10 stycznia odbyło się zebranie organizacyjne koła strzeleckiego LOK przy Filii PWr w Legnicy. Jego przewodniczącym został Krzysztof Kępa – student IV roku Wydziału Mechanicznego – zawodnik i członek Zarządu Rejonowego LOK w Legnicy. Ostatnio został on uhonorowany złotą odznaką „Zasłużony działacz LOK”.

11 stycznia dyrektor filii uczestniczył w tradycyjnym koncercie noworocznym zorganizowanym przez prezydenta Legnicy Ryszarda Kurka. W części oficjalnej, po przemówieniu i życzeniach dla wszystkich gości i mieszkańców Legnicy, prezydent rozdał nagrody zasłużonym legniczantom. W części artystycznej wystąpił Ryszard Rynkowski. Został on niezwykle ciepło przyjęty.

Prowadzony przez Jarosława Lewkowskiego Chór Akademicki przy Filii PWr w Legnicy, koncertował przed Świątami w Młodzieżowym Centrum Kultury, a **15 stycznia** w lokalu Polskiego Związku Niewidomych. Kolejny koncert odbędzie się 24 lutego br. w MCK w Legnicy.

17 stycznia podczas spotkania z przedstawicielami samorządu dyrektorowi Filii PWr przedstawiono nowych członków Zarządu Konwentu Filii: Katarzynę Paluch (I rok BLiW) i Krzysztofa Nuckowskiego (II rok EL) oraz zamierzenia programowe na bieżący rok.

19 stycznia, podobnie jak w latach poprzednich, na zaproszenie JM Rektora Wyższego Seminarium Duchownego w Legnicy księdza dra Leopolda Rzodkiewicza odbyło się spotkanie opłatkowe przedstawicieli wyższych uczelni diecezji legnickiej z jej ordynariuszem księdzem biskupem drem Tadeuszem Rybakiem i księdzem biskupem drem Stefanem Regmuntem. Po liturgii słowa, odprawionej w kaplicy seminarium, goście zostali przyjęci w refektarzu. Tu z życzeniami wystąpili ks. Bp. T. Rybak, prof. St. Dąbrowski z PWSZ w Legnicy i prof. T. Winnicki z Kolegium Karkonoskiego. Następnie wszyscy zebrani składali sobie wzajemnie życzenia noworoczne. Podczas kolacji przedstawiciele poszczególnych uczelni, wśród których byli również dyrektorzy trzech filii Politechniki Wrocławskiej, krótko zaprezentowali swoje instytucje. □

W reporterskim skrócie ...

...a Oni ciągle pielęgnują te tradycje.

Jak wiecie, na „Pepecie” ciągle coś się dzieje. Ledwie przebrzmiały echa jesiennego rajdu i porajdowego ogniska, a już studenci pierwszego roku zostali zaproszeni do zabawy, zwanej w niektórych kręgach otrzęsina. Odbyła się ona w jednym z klubów studenckich w okolicach wrocławskiego Rynku.

Wszystko zaczęło się o godzinie dziewiętnastej oznaczeniem przegubów rąk studentów poszczególnych kierunków studiów różnokolorowymi wstążeczkami. Za stołem jury zasiadło wiele znamienitych postaci z wydziału z panem dziekanem, prof. R. Grząślewiczem na czele. Popisom i skeczom zdawało się nie być końca. Zabawa była po prostu pyszna. Gwoli ścisłości dodam tylko, że w studenckich „przepychankach” zwyciężyli studenci z IB czyli inżynierii biomedycznej.

Po części zwanej artystyczną spragnieni już (nie tylko zabawy) studenci zostali na dyskotecę i podobno bawili się do samego rana...

I ja też tam byłem, miód i wino piłem, a co widziałem, to Wam opisałem.

To do następnego!

B&M

Pamiętasz, była jesień...

PPT – jako jeden z najaktywniejszych wydziałów naszej szacownej uczelni – znów wziął na siebie trud rozślawiania imienia studentów PWr w Polsce. Kolejny jesienny rajd spędziliśmy w Łężycach koło Dusznik Zdroju. Piękno i niepowtarzalność miejsca dały się odczuć wszystkim. Tradycyjne pieśże wędrówki po górach ustąpiły pola głęboko ukrytej miłości do muzyki. Większość rajdowiczów spijała dźwięki muzyki Chopina tuż przy pijalni wód mineralnych.

Piękna pogoda była „wisienką na torcie” naszego rajdowania. Później, wieczorem, kontynuowaliśmy zabawę przy ognisku. Gorące kiełbaski zniknęły w mgnieniu oka, popijane grzańcem. Śpiewom i wspólnej zabawie nie było końca. Profesorowie i studenci przez chwilę mieli wspólne tematy do rozmów, które trwały do późnych godzin nocnych.

Po powrocie w niedzielny wieczór już zaczęliśmy planować ognisko, które odbyło się kilka tygodni później. Frekwencja dopisała wyśmienicie. Studenci na „Pepecie” wiedzą jak łączyć zabawę z nauką, ponieważ oceny wystawione im po rajdzie i ognisku były najwyższe. Czy tak samo będzie w sesji zimowej w lutym? Poczekamy... zobaczymy.

Do zobaczenia w maju!

B&M.

PKZP informuje

Nowe stawki, nowe zasady

Pracownicza Kasa Zpomogowo-Pożyczkowa z dniem 1 stycznia podwyższyła maksymalne kwoty udzielanych pożyczek:

Wkład	maks. wys. pożyczki
do 140 zł	500 zł
powyżej 140 zł	3,5 × wkład,
<i>z zaokrągleniem w górę do 10 zł</i>	

Zasady spłacania pożyczek:

Wys. pożyczki	liczba rat
do 4000 zł	10
powyżej 4000 zł	12

W dalszym ciągu obowiązuje zasada trzymiesięcznego okresu karencji, jaki musi upłynąć od daty spłacenia ostatniej pożyczki do momentu otrzymania nowej. Osoby chcące złożyć wniosek o pożyczkę we wcześniejszym terminie powinny swoje prośby o skrócenie okresu karencji uzasadnić pisemnie.

Ponadto można wnioskować do zarządu PKZP o zwiększenie liczby rat (max. do 15), jednak za każdy dodatkowy miesiąc spłat obowiązuje dodatkowy dwumiesięczny okres karencji.

Od 1 stycznia 1999 r. funkcjonuje w PKZP system świadczeń FPK o nazwie „system B”. W systemie tym przy składce 10 zł miesięcznie Fundusz Pomocy Koleżeńskiej wypłaca następujące świadczenia:

- 1.000 zł – z tytułu urodzenia dziecka,
- 500 zł – z tytułu przejścia na emeryturę,
- 500 zł – z tytułu zgonu rodziców i teściów,
- 2.000 zł – z tytułu zgonu współmałżonka lub dziecka na utrzymaniu,
- 2.500 zł – z tytułu zgonu członka FPK.

Pracownicy, którzy chcą uczestniczyć w tym systemie świadczeń, mogą składać deklaracje w sekretariacie PKZP w pok. 108A bud. A-1.

Prawo do korzystania ze świadczeń przysługuje osobom, które regularnie opłacają składki przez okres co najmniej:

- 1 roku – w przypadku urodzenia dziecka,
- 5 lat – w przypadku świadczenia emerytalnego,
- 6 miesięcy – w przypadku zgonów.

Okresy te są liczone od dnia wpłacenia pierwszej składki do dnia zaistnienia zdarzenia będącego podstawą do złożenia wniosku o wypłatę świadczenia.

Zaleganie z opłatą składek na FPK przez okres 3 miesięcy powoduje skreślenie z listy członków FPK.

Duszpasterstwo Akademickie

Widziane oczyma klechy

Czarni w akademikach

Kolęda. Jako dzieci wybiegaliśmy z domu na ulicę wysyłani przez nasze matki i babcie, aby sprawdzić gdzie jest, czy już idzie, no i oczywiście by przynieść tę ekscytującą wiadomość, „który chodzi”. Czy ten młody w okularach, czy ten łysy, a może kanonik z nieodłącznym cygarem, którego raz po raz zapominał w jakimś mieszkaniu. (Kobiety potem zawzięcie dyskutowały, co z tym zrobić.) W domu pachniało świeżością. We wszystkich pokojach były na stołach wyprane i nakrochmalone obrusy, a w dużym pokoju obok krzyża i świec na białym obrusie wyciąganym raz tylko do roku na kolędę stały zawsze alpejskie fiołki, czasami czerwone, czasami różowe, ale zawsze alpejskie fiołki. Na szafie leżały, najczęściej uzupełniane w ostatniej chwili, zeszyty z religii.

Zupełnie inaczej wygląda kolęda od drugiej strony, a zwłaszcza ta odbywana w domach studenckich. W tym roku piętnastu księży z siedmiu ośrodków duszpasterstwa akademickiego odwiedziło z wizytą duszpasterską trzydzieści domów akademickich. Wszyscy byliśmy zaskoczeni tym, jak wielu studentów otwarło przed nami swoje pokoje – bardzo często ponad połowa, a bywało nawet 70%. W niektórych domach akademickich studenci przygotowali kolędę perfekcyjnie. W „Fosiku” nie brakowało dyskusji niezwykle ciekawych, czasami przeciągających się do późnej nocy. W „Parawanie” na koniec kolędy mieszkańcy zorganizowali niezwykle uroczyste „kolędowanie w Parawanie” z dzieleniem się opłatkiem i składaniem życzeń.

Wszyscy czuliśmy się bardzo dobrze w domach studenckich, choć zniknął czar wykrochmalonych obrusów i fiołków alpejskich, ale pojawił się urok niezwykle szczerzej i prostej gościnności okraszonej czasami kromką z serem i dużym kubkiem gorącej herbaty, z którym można wędrować od pokoju do pokoju.

Za Waszą piękną gościnność bardzo gorąco Wam, studentom dziękujemy.

*ks. Mirosław Maliński
duszpasterz akademicki*

*Nawet ojciec Ludwik Wiśniewski
będzie u nas!*

Plan rekolekcji

w ośrodkach
Duszpasterstwa Akademickiego

Wielki Post 2001 r.

- od 04 marca DA „Antoni”, al. Kasprowicza 26, g. 19.00, prowadzi ks. Antoni Kielbasa;
- od 04 marca D.A. „Nazaret” ul. Monte Cassino 68, g. 11.00 i 20.00, prowadzi ks. Stanisław Orzechowski;
- od 11 marca D.A. „Redemptor”, ul. Wittiga 10, g. 20.00, prowadzi ks. Tadeusz Turski;
- od 11 marca D.A. „Horeb”, ul. B. Prusa 78, g.19.15, prowadzi ks. Roman Wortolec;
- od 18 marca D.A. „Wawrzyny” ul. Bujwida 51, g. 9.30; 12.00; 20.00, prowadzi ks. Niedzielski
- od 18 marca D.A. „Dominik”, pl. Dominikański 2, g. 20.00, prowadzi O. Wojciech Prus;
- od 18 marca D.A. „Most”, pl. Grunwaldzki 3, g.19.30, prowadzi O. Kazimierz Lubowicki;
- od 25 marca CODA „Maciejówka”, pl. Nankiera 17, g. 19.00, prowadzi O. Ludwik Wiśniewski OP.

oraz

Rekolekcje dla wątpiących, poszukujących i spóźnialskich – 8 kwietnia D.A. „Dominik”, prowadzi O. Jan Andrzej Kłoczowski OP

Ponadto zapraszamy na kolejne

Spotkanie Duszpasterstwa Nauczycieli Akademickich

29 marca 2001 r.

O. Ludwik Wiśniewski OP

Blask wolności

g.16.00 Msza św.

i 17.00 spotkanie w

CODA „Maciejówka” pl. Nankiera 17,
kościół św. Macieja ul. Szewska.

*ks. Mirosław Maliński
duszpasterz akademicki*

NA WYDZIAŁACH

MECHANICZNO-ENERGETYCZNY

25 października 2000 r. na posiedzeniu Rady Wydziału dr inż. Edward Nowaczewski omówił wyniki rekrutacji na rok akademicki 2000/2001. Przedstawił też postulaty wysunięte przez Wydziałową Komisję Rekrutacyjną. Są to:

- zwiększenie ilości kierunków na wydziale,
 - utworzenie nowych specjalności i kierunków dyplomowania,
 - uruchomienie akcji informacyjnej w szkołach średnich,
 - organizacja seminariów z udziałem nauczycieli szkół ponadpodstawowych.
- Prodziekan dr inż. Zdzisław Bechtold przypomniał o obowiązującym od 1.10.2000 r. Regulaminie Studiów na PW. Zwrócił uwagę na te punkty regulaminu, zgodnie z którymi Rada Wydziału może określić zasady kształtowania programów nauczania (np. wybór prerekwizytów).

29 listopada 2000 r. na posiedzeniu Rady Wydziału dziekan złożył gratulacje osobom, które w bieżącym roku akademickim otrzymały Nagrody Rektora i Dziekana.

• Dziekan poinformował Radę, że JM Rektor zwrócił się z prośbą o wzięcie udziału w ankiecie, która będzie pomocna przy tworzeniu strategii rozwoju uczelni. Odbyła się dyskusja nad sytuacją uczelni i propozycjami kierunków jej rozwoju.

• Dziekan dr hab. inż. Zbigniew Gnutek, prof. PW, przekazał najważniejsze informacje z ostatniego posiedzenia Senatu.

20 grudnia 2000 r. na posiedzeniu Rady Wydziału dziekan przedstawił udostępnione przez rektora dokumenty dotyczące działań związanych z akredytacją wydziałów. Omówił szczegółowo zagadnienia dotyczące koniecznego uporządkowania formalności związanych z kierunkami studiów (np. nazewnictwo) i ich dokumentowaniem. Przedstawił także zakres niezbędnych przeglądów działalności związanych z dydaktyką. Stwierdził, że niezbędne jest przyspieszenie prac nad programami studiów.

- Dziekan przypomniał najważniejsze informacje z ostatniego posiedzenia Kolegium Dziekanów. Dotyczyły one:
 - oprogramowania użytkowanego na uczelni,
 - powołania na wydziale komisji akredytacyjnej,
 - ustawy o szkolnictwie wyższym,
 - udziału pracowników uczelni w komisjach dotyczących Matury 2002,
 - Dolnośląskiego Festiwalu Nauki,
 - studiów doktoranckich na polskich uczelniach technicznych. □

NA WYDZIAŁACH**PPT**

30 listopada 2000 r. na posiedzeniu Rady Wydziału poparto wnioski o nadanie dr hab. Karinie Weron, prof. PWr, i dr. hab. Ryszardowi Poprawskiemu, prof. PWr, tytułów naukowych profesorów w dziedzinie nauk fizycznych.

- Poparto wniosek o mianowanie na stanowisko profesora nadzwyczajnego PWr dr. hab. Romana Różańskiego z I-18.

- Wszczęto przewody habilitacyjne dr. Krzysztofa Bogdana z I-18 i dr. Andrzeja Makagona z Departament of Mathematics, Hampton University.

- Dopuszczono dr. Tadeusza Ingłota z I-18, dr. Michała Ryznara i dr. Karola Mazura z Katedry Fizyki Politechniki Zielonogórskiej do kolokwium habilitacyjnych.

- Poparto wniosek o przyznanie dr. Agnieszce Jurlewicz stypendium habilitacyjnego.

- Poparto wnioski o nagrody Prezesa Rady Ministrów dla trzech osób, które niedawno obroniły prace doktorskie w I-18.

14 grudnia 2000 r. na posiedzeniu Rady Wydziału jednogłośnie poparto wnioski o przyznanie stypendium habilitacyjnego dla dr. Pawła Scharocha (I-9) na okres od 1.01. do 31.12.2001 r.

- Przyjęto uchwałę w sprawie minimalnego poziomu rzeczywistego finansowania badań naukowych w budżecie na rok 2001. Zaproponowano w niej, aby na ten cel przeznaczyć nie mniej niż 50% środków przyznanych uczelni na działalność statutową i badania własne. Zdaniem członków Rady Wydziału jest to konieczne dla utrzymania właściwego poziomu badań naukowych.

- Odbyło się kolokwium habilitacyjne i wykład habilitacyjny dr. Tadeusza Ingłota z I-18. W ich wyniku nadano kandydatowi stopień naukowy doktora habilitowanego nauk matematycznych. Postanowiono także wyróżnić tę rozprawę.

MECHANICZNY

8 listopada 2000 r. Rada Wydziału dopuściła do kolokwium habilitacyjnego dr. inż. Zbigniewa Mirskiego z Zakładu Spawalnictwa Instytutu Technologii Maszyn i Automatykacji oraz dr. inż. Władysława Czupryka z Akademii Ekonomicznej we Wrocławiu.

- Powołano recenzentów dorobku i rozprawy habilitacyjnej dr. inż. Tomasza Sobisa.

Dokończenie na stronie 47

Pierwszy krok w nowe tysiąclecie w Korbielowie

W malowniczo położonym Korbielowie niedaleko Żywca KS AZS Politechnika Wrocławska już po raz drugi zorganizował obóz sylwestrowy. Doskonałe warunki do uprawiania narciarstwa i snowboardingu na stokach Pilska i ośrodek wypoczynkowy ze wszelkimi wygodami miały być dla wszystkich uczestników miejscem wypoczynku i „ładowania akumulatorów” przed zbliżającym się końcem semestru. Zostaliśmy zakwaterowani w dwu- i czteroosobowych pokojach. Do swojej dyspozycji mieliśmy sale bilardową, basen oraz saunę. Nikt nie narzekał na jakość posiłków. Te właśnie atrakcje rekompensowały nam brak śniegu w pierwszych dniach pobytu. Nie byliśmy tym specjalnie zaskoczeni – przyzwyczailiśmy się już do anomalii pogodowych w naszym kraju. Czwartego dnia obozu los jednak się do nas uśmiechnął i cała okolica pokryła się śnieżnobiałym puchem. Następne dni upłynęły nam na rozkoszowaniu się

białym szaleństwem. Wieczorki spędzaliśmy w okolicznych pubach i w świetlicy ośrodka zacięcie grając w „mafię”. Imprezy te nierzadko kończyły się o świcie. Wszyscy bawili się znakomicie i nawet nie zauważyliśmy, jak nadszedł kulminacyjny dzień naszego wyjazdu.

Na bal sylwestrowy kierownictwo ośrodka przygotowało specjalne menu. Rozpoczęliśmy o dwudziestej, wystrojoni, wypoczęci i gotowi na przywitanie nowego roku. Gorące rytmy i tańce wypełniły nam czas do północy. Przy salwach sztucznych ogni i wystrzałach szampanów daliśmy pierwszy krok w nowe tysiąclecie, serdecznym życzeniom nie było końca. Zabawa skończyła się o świcie. Było wspaniale, a mówi się, że „jaki Sylwester, taki cały rok”. W Korbielowie spędziliśmy jeszcze jeden dzień. Każdemu z nas aż żal było wyjeżdżać. Niestety wszystko, co dobre, szybko się kończy.

Za rok KS AZS Politechnika Wrocławska znowu będzie organizował obóz sylwestrowy. Już dziś gorąco zapraszam na tą imprezę. Niezapomniane wrażenia gwarantowane...

Grzegorz Żurkowski, AZS

Dni Otwarte Wydziału Mechanicznego

W dniach 24 listopada, 1 grudnia oraz 8 grudnia 2000 r. (czyli przez trzy kolejne piątki) organizowane były Dni Otwarte Wydziału Mechanicznego dla młodzieży klas maturalnych i przedmaturalnych szkół średnich. Zaproszenia do osobistego odwiedze-

nia naszego wydziału zostały wysłane do 130 szkół regionu dolnośląskiego.

W programie Dni Otwartych Wydziału zaplanowaliśmy rozmowy z dziekanem i prodziekanami o kierunkach kształcenia na wydziale, zasadach rekrutacji, świadczeniach stypendialnych i materialnych, możliwościach studiowania za granicą, możliwościach zatrudnienia oraz o życiu studenckim.

Spotkanie to pozwoliło młodzieży zorientować się w zasadach rekrutacji na rok akademicki 2001/2002 oraz aktualnych pro-

pozycjach kształcenia na Wydziale Mechanicznym. Kierunki, zakresy specjalności ulegają ciągłym modyfikacjom i zmianom, zgodnie z najważniejszymi zapotrzebowaniami gospodarki.

Przyszłym studentom informacji udzielali dziekan prof. Waław Kolek, prodekan dr hab. inż. Tomasz Nowakowski, dr inż. Jan Stasieńko oraz pełnomocnik dziekana ds. promocji wydziału dr inż. Zbigniew J. Sroka.

Wystąpienia były ilustrowane licznymi przezroczkami i planszami. Specjalnie na Dni Otwarte została opracowana nowa prezentacja multimedialna wydziału.

Młodzież miała też okazję, by zwiedzić siedem laboratoriów wydziałowych:

- Laboratorium Napędów i Automatyki Hydraulicznej, Laboratorium Teorii Maszyn i Układów Mechatronicznych, Laboratorium Doświadczalnej Analizy Konstrukcji Inżynierskich i Biomechanicznych, Laboratorium Inżynierii Maszyn i Pojazdów Roboczych z Instytutu Konstrukcji i Eksploatacji Maszyn,

- Laboratorium Obrabiarek, Automatykacji i Organizacji Produkcji z Instytutu Technologii Maszyn i Automatyzacji,

- Laboratorium Dynamiki oraz Środowiskowe Laboratorium Mikroskopii Elektronowej z Instytutu Materiałoznawstwa i Mechaniki Technicznej.

Zwiedzający byli bardzo mile zaskoczeni wysokim poziomem naszych laboratoriów badawczych.

Na spotkania przygotowaliśmy również:

- informatory o Wydziale Mechanicznym,

- informatory dla kandydatów na studia na Wydział Mechaniczny,

- plany studiów na kierunkach: Mechanika i Budowa Maszyn, Automatyka i Robotyka oraz Zarządzanie i Inżynieria Produkcji,

- wzory zadań z matematyki i fizyki, jakie obowiązywały w roku 2000 na egzaminie dobrowolnym dla kandydatów na studia na Politechnice Wrocławskiej.

- wydanie specjalne „Studencki PRYZMAT”.

W ciągu tych trzech Dni Otwartych przez Wydział przewinęło się 356 uczniów z 15 szkół.

Zainteresowanie Dniami Otwartymi Wydziału było tak duże, że postanowiliśmy ponownie naszą akcję w styczniu 2001 r. W połowie grudnia było zapisanych na te spotkania już 12 szkół.

O tym, że nasza akcja informacyjna była bardzo potrzebna i przydatna, świadczą wyrazy wdzięczności napływające ze szkół, które w niej uczestniczyły.

**Dziekan Wydziału Mechanicznego
prof. Waław Kolek**

Dział Współpracy Międzynarodowej informuje...

W styczniowym numerze „Biuletynu Informacyjnego” Działu Współpracy Międzynarodowej znajdujemy m.in. ofertę stypendialną z Francji. Są to m.in.:

- Theses en co-tutelle – stypendia dla młodych pracowników nauki chcących wykonywać pracę doktorską jednocześnie we Francji i w Polsce. Praca jest wykonywana na zmianę 5 miesięcy we Francji i 5 miesięcy w Polsce. Termin składania podań mija **7.04.2001 r.**;

- Stypendia COPERNIC – dla osób posiadających tytuł magistra inżyniera, magistra ekonomii lub magistra prawa. Stypendium trwa od 1.10.2001 r. do 30.09.2002 r., w tym 7 miesięcy studiów i 5 miesięcy stażu. Termin składania podań mija **15.03.2001 r.**;

- Stypendia dla bibliotekarzy-dokumentalistów znających francuski. Termin składania podań mija **14.04.2001 r.**

Dodatkowe informacje na temat procedury składania aplikacji oraz formularze dostępne są w Dziale Współpracy Międzynarodowej (A-1, pok. 146, tel. 28-46, Elżbieta Mazurek).

- University College London oferuje na rok akademicki 2001/2002 dwadzieścia stypendiów badawczych dla wyróżniających się studentów zainteresowanych studiami magisterskimi lub doktoranckimi. Stypendia przyznawane są na 3 lata i obejmują pokrycie kosztów nauki i utrzymanie. Formularze aplikacyjne można otrzymać pisząc do:

Admissions and General Enquiries Office
University College London, Gower Street
London WC1E 6BT

Tel.: + 44-2-7679-3000

e-mail: degree-info@ucl.ac.uk

Termin składania podań mija **1.05.2001 r.**

- Institute for Advanced Studies on Science, Technology and Society w Grazu (Austria) oferuje od 1.10.2001 r. siedem rocznych stypendiów dla pracowników naukowych. Osoby zainteresowane stypendium proszone są o zgłoszenie się do Działu Współpracy Międzynarodowej (A-1, pok. 146, tel. 28-46, Elżbieta Mazurek). Ostateczny termin składania podań: **15.04.2001 r.**

NA WYDZIAŁACH

Dokończenie ze strony 46

- Prodekan dr inż. Jan Stasieńko przedstawił sprawozdanie z rekrutacji na studia w roku akademickim 2000/2001.

- Pozytywnie zaopiniowano wniosek o mianowanie dr. hab. inż. Józefa Krzyżanowskiego na stanowisko profesora nadzwyczajnego na czas nieokreślony.

- Prodekan dr hab. inż. Tomasz Nowakowski przedstawił stan finansów wydziału po upływie trzech kwartałów roku 2000.

29 listopada 2000 r. odbyło się kolokwium habilitacyjne dr. inż. Zbigniewa Mirskiego a **13 grudnia 2000 r.** dr. inż. Władysława Czupryka. Obu habilitantom nadano stopnie doktorów habilitowanych nauk technicznych w dyscyplinie *budowa i eksploatacja maszyn*.

20 grudnia 2000 r. na posiedzeniu Rady Wydziału rozstrzygnięto konkurs na stanowiska profesorów zwyczajnych. Postanowiono wszcząć postępowanie o mianowanie na stanowiska profesorów zwyczajnych: w dyscyplinie *mechanika* prof. dr. hab. inż. Romualda Będzińskiego oraz w dyscyplinie *budowa i eksploatacja maszyn* prof. dr. hab. inż. Dionizego Dudka i prof. dr. hab. inż. Eugeniusza Rusińskiego.

- Pozytywnie zaopiniowano wniosek o powierzenie dr. hab. inż. Piotrowi Cichoszowi, prof. nadzw. PWR, funkcji kierownika Zakładu Obróbki Wiórowej, Ściernej i Erozyjnej w Instytucie Technologii Maszyn i Automatyzacji.

- Wszczęto postępowanie w sprawie nadania tytułu profesora dr. hab. inż. Walterowi Bartelmusowi, prof. nadzw. PWR z Wydziału Górniczego.

- Dopuszczono do kolokwium habilitacyjnego dr. inż. Stanisława Zaborzkiego z I-24.

- Otwarto przewód doktorski mgr. inż. Edwarda Wiczakowskiego.

- Prof. dr. hab. inż. Zbigniew Korzeń przedstawił materiał dotyczący wszczęcia prac nad opracowaniem strategii Wydziału Mechanicznego. Wystąpienie wzbudziło duże zainteresowanie członków Rady Wydziału. Postanowiono powołać zespół, który rozpocznie prace nad tym tematem.

17 stycznia 2001 r. odbyło się kolokwium habilitacyjne dr. inż. Stanisława Zaborzkiego. Kandydatowi nadano stopień doktora habilitowanego nauk technicznych w dyscyplinie *budowa i eksploatacja maszyn*. □

Nowe
czasopismo akademickie

Kwartalnik „Architektura krajobrazu”

Z inicjatywy Wydziału Inżynierii i
Kształtowania Środowiska i Geodezji Aka-

demii Rolniczej we Wrocławiu ma na prze-
łomie marca i kwietnia pojawić się nowe
czasopismo: „Architektura krajobrazu”.
Będzie się ukazywało jako kwartalnik. W
składzie kolegium redakcyjnego są dwie
osoby z Wydziału Architektury PWr: dr hab.
inż. arch. Alina Drapella-Hermansdorfer
oraz dr inż. arch. Paweł Ogiński.

Twórcy kwartalnika zapowiadają, że po-
łożą nacisk na współczesną problematykę,
a stałymi działami pisma będą:

- teoria i historia architektury krajobrazu,
- plany, projekty, realizacje,
- przepisy i standardy projektowe.

Numer otwiera obszerne studium autorstwa
pani dr hab. Aliny Drapelli-Hermansdorfer
nawiązujące do Expo 2000 i seminarium *Kra-
jobrazy XXI wieku* („Bilans na koniec wieku”).
Zaprezentowane zostaną także prace nagro-
dzone w ogólnopolskim konkursie SARP
(„Park Milenijny we Wrocławiu”).

Zespół jest w czasie wstępnych
uzgodnień z redakcją „Ogrodów”, która
ma się zająć drukiem, kolportażem i pro-
mocją pisma.

Cena egzemplarza nie została jeszcze
ustalona, ale będzie podobno raczej przy-
stępna. □

NA WYDZIAŁACH

BUDOWNICTWO LĄDOWE I WODNE

10 stycznia na posiedzeniu Rady Wy-
działu odbyło się kolokwium habilitacyj-
ne dr. inż. Zdzisława Hejduckiego, ad-
iunkta z Instytutu Budownictwa PWr. W
wyniku tajnego głosowania podjęto
uchwałę o nadaniu dr. inż. Zdzisławowi
Hejduckiemu stopnia naukowego doktora
habilitowanego nauk technicznych w
dyscyplinie *budownictwo*, specjalności
technologia i organizacja budowy.

24 stycznia Rada Wydziału poparła
wnioski o mianowanie dr. hab. inż. Woj-
ciecha Głabisza i dr. hab. inż. Andrzeja
Surowieckiego (adiunktów w I-14) na
stanowiska profesorów nadzwyczajnych
PWr.

• W wyniku rozstrzygnięcia konkur-
sów postanowiono zatrudnić:

- prof. dr. hab. inż. Antoniego Biegu-
sa (I-2) na stanowisku profesora zwyczaj-
nego,
- dr. inż. Radosława Mazurkiewicza
(I-14) na stanowisku adiunkta.

Pozytywnie zaopiniowano podanie mgr.
inż. Janusza Wynalka (I-10) o udzielenie
sześciomiesięcznego płatnego urlopu na
przygotowanie rozprawy doktorskiej. □

INFORMATYKA I ZARZĄDZANIE

19 grudnia 2000 Rada Wydziału jed-
nogłośnie poparła wniosek o zatrudnie-
nie dr. Elżbiety Ochockiej w Instytucie
Organizacji i Zarządzania na podstawie
umowy o dzieło od 1.01.2001 r. do koń-
ca roku akademickiego 2001/2002.

• Postanowiono zatrudnić dr. Donata
Orskiego na stanowisku adiunkta w In-
stytucie Sterowania i Techniki Systemów
(I-17).

• Ogłoszono 3 konkursy na stanowi-
ska adiunktów w Zakładzie Teleinformatyki
I-17, Wydziałowym Zakładzie Sys-
temów Informacyjnych oraz w Zakładzie

Dokończenie na stronie 49

Oficyna Wydawnicza Politechniki Wrocławskiej

serdecznie zaprasza w dniach

21–24 marca 2001 roku

do Gmachu Głównego Politechniki na

VII WROCŁAWSKIE TARGI KSIĄŻKI NAUKOWEJ

pod patronatem

Prof. Andrzeja Wiszniewskiego, Ministra Nauki

pod honorowym patronatem

Polskiej Akademii Nauk – Oddział we Wrocławiu

Opiekę merytoryczną nad Targami sprawuje

Prof. Andrzej Mulak, Rektor Politechniki Wrocławskiej

Współorganizatorami Targów są:

- KWADRO-TECH Sp. z o.o., Wrocław
- STOWARZYSZENIE WYDAWCÓW SZKÓŁ WYŻSZYCH, Lublin
- FORUM AKADEMICKIE, Lublin (prasa akademicka).

Podobnie jak w latach ubiegłych, gościć będziemy najznakomitszych wydaw-
ców publikujących książki naukowe i popularnonaukowe, wśród nich m.in.: WNT,
PWN, Arkady i PWE; przeważają jednak wydawnictwa uczelniane z całego kraju,
co jest specyfiką tych Targów.

Podczas trwania naszej Targów zostaną przeprowadzone trzy konkursy. W pierw-
szym jury wybierze spośród zgłoszonych do konkursu książek tę, która charaktery-
zuje się *najtrafniejszą szatą edytorską*. Drugi będzie konkursem czytelnictwem – na
imiennych kuponach odwieczający odpowiedzą na pytanie: *Jeżeli miałbyś wybrać
tylko jedną książkę, to którą?* Trzeci konkurs wyłoni „właściciela” najatrakcyj-
niejszego stoiska. Targom będą towarzyszyć spotkania z autorami, seminaria, dys-
kusje branżowe.

Patronem medialnym imprezy są: Polskie Radio Wrocław i Gazeta Wyborcza.

Projekt studenta architektury P.Kowalskiego – patrz na stronie 32

APEL

Komisji Zakładowej
NSZZ „Solidarność”
przy Politechnice Wrocławskiej
do
członków związku, sympatyków
oraz
wszystkich osób, które podzielają
opinię, że Wydarzenia Sierpnia 1980 r.
powinny być upamiętnione
w naszym mieście
trwałym pomnikiem obeliskiem,
o składanie dobrowolnych datków
na ten cel.

Konto
BZ II O/Wrocław
11201665-3359-132-3210 „POMNIK”

Pomnik upamiętniający tamte dni chcemy wznieść za zgodą władz Uczelni na skwerze pomiędzy budynkami C-2 oraz C-6. Jego autorem jest Eugeniusz Get Stankiewicz. Jeśli ofiarność naszej społeczności dopisze, jego odsłonięcie planujemy w I połowie 2001 r. Pierwszy termin uległ zmianie ze względu na przedłużającą się procedurę załatwiania dokumentacji.

Apelujemy gorąco o nabywanie poprzez Komisje Oddziałowe lub bezpośrednio w Komisji Zakładowej cegiełek na ten cel.

Wrocław, 24.11.2000 r.

KOMITET HONOROWY BUDOWY POMNIKA „SOLIDARNOŚCI”

- Jerzy Buzek - przewodniczący
- Janusz Biernat
- Stanisław Huskowski
- Ludomir Jankowski
- Witold Jabłoński
- Janusz Łaznowski
- Wojciech Maj
- Kornel Morawiecki
- Andrzej Mulak
- Marek Muszyński
- Sławomir Najnigier
- Andrzej Olszewski
- Kazimierz Ujazdowski
- Jan Waszkiewicz
- Andrzej Wiszniewski
- Tomasz Wójcik
- Ryszard Wroczyński

NA WYDZIAŁACH

Dokończenie ze strony 48

Zastosowań Informatyki I-23 i powołano komisje konkursowe.

- Nadano stopień doktora nauk technicznych w dyscyplinie *informatyka* mgr inż. Przemysławowi Kazieniec, mgr inż. Magdalenie Kilińskiej i mgr inż. Krzysztofowi Juszczyszynowi. Praca doktorska mgr inż. Przemysława Kazienki została wyróżniona. Ponadto nadano stopień doktora nauk ekonomicznych w dyscyplinie *nauki o zarządzaniu* mgr inż. Adamowi Wasilewskiemu.

- Wszczęto przewód doktorski mgr inż. R. Kapłona.

ELEKTRYCZNY

22 stycznia 2001 r. na posiedzeniu Rady Wydziału dziekan prof. Janusz Szafrań poinformował, że Centralna Komisja ds. Tytułu Naukowego i Stopni Naukowych zatwierdziła uchwałę RW o nadaniu stopnia naukowego doktora habilitowanego nauk technicznych dr. inż. Ludwikowi Antalowi.

- Poparto kandydaturę dr hab. Zdzisława Nawrockiego na stanowisko profesora nadzwyczajnego w specjalności *metrologia elektryczna*.

- Poparto wniosek o przedłużenie angażu mgr. inż. Wojciecha Kusika na stanowisku asystenta do 15.05.2001 r. w celu umożliwienia zamknięcia przewodu doktorskiego.

- Wszczęto przewód doktorski mgr. inż. Krzysztofa Szabata. Jego promotorem została prof. Teresa Orłowska-Kowalska.

- Postanowiono zatrudnić dr. inż. Macieja Jaroszewskiego na stanowisku adiunkta w Zakładzie Wysokich Napięć w I-7.

- Do 30.06.2001 r. przedłużono stypendium habilitacyjne dr. inż. Ryszardowi Kacprzykowi. □

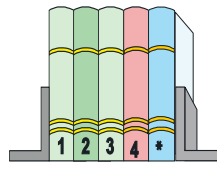
KSIĄŻKI, które polecamy...

Krzysztof Błażejowski,
Stanisław Styk

Technologia warstw bitumicznych

Seria „Nawierzchnie drogowe. Poradnik.”

Wydawnictwa Komunikacji i Łączności sp. z o.o.
Warszawa 2000
cena 46 zł

Może nie wszyscy pracownicy uczelni technicznej interesują się technologią warstw bitumicznych, ale każdy powinien doceniać rolę dobrych poradników inżynierskich. Wydaje się, że do takiej kategorii można zaliczyć publikację dwóch młodych pracowników Instytutu Badawczego Dróg i Mostów w Warszawie. Przypuszczają oni, że ich ideałem był „Poradnik wojskowy” czytany przez pana Longinusa Podbięte, a zawierający takie np. zwięzłe wyjaśnienia:

„Pytanie: Dlaczego jazda wołoska zwie się lekką?

Odpowiedź: Bo lekko ucieka.”

„Porażeni prostotą i bezlitosną logiką tamtego poradnika, postanowiliśmy stworzyć poradnik z dziedziny nawierzchni drogowych” – wyznają Błażejowski i Styk. – „(...) Stąd często używana forma dialogu, dużo zwrotów zaczerpniętych z języka potocznego lub ze slangu drogowców.” Książka zawdzięcza wiele rysunkom Jacka Sudyki.

Jeden z recenzentów książki, prof. Dariusz Sybilski podkreśla, że autorzy mieli okazję zająć się problematyką technologii nawierzchni asfaltowych w okresie szczególnie intensywnych zmian, jakie zaszły w tej (i nie tylko w tej) dziedzinie na początku lat dziewięćdziesiątych. Książka przekazuje zatem najnowszą wiedzę o drogach asfaltowych, dodatkach i modyfikatorach do asfaltów drogowych, asfaltach modyfikowanych polimerami, skałach i kruszywach używanych, mieszankach mineralnych i mineralno-asfaltowych, a także metodach wykonywania nawierzchni. Każdy rozdział kończy się punktem „Dobre rady”.

W czasach, gdy nie sztuka wydrukować książkę, ale sztuka – znaleźć na nią klienta, warto zapoznać się z ciekawą formą tej publikacji, a może zaczerpnąć też nieco wiedzy praktycznej.

Oficyna Wydawnicza
Politechniki Wrocławskiej

poleca najnowsze publikacje:

BAGIŃSKI Eugeniusz (red.), **Wrocław i strefa przemysłowa jako układ osadniczy (w interdyscyplinarnych badaniach planistów przestrzennych)**, 2000, 228 s., 24,00 zł (architektura) praca naukowa.

BIERNAT Janusz, **Architektura komputerów**, wyd. II poprawione i uzupełnione, 2001, 224 s., 22,00 zł (elektronika) dydaktyka

BOGACZYK Tomasz, ROMASZKIEWICZ-BIAŁAS Teresa, **13 wykładów z geometrii wykreślnej**, wyd. III, 2000, 184 s., 21,00 zł (architektura i urbanistyka) dydaktyka

CHĄDZYŃSKA Elżbieta, **Model empirycznych badań preferencji mieszkańców – Wybrane metody matematyczne**, 2001, 102 s., 13,00 zł (architektura) praca naukowa

CHOROSZY Bronisław, **Technologia maszyn**, 2000, 518 s., 30,00 zł (mechanika) dydaktyka

CZARNY Ryszard (red.), **Systemy centralnego smarowania maszyn i urządzeń**, 2000, 236 s., 25,00 zł (mechanika) seria: NAVIGATOR 12

DANIELSKI Lech, JABŁOŃSKI Witold, OSIŃSKI Stanisław, SZUBA Marek, **Laboratorium bezpieczeństwa elektrycznego**, 2001, 140 s., 16,00 zł (elektrotechnika) dydaktyka

GRONOWICZ Antoni, MILLER Stefan, TWARÓG Władysław, **Teoria maszyn i mechanizmów. Zestaw problemów analizy i projektowania**, 2000, 218 s., 23,00 zł (mechanika) dydaktyka

IŻYKOWSKI Jan, **Impedancyjne algorytmy lokalizacji zwarć w liniach przesyłowych**, 2001, 156 s., 18,00 zł (elektrotechnika) seria: Monografie

KISILEWICZ Jerzy, **Język C w środowisku Borland C++**, wyd. III, 2000, 194 s., 21,00 zł (informatyka) dydaktyka

KOBA Henryk, **Trwałość nawierzchni drogowych o podbudowach związanych cementem**, 2000, 148 s., 14,00 zł (budownictwo) seria: Monografie

KOWALSKI Zbigniew (red.), **Wybrane zagadnienia informatyki i elektroniki medycznej**, 2000, 172 s., 20,00 zł (informatyka i elektronika) dydaktyka

KUCHARSKI Stanisław, GŁOWIŃSKI Józef, **Podstawy obliczeń projektowych w technologii chemicznej**, 2000, 296 s., 22,00 zł (technologia i inżynieria chemiczna) dydaktyka

KUROPKA Józef (red.), **Oczyszczanie gazów. Laboratorium**, 2000, 202 s., 19,00 zł (ochrona środowiska) podręcznik

HAIMANN Rudolf, **Metaloznawstwo. Część 1**, wyd. III zmienione, 2000, 368 s., 29,00 zł (mechanika) podręcznik

JAŚNIEWICZ Zygmunt, **Zbiór zadań ze statyki**, wyd. IV popraw. i uzupełn., 2000, s. 290, 18,00 zł (mechanika) skrypt

MAŃCZYK Augustyn, **Komunikacja myśli**, 2000, 212 s., 15,00 zł (nauki społeczne) praca naukowa

OLĘDZKI Mirosław, **Narracja i narrator w Popiołach Stefana Żeromskiego**, 2000, 440 s., 28,00 zł (inne) praca naukowa

PIETRASZKO Jerzy, **Matematyka teoria, przykłady, zadania**, wyd. III rozsz., 2000, 302 s., (matematyka) dydaktyka

POHL Zbigniew, **Izolatory elektroenergetyczne**, wyd. II popr., 2000, 188 s., 15,00 zł (elektrotechnika) praca naukowa

SURMACZYŃSKI Marian, **Kryzys – Stan wojenny – Prześladowania. Intelktualiści i inteligenci**, 2000, 176 s., 20,00 zł (nauki społeczne) praca naukowa

SURYGAŁA Jan (red.), **Zanieczyszczenia naftowe w gruncie**, 2000, 245 s., 23,00 zł (chemia) monografia

ŚNIADY Paweł, **Podstawy stochastycznej dynamiki konstrukcji**, 2000, 174 s., 15,00 zł (mechanika) dydaktyka

WISZNIEWSKI Andrzej (red.), **Podstawy automatyki. Ćwiczenia laboratoryjne**, 2000, 184 s., 18,00 zł (elektrotechnika) dydaktyka

ZABORSKI Stanisław, **Elektrochemiczna intensyfikacja obróbki ściernej materiałów trudno obrabialnych**, 2000, 208 s., 20,00 zł (mechanika) seria: Monografie

ZIELIŃSKI Stefan, **Skażenia chemiczne w środowisku**, 2000, 150 s., 14,00 zł (chemia) praca naukowa

Zapraszamy

NOWE BRUKI

Praktyki studenckie

Plac Dominikański

